

Tecrite karşı

**100 BİN
İMZA**

TAYAD'lılar Yolda

**5 BİN
KİŞİ
UĞURLADI**

100 Bin İmza

ANKARA'DA

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi
Sayı: 18
21 Temmuz 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
EUROPE: 3 EURO
www.ekmekveadalet.com

İşgal altında

**Vatansever ve
Demokrat Olmayan
İşbirlikçidir**

**Direnişin Sesi
Kitlese Sahiplenme
ANKARA'DA!**

**TAYAD'lılar,
100 Bin imza'yı,
Ankara'ya taşıdılar!**

Ekmek ve Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

emperyalizme karşı sonuca yürüyen kararlı tek direniş!

Emperyalizme ve faşizme karşı direniyorlar. Ölüyorlar uzlaşmıyorlar.

Emperyalizm ve faşizm, düşüncele-
rinizden vazgeçeceksiniz diye dayatı-
yor; direniyorlar.

Emperyalizm ve faşizm, hücre sta-
tüsünü kabul edeceksiniz diyor, redde-
diyorlar.

Emperyalizm ve faşizm, Türkiye
halklarının bağımsızlık, demokrasi ve
sosyalizm kavgasını teslim almak isti-
yor. Bağımsızlık, demokrasi ve sosya-
lizm bayrağını, direnişimizle dalgalan-
dırmaya devam ediyoruz.

F tiplerine karşı direnişin, "büyük
direniş" olarak anılmasına yolaçan,
onu önemli kılan, 91 şehit, yüzlerce
gazi verilmiş olması, 22 aydır sürüyor
olması değildir. Rakamlar, elbette, ül-
kemizdeki ve tüm dünya çapındaki di-
renişler ölçüsünde son derece olağa-
nüstüdür. Ama rakamların büyüklüğü
bir sonuçtur. Rakamları büyüten, ola-
ğanüstüleştirten, bu çatışmanın bugün
ve gelecek açısından taşıdığı **belirleyici-
lik** potansiyelidir.

Emperyalizmin, IMF programı ve
Türkiye'yi emperyalizmle bütünleştir-
me planının rahatlıkla uygulanabilmesi
için halkı sindirme doğrultusunda, ilk
güçlü darbe hapishaneler nezdinde
devrimcilere yöneltildi. Emperyalizmin
bu saldırısına, aynı güçte büyük bir di-
renişle cevap verildi. Ne emperyalizm
saldırısından vazgeçiyor, ne devrimciler
direnışten. Çatışma sürüyor. Ödenen
bedeller büyüyor, dünyaya ilan edilen
kararlılık büyüyor. Emperyalizmin
halkları, sosyalistleri teslim alamayaca-
ğı olağanüstü bir fedakarlık ve cüretle
ilan ediliyor.

F tiplerine karşı sürdürülen direniş,
bugün ülkemizde demokrasi ve bağım-
sızlık adına sürdürülen tek büyük dire-
niştir.

Şu anda, hayatın herhangi bir ala-
nında ABD-AB bağımlılığına ve faşiz-
min baskılarına karşı sürdürülen baş-

kaca kararlı, istikrarlı bir direniş yok-
tur. Kim tersini söylüyor, kim tersini
iddia edip, bunu direnişin yanında yer
almamanın gerekçesi haline getiriyor-
sa, yalan söylüyor.

Özelleştirmelere, işten çıkarmalara
karşı, bir çok işyerinde direnişler gün-
deme geliyor. Biri bitiyor, bir diğeri
başlıyor. Ama bu direnişleri az çok iz-
leyen herkesin hemfikir olacağı üzere,
hiçbiri sonuç alıcı, devlet sendikalarını
aşan, bedeller ödeyebilen bir çizgide
gelişmiyor. Böyle gelişmediği için ya
eylemler sendikaların insiyatifinde ya-
sak savmaya, "dostlar direnişte gör-
sün"e dönüşüyor, ya da kendiliğinden
eriyip gidiyor.

F tiplerine karşı direnişini güçlendir-
mek için, parti-oda-dernek-sendika,
tüm demokratik kurumlar, defalarca
ziyaret edilmiştir. Okurlarımız hatırla-
yacaktır; 19 Aralık sonrası, bunların
bir çoğundan "F tipleri bizim günde-
mimizde değil, başka gündemlerimiz
var" cevabı alınmıştır.

Yine hatırlanacaktır; böyle diyenle-
re bu sayfalarda defalarca sorduk. Bu
başka gündemlerinizi, bu gündemlere
ilişkin neler yaptığınızı açıklayın dedik.
Bu soruya cevap verme cesaretini gös-
teren bir bir siyasi hareket, ne de her-
hangi bir demokratik kitle örgütü çık-
madı.

Bu 'korkaklığın' altında yatan, vere-
cek cevaplarının olmayışdır. Onlar, oli-
garşinin icazeti veya oligarşiyle çatışma
arasında bir tercih yaptılar.

Bu ülkede yaşayıp, ilerici bir siyasi
iddia sahibi olup da, direnişe sırtını
dönmek, mümkün değildir. Demok-
ratlık, bağımsızlıkçılık iddiasına rağ-
men sırtını dönenlerin iddiaları şüphe-
lidir. Fiziken varlıkları bu ülkede olsa
da, beyinlerinin ve yüreklerinin bu ül-
kede olduğu tartışmalıdır.

Hiç bir demokrat, bağımsızlıktan
yana olan hiç kimse, eğer gerçek birer
demokrat ve gerçek bir vatanseverse,
emperyalizme ve faşizme karşı sürdü-
rülen bu direnişin uzağında kalamaz.

**IMF yoksullaştırıyor
ABD "kiralık asker"
olarak kullanıyor**

**AB ülkemizi kendi açık
pazarı yapma peşinde**

F tipleri öldürüyor

**Düzen partileri ülkemizi
geleceğimizi satıyor**

**Parlamentar düzen,
yeni yasalarla
haklarımızı gasbediyor,
yasakları çoğaltıyor**

**İşgal altında
sömürge bir ülke,
faşizmle yönetilen
bir zulüm ülkesi
değil,**

**BAĞIMSIZ,
DEMOKRATİK
BİR TÜRKİYE
İSTİYORUZ!**

**Türkiye'nin
sorunlarını
DEVİRİM çözer,
DEVİRİMCİLER
çözer!**

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
Mart 1998
Yer:
Gazi

**Binlerce Gazili,
yoksul konu-
darının ortasında
1995 Mart'ında
katledilenleri
anıyor.**

Kortejde bir pankart, hepsinden biraz daha
büyük... Biraz daha çok göze çarpıyor... İşte o
pankart anlatıyor çözüm...

Gazi'de yoksul halkı katledenler, Susurluk
hukuku tarafından kurtarıldı.

Asıl sorumlular hiç mahkeme önüne
çıkartılmamıştı zaten. Mahkemeye çıkarılan
ölüm mangalarının üyeleri de birer birer
salıverildi. Karar geçen hafta Yargıtay'da
onandı!

İşte o pankartın anlattığı tekrar kanıtlandı!

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışlıları Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han
55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 491 16 40 Faks:0212 491 16 37
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya:3 Euro
Fransa:3 Euro
İsviçre:3 Euro
Hollanda:3 Euro
İngiltere: £ 2
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız
Aksaray Veritas: Odenwaldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906692 0049 221 6906693
Faks:0049 221 6906694
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İnönü Cadd. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan
Apt. No:10/2 Tel-faks: 0 322 351 97 25
Ankara: GİM Bulvarı Onur İğnani Kat: 6 Daire: 154 Kızılay
Tel-faks: 0 312 417 39 11
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatut Apt.
Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18
Bursa: Beşiktaş Cadd. Güler İş Hanı
Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatara Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniperi
Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey
İstanbul: Kuleli Mah. İnönü Cadd. Karanım Apt. K:1 No: 1
HDPARTVİN Tel: 0466 351 32 46

İzmir: 3. Beyler Cadd. 850. Sokak Yaparsoy İş Hanı
No: 31/501 Konak Tel-faks: 0 232 446 27 96
Kocaeli: Denizyolu Cadd. 1. Geçit Karşı Eki İş Hanı Kat: 6
No: 40 Tel-faks: 0 262 332 47 40
Malatya: Dabakhan Mah. Eskişehir Cadd. Kardeşler
İğnani Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61
Mersin: Kiremitçane Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boro İğnani
No: 9 kat: 1 Dair e 13 Tel-faks: 0 324 232 15 74
Samsun: Talimhane Cadd. Bozluoklay İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tatvan: Kemir Kaya Mah.Kunduracılar Cadd. Dedeoğlu Sokak
Pustular İş Hanı Kat: 1 No: 33 Tel-faks: 0 462 321 59 93
Zonguldak: Gazipaşa Cadd. Ofluoğlu İğnani Kat: 5 Daire: 9
Tel: 0 372 252 51 79

- 3... *Emperyalizmden, oligarşiden kurtuluş BİZİMLE OLUR,*
- 5... *110 bin imza Ankara'da Tecrite= Son Verin Duvarları Yıkın*
- 8... *F Tiplerinize Desteğinizi Çekin*
- 10... *Gazi Halk Meclisi 550 Çocuğu Sünnet Ettirdi*
- 11... *Eriyen Her Hücremiz*
- 12... *Sömürgecilerin Operasyonu*
- 14... *Avrupacılık İşbirlikçiliktir*
- 16... *Dış Güçler, Ulusal Güçler, Ulusal Çıkarlar*
- 18... *Koç'un Yalısında Türkiye ve Irak Operasyonu...*
- 19... *Sermayenin Tankı Piyasalar*
- 22... *İstedikleri İdeolojizizliktir*
- 24... *Halkın İradesi Yönetime Nasıl Yansır*
- 25... *En iyi işbirlikçiler Döneklerdir Bağımsız Türkiye*
- 26... *Hücreler Emperyalizmindedir*
- 28... *Türkiye'nin Bugünkü Gündemiyle, F tiplerini Yeniden Değerlendirin*
- 30... *'Erken Seçim'le Bir Beklenen Mi Var?*
- 31... *Cem Uzan da Parti Kurdu*
- 32... *Halk Seyirci, Sol Seyirci*
- 34... *Hangi Hukuk, Kimin Hukuku*
- 36... *Sadece Öldürüyor!*
- 37... *Sorun Büyük, Uygun Güçbirliği Gerek*
- 38... *Kim Bizi Aç Yoksul Bırakıyor*
- 41... *Biz Neyi Savunuyoruz?*
- 44... *BM Güvenlik Konseyinin Tarihi Utanç Kararı*
- 45... *Basın İçin Utanç Kararı*
- 46... *Sen Farkını Koymaya Devam Et!*
- 47... *Yurtdışından*
- 48... *"Hücre Bunalıma ve Ölüme Neden Oluyor"*
- 49... *İstanbul Belediyelerinde Grev Kararları*
- 50... *Kahramanlar Ölmez*

Emperyalizmden, Oligarşiden kurtuluş BİZİMLE OLUR

Ekonomik, siyasi, sosyal sorunları BİZ ÇÖZERİZ

A rtık bu ülke, zamanında emperyalistlerden kurtardığımız ülke değildir. Emperyalizmin dolarlara sarılmış postallarıyla kirletilmiş topraklarımız. Ekonomisi, meclisi, fabrikaları, tarlaları, madenleri, ormanları, ahlakı, namusu, değerleri satılığa çıkarılmış bir ülkedir. Doların eli, sofralarımızdan, onurumuza, namusumuzdan, beynimize, uzanmadık yer bırakmamıştır. Mütcevizler, her gün daha da pervasızlaşıyorlar. Hergün daha cüretli müdahalelerde bulunuyorlar. Her müdahale, halkımız için daha fazla yoksulluk anlamına geliyor. Her müdahalenin ardından halkın kanının dökülmesi geliyor. Emperyalizm ülkemize yerleştikçe, sokaklarımızda sefalet, fuhuş, hırsızlık artıyor. Fabrikalar, emperyalistlere satıldıkça, yeni F tipleri açılıyor. Her yeni yağma, talan yasasına, yeni bir baskı yasası eşlik ediyor.

K rizin ucu göründü, yakında rahata erilecek sözleri, sadece ege-men sınıflar açısından bir anlam ifade ediyor. Halk açısından durum her geçen gün kötüye gidiyor. Beslenmeden sağlığa, eğitimden ulaşım, herşey halk için daha ulaşılabilir hale geliyor. İşgal derinleştikçe, emperyalist güçler yeni yeni alanlara çıkarmalar yaptıkça, durumun daha da kötüye gideceği aşikardır. Evet, bir işgalden sözediyoruz: Emperyalizmin gizli işgali. Tanklarla, toplarla olanı, siyasi literatürde açık işgal olarak adlandırıldığı için, sermayeyle, kredi ve borçlarla, patent ve lisans hakkı denilen büyük hırsızlıkla ve işbirlikçi yönetimler aracılığıyla gerçekleştirilen bu işgale de gizli işgal diyoruz. Ama pratik olarak, ekonominin, siyasetin işleyişinde, gizli işgalin de fazla bir "gizliliği" kalmamıştır. Ekonomiye müdahale alenidir. Siyasete müdahale de şimdi aleni hale geldi. Ekonomi IMF'nin yönetiminde. Düzen partileri, parlamentosu emperyalizmin denetiminde. Ordu, NATO'nun emrinde. Bu düzende ulusal olan hiç bir şey kalmamıştır.

A çlığın, bağımlılığın, zulmün doruğa çıktığı her ülkede, çare arayışlarıyla birlikte, umutsuzluk, karamsarlık, bunalım da boy gösterir. Aç bırakanlar, zulmedenler, umutsuzluğu, karamsarlığı, çaresizlik duygusunu da özel olarak körüklerler. Ki, düzenleri ciddi bir "tehlike"yle karşılaşmadan sürebilsin. Hemen tüm kavramlar, halk nezdinde de, muhalif güçler nezdinde de, dejene edilmiş, anlamsızlaştırılmıştır. Ulusal onurun ne olduğu unutturulmuştur. Bağımsızlık unutturulmuştur. Bağımsızlık diye bir şeyin günümüzün "çağdaş" ve "global" dünyasında mümkün olmayacağını teorisi yapılmaktadır. Vatanseverlik, "banal", "modası geçmiş" kavramlar mezarlığına atılmıştır.

Tüm bunlar, çarpıtmadır. Ceplerimizle birlikte beyinlerimiz de boşaltılıyor. Sofralarımızdaki lokmalarla birlikte yüreklerimizdeki duygular da çalınıyor. Çünkü beynimize ve yüreğimize el uzatmadığı sürece, emperyalizm tam hakimiyetini sağlamış sayılamaz. Şimdi, cebimize, beynimize, soframıza ve yüreğimize çok yönlü hücum ediyorlar.

Ceplerimizdekileri, soframızdaki lokmaları kurtarmak için, ülkemizi emperyalistlerin dolarlarla sarılmış postallarının işgalinden kurtarmak için, önce beyinlerimizi ve yüreklerimizi emperyalizmin ve işbirlikçilerinin işgalinden kurtarmalıyız. Ekmeğimizi, işimizi, onurumuzu, namusumuzu, özgürlüğümüzü ve adaleti birlikte düşünmeliyiz. AB'ye mahkumumuz diyenleri de, ABD'nin saldırılarına katılıp kan doğranmış masadaki pastadan biz de pay almamız diyenlere de, IMF'nin uşaklığını eksiksiz yapıp sahte milliyetçilik yapanlara da, tavrı almalı, bunları tecrit etmeliyiz. Acı gerçeği bilmeliyiz; işbirlikçi düzen partilerinin iktidarının sürmesi, emperyalist işgalin sürmesidir; emperyalist işgalin sürmesi ise, ekmeğimizin, işimizin, onurumuzun, namusumuzun parça parça elimizden girmesidir.

Ülkemiz işgal altında. Halkımız yoksulluk içinde. Ve bu devasa iki soruna ve buna bağlı yüzlerce soruna karşı, hiç kimsenin somut bir çözümü yoktur. Hiç bir düzen partisinin, iddia düzeyinde, propaganda düzeyinde bile "sorunlar şöyle çözülür" diyemediği bir durumla karşı karşıyayız. Ama bizim çözümümüz var.

Egemen sınıfların krizini çözmeye talip değiliz elbette. Biz, halk açısından bir "çıkış yolu" gösteriyoruz. Bizim çözümümüz, sorunlara halk açısından çözüm bulmayı amaçlıyor. Bizim çözümümüz

Ceplerimizle birlikte beyinlerimiz de boşaltılıyor. Sofralarımızdaki lokmalarla birlikte yüreklerimizdeki duygular da çalınıyor. Çünkü beynimize ve yüreğimize el uzatmadığı sürece, emperyalizm tam hakimiyetini sağlamış sayılamaz. Şimdi, cebimize, beynimize, soframıza ve yüreğimize çok yönlü hücum ediyorlar.

Direnmeli, savaşmalı, emperyalizmi her cephede yenmeliyiz.

müzde, ne IMF'nin, ne IMF dolarlarını aralarında paylaşıp palazlananların, ne ülkemizin her yanında zehirli madenler işleten emperyalist tekellerin, ne Nato emrindeki generallerin yeri yok. Bizim çözümümüz, anti-emperyalist, anti-oligarşik bir çözüm çünkü. Bizim çözümümüz, emperyalizme ve oligarşiyeye karşı savaş, emperyalizmi kovmayı, oligarşinin iktidarını yıkmayı içeriyor. Bu, hal-kın çözümü.

Irak'a saldırı gündemde. Amerika Anadolu topraklarındaki üsleri kullanacak. Dahası asker de istiyor. Genelkurmay, hükümet Irak'a saldırıya pek gönüllü değil bir görünüm veriyorlar. Ama onların hiç bir iradesi yok. Bunu kendileri de biliyor. Bildikleri için de, ABD'ye karşı çıkmak, komşu bir ülkeye saldırıya karşı çıkmak yerine, onursuzca, utanç verici bir biçimde, saldırıya katılmasına katılırız da, ABD'den ne kadar dolar koparırsanız pazarlığı yapıyorlar. Yönetemiyorlar. Ekonomide bir doların üzerinde dahi hükümleri yoktur. Muhalefeti, devrimci mücadeleyi ve hareketi tümenden yokedemiyorlar. Daha fazla zulme başvuruyorlar. Bizim çözümümüz, Irak müdahalesine az mı destek verelim, çok mu sorusunu sormuyor; tersine emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı açık tavrı alışı içeriyor.

Açıktır; Türkiye halkının çıkarları emperyalizmi kovmaktan geçiyor. Emperyalizme karşı olan, herkesi, 32 yıldır dalgalandırdığımız bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm bayrağı altında, anti-emperyalist, anti-oligarşik demokratik halk devrimi için mücadeleye çağırıyoruz. Devrimden, devrimcilerden uzak duranlar, kendi hareket tarzlarını, ittifaklarını şu veya bu biçimde emperyalizm ve oligarşinin "terör" demagoji ve tanımları çerçevesinde belirleyenler, emperyalizme karşı kararlı bir tavrın ve gerçek anlamda anti-emperyalist bir mücadelenin savaşçıları olamazlar. Bu ülkede anti-emperyalistliğinden kuşku duyulmayacak, emperyalizme karşı savaşta sonuna kadar gideceğinden emin olacak tek güç devrimcilerdir. Emperyalizme karşı olma iddiasındaki herkes, devrimcileri ittifakı olarak görmek durumundadır. Devrimcileri ittifak olarak görmeyenler, emperyalizme karşı tavırlarında, ya sahtedirler, ya korkak ve tereddütlü. 21. yüzyılda, emperyalizme karşı savaş, devrimciler olmaksızın verilemez. Böyle bir örnek yok ve olmayacaktır da. 32 yıldır bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm bayrağını dalgalandırıyoruz. Türkiye halkları, kurtuluşa, yani bağımsızlığa ve demokrasiye ancak bu bayrak altında ulaşabilir.

110 bin imza Ankara'da **TECRİTE SON VERİN** **DUVARLARI YIKIN!**

✓ **TAYADlılar; İstanbul, Mer-sin, Malatya, Çorum, İz-mir, Karadeniz kentleri... Türkiye'nin dört bir ya-nından "Tecrite Hayır" imzalarını Ankara'ya gö-türdü.**

✓ **Sınırlı zamanda, sınırlı sa-yıda insanın emeğiyle, engelleme ve baskılara rağmen toplanan 110 bin imza milyonların iradesi-nin, talebinin ifadesidir.**

✓ **110 bin imza, 'sempoz-yum' aldatmacasına, "standartlar" uydurması-na bir cevaptır.**

✓ **Sessizlikle geçiştirilmek istense de, binlerce in-sanla uğurlanan 110 bin imza, Cumhurbaşkanlı-ğının, Başbakanlık'ın, Adalet Bakanlığı'nın, TBMM'nin ve AB'nin önündedir ve "Tecrite Hayır" demektir.**

✓ **TAYAD'lılar, direnenlerin sesini, 'hücre duvarlarını yıkalım, insanları yaşata-lım' sloganıyla, yüzlerce yol ve yöntemle haykır-maya devam edecek. Bu sese destek verelim!**

TAYAD'lı ailelerin bir süredir yürüttüğü "tecrite hayır" imza kampanyası sonlandı ve topla-nan 110 bin imza otobüslerle Ankara'ya giden TAYAD'lılar ve eyleme destek veren kitle ör-gütlerinden oluşan heyetler ta-rafindan devlet yetkililerine ve AB temsilciliğine verildi.

Adalet Bakanlığı başta olmak üzere, ailelerle görüşmeyenler 110 bin insanın sesine kulaklarını tıkayanlardır. Ama artık tıkamala-rı da mümkün değildir. İmzalar yerlerine ulaştı ve belgelendi.

Bütün duyarsızlıklara, gör-mezden gelmelere rağmen TAYAD'lıların gecekondulara, fabrikalara, okullara, köylere ulaşarak topladığı imzalar, bütün baskılara rağmen direnişe halkın desteğinin somut ifadesidir. Hal-kımız direnen yiğit evlatlarının yanında olduğunu bu vesileyle bir kez daha haykırmıştır.

5 BİN KİŞİ UĞURLADI

14 Temmuz'da Gazi Halk Meclisi'nin düzenlediği şölende biraraya gelen TAYAD'lı aileler burada yaptıkları açıklama ile otobüslerle Ankara'ya **5 bin ki-şinin "Yaşasın Ölüm Orucu Dire-nişimiz"** sloganları arasında uğurlandılar.

TAYAD'lı Ahmet Kulaksız burada yaptığı konuşmada, 110 bin imzayı Ankara'ya yürümele-rinin nedenlerini anlatırken "*halk ölüm oruçlarını önemse-miyor*" yalanının tam aksinin ortada olduğunu ifade etti. Ölüm oruçlarının ve tecritin ha-la sürdüğünü anlatan şehit ba-bası **Ahmet Kulaksız** "*tecrit sür-dükçe buna karşı mücadelenin de süreceğini*" söyledi ve konuş-masını Avrupa'da katıldığı pa-nellerdeki izlenimlerini anlata-rak sürdürdü; "*Yürekler gör-düm buz gibi soğumuş, insanlar*

TAYAD'lılar 5 bin kişi tarafından sloganlar ve alkışlarla uğurlandı...

gördüm inançlarından soyunmuş, insanlar gördüm mülteci olmuş. ama bir de bizimkileri gördüm yürekleri sımsıcak, beyinleri sapasağlam, gönülleri dopdolü hep bizi düşünüyorlar, hep bizi özlüyorlar, onların selamlarını getirdim sizlere."

"Ölüm Orucu bitti diyorlar" sözleriyle konuşmasına devam eden Kulaksız; "biz biliyoruz ki Ölüm Orucu halkın gündeminde, eğer öyle olmasaydı nereden çıktı bu yüzbin imza bu sınırlı zamanda? Biz yüzbin insana gidip yüzbin imza aldık, 60 milyona gitseydik 60 milyon imza alırdık" diyerek, bu gücün TAYAD'ın gücü olduğunu söyledi.

Ankara'nın gündeminde seçim, koltuk, burjuva ayak oyunları olduğunu belirten Kulaksız, "Biz halksak, biz de kendi gündemimizi yaratmak, onların gündeminin önüne koymak durumundayız." dedi ve TAYADlılar olarak görevlerinin imzası alınan yüzbin insanın sesini gündemlerine sokmak olduğunu söyledi. Ahmet Kulaksız'ın konuşması binlerce insanın alkışları ve sloganlarıyla selamlanırken şölenin bitimiyle birlikte beş otobüs ve 20 otomobil ile Ankara'ya uğurlandı. Uğurlama için davet edilen kurum ve kişilerden sadece Sosyalist Parti Ön Girişimi katılarak duyarlılığını gösterdi.

Aynı gün Ankara İHD binasında da bir **basın açıklaması** yapılarak tecrite karşı mücadele çağrısı yapıldı. Açıklamaya, İHD, TAYAD, Gaziler, TMMOB, ÇHD, Aydın ve Sanatçı Girişimi, PSAKD, EMEP, Mazlum-Der ve Hak-Par katıldı.

ANADOLU'DAN ANKARA'YA...

TAYAD'lıların Ankara yürüyüşüne katılım sadece İstanbul'dan değildi. **İzmir, Adana, Mersin, Antakya, Antalya, Samsun, Çorum, Malatya, Bursa, Kocaeli, Tunceli, Elazığ ve Erzincan'dan** otobüslerle otolarla Ankara'ya giden TAYAD'lılar, Abdi İpekçi Parkında İstanbul'dan gelenlerle ve

anadolu'nun onlarca kentinden TAYAD'lılar Ankara'daydı.

TAYAD'lılar ve destek veren DKÖ'ler Abdi İpekçi parkında

Ankara'dan katılanlarla buluştular.

İstanbul'da olduğu gibi diğer kentlerde de uğurlamalar yaşanırken, dergimizin Samsun temsilcisi Ercan Öztürk yolda otobüsleri çeviren polis tarafından "aranması var" bahanesiyle gözaltına alındı.

ANKARA'DA KARŞILAMA

Türkiye'nin dört bir yanından Ankara'da toplanan aileleri, Ankara girişinde İHD, Mazlum-Der, Hak-Par ve ÇHD'nin aralarında bulunduğu bir heyet karşıladı. Abdi İpekçi Parkına hareket eden otobüsler burada toplanan 600'e yakın insanın coşkulu alkışları ve sloganları ile karşılandı.

TAYAD'lıları karşılayan kitlenin arasında, temsili olarak İHD, Mazlum-Der, ÇHD, Hak-Par, EMEP, Hacı Bektaş Kültür Derneği, Enerji Yapı Yol-Sen, Eğitim-Sen, TMMOB, Aydın ve Sanatçı Girişimi, PSAKD... bulunurken, katılacağını söyleyerek gelmeyen kimi sendika ve partilere giden TAYAD heyeti neden gelmediklerini sordu. Verilen cevapların hiçbir ciddiyeti olmadığı için burada yer vermeye gerek görmüyoruz.

Abdi İpekçi parkında gerçekleştirilen kısa bir yürüyüşten sonra alanda toplanan kitle, beyaz başörtülü TAYAD'lı anaları "Duvarları Yıkalım İnsanları Yaşatalım" sloganlarıyla selamladı. "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganlarının atıldığı yürüyüş ve konuşmaların ardından, diğer kentlerden otobüslerin de gelmesiyle birlikte, yetkililerle görüşecek heyetler oluşturuldu.

TAYADlılardan, Ölüm Orucu gazilerinden ve karşılamaya katılan DKÖ temsilcilerinden oluşturulan heyetler; **Cumhurbaşkanlığı'na, Başbakanlı-**

coşku ve kararlılık direnişin başından beri eksilmedi.

K'a, Adalet Bakanlığı'na, Meclis Başkanlığı'na, AB Temsilciliğine ve bazı partilere toplanan imzaları götürürken, kitle heyetlerin görüşmelerinin sonuçlarını ve yapılacak basın açıklamasını Abdi İpekçi Parkı'nda türküler marşlar söyleyerek, şair Mehmet Özer'in şiir dinletisini izleyerek bekledi.

İMZALAR TESLİM EDİLDİ

Günlerdir randevu taleplerine cevap vermeyen Cumhurbaşkanlığı'ndan, Adalet Bakanlığı'na kadar kurumlar, heyetlerle görüşmekten de ısrarla kaçtılar. Adalet Bakanlığı imzaları dahi almamaya çalışarak 110 bin insanın Sami Türk'ün F tiplerine karşı imzalarının sorumluluğundan kaçmaya çalıştı. Buna rağmen gidilen bütün kurumlara imzalar teslim edildi. İmzaların teslim edildiği yerler arasında SP, CHP, ANAP vb. bazı siyasi partiler de yer aldı. TAYAD'lıların eylemin bitirilmesinden sonra da partilerle görüşmeler ayrıca sürdü.

İmzaların teslim edilmesi sırasında sorumlular TAYAD'lıların karşısına çıkmazken, umursamama tavrını tercih etmeleri gerçeklerden kaçmaları için onlara yeterli olmayacaktır. Açık gerçek şu ki, devrimci tutsaklar, aileler, DKÖ'ler ve halkımız faşizmin F tiplerine karşıdır. Bu gerçek şimdi 110 bin imzayla dile getirildi, yarın başka başka yollarla da dile getirilmeye devam edilecektir.

“GEREKİRSE İMZA SAHİPLERİYLE YİNE GELİRİZ”

Görüşmelerin tamamlanmasından sonra Abdi İpekçi Parkı'nda bekleyen kitleye heyetler, görüşmeler hakkında bilgi verdi.

Burada basına ve kitleye bir açıklama yapan TAYAD adına konuşan Ahmet Kulaksız, “*toplanan yüzünü aşkın imzanın muhatapları için birşey ifade etmediğini, iktidarda bulunanların halkın sorunlarından ayrı kendi sorunları olduğunu*” söyleyerek, “*tecrit sürdükçe buna karşı mücadelenin devam edeceğini, gerekirse imzaların sahipleriyle yine geleceğini*” söyledi.

Açıklamanın ardından otobüslerin bulunduğu alana kadar sloganlarla yürüyen kitle, 15 Temmuz saat 16:00 sıralarında tecrite karşı mücadelenin, direnişin süreceği kararlılığıyla Ankara'dan ayrıldılar.

Ankara'da heyet olarak kalan TAYAD'lılar ise kitle örgütleri, ve siyasi partilerle görüşmelerine, düzenlenen etkinliklerde direnişin sesini duyurma amaçlı katılımlarına devam ettiler. Bunlar arasında İHD'nin kuruluş yıldönümü ve İHD ile TAYAD'ın birlikte yaptığı basın açıklaması da yer aldı.

DİRENENLERDEN TAYAD'LILARA MESAJ

TAYAD'ın eylemine bir mesaj gönderen hastanede bulunan Ölüm Orucu direnişçileri “*gurur duyduğunuz evlatlarınız olmaya devam edeceğiz*” dediler. Ölüm Orucu direnişçileri, **Talat Şanlı, Tanju Mete ve Serdar Karabulut'un** mesajı şöyle; “*Değerli analarımız, ailelerimiz, gazilerimiz ve yoldaşlar*

İstanbul'dan ve yurdun dört bir yanından buraya geldiğinizi öğrendik. Öncelikle hoşgeldiniz diyor ana ve babalarımızın ellerinden öpüyor, hepinizi tüm sıcaklığımızla kucaklıyoruz. Bir kez daha umudun yollarında zulmün kapılarını aşındırıyorsunuz. Haklı ve meşru taleplerimiz, başeğmez irademiz bir kez daha ses bulacak sizinde. Çabalarınız bize gurur, mutluluk ve güç veriyor. Sabrımız, kararlılığımız hedefe olan bağlılığımızla sizlere güven, sizlere güç vermeye de, kıvanç duyduğunuz evlatlarınız olmaya da devam edeceğiz. Gücümüzü sizlere, tüm ailemize, şehitlerimize, halk ve vatanımıza olan bağlılığımıza, sevgimize olan tutkumuzdur. Bu tutkuyla yürüyoruz zafere... Eninde sonunda kazanan biz olacağız. Bu inanç ve tutkuyla hepinizi bir kez daha kucaklıyoruz.

Ölüm Orucu direnişçisi evlatlarınız...”

TAYAD'lılardan Avrupa Birliği'ne 110 bin imzalı çağrı: **F TIPLERİNE DESTEĞİNİZİ ÇEKİN!**

TAYADlı Ailelerin topladığı 110 bin imza Cumhurbaşkanlığı, Başbakanlık, Adalet Bakanlığı ve Meclis'e verilirken, imzaların ulaştırıldığı bir başka yer de **Avrupa Birliği Temsilciliği** oldu.

Oluşturulan heyet Ankara'daki AB temsilciliğine giderek 110 bin imzayı teslim etti ve F tiplerinin Avrupa'nın önerisi ve desteği ile yaptırıldığını, halkımızın F tiplerini istemediğini, sınırlı zamanda ve engellemelere rağmen toplanan 110 bin imzanın bunu açık olarak göster-

diğini belirterek, "F tiplerinden desteğinizi çekin" dediler.

AB temsilciliği bu konuyla **Avrupa Komisyonu'nun** ilgilediğini, imzaları Brüksel'e ileteceğini belirterek imzaları teslim aldı.

110 bin imza şimdi Avrupa Komisyonu'nda. 110 bin kişi, **"sizin tecitinize hayır diyoruz, bizim ülkemizin insanlarını tecritlerde, izolasyonda yokedeceksiniz"** diyor.

Avrupa'nın demokratlığını, 110 bin insanın 'desteğinizi çe-

kin' çağrısını ne kadar dikkate alacağını hep birlikte göreceğiz. Bugüne kadar olduğu gibi, tekelin çıkarları mı ağır basacak, yoksa 110 bin insanın talebi mi; faşizmin katliamlarından mı yana olunacak, yoksa hak ve özgürlüklerden yana mı, yaşayıp göreceğiz.

TAYAD Başkanı Tekin Tangün'e, imzaların Avrupa Birliği'ne verilmiş nedenlerini sorduk. Aşağıda bu röportajı yayınlıyoruz.

**TAYAD Başkanı
Tekin Tangün:**

"AB'yi Suçluyoruz! Ölümlerden Sorumlu Tutuyoruz"

- İmzalar, neden Avrupa Birliği'ne de verildi? AB'den sorunun çözümü açısından bir beklentiniz var mı?

- Bu sorunun cevabını bir yanıyla daha önce defalarca vermiş olduk. F tiplerinin yapılmasından, 19 Aralık'tan, hücrelerde her ölümden sonra F tiplerinin asıl sahibinin emperyalizm olduğunu belirttik tekrar tekrar. Yurtdışında yapılan kimi eylemlerde Avrupa Birliği binaları önüne katledilen, ölüm oruçlarında şehit düşen insanlarımızı simgeleyen tabutlarla yüründü. Tabutlar yeri-

ne, bu defa imzaları götürdük. İşte dedik, eğer demokrasi diyorsanız, halkın istekleri diyorsanız, halkımız bunu istiyor, tecritin kaldırılmasını istiyor, ne diyorsunuz diye sorduk. Cevaplarına bakacağız. Bundan sonra başka şeyler de yapacağız Avrupa Birliği ve kurumlarına yönelik. Sorumluluklarını tekrar tekrar hatırlatacağız.

- Kullanılan adlarıyla "uluslararası kurumlar"ın F tiplerine ilişkin tutumunda bir değişiklik olur mu?

- Uluslararası kurumlar diye sözedilenler gerçekte, uluslar, halklar düzeyinde, onların iradesinin geçerli olduğu kurumlar değildir. Doğrusu, bunlar "devletler arası kurumlar"dır. Birkaç istisna dışında emperyalist ve yeni-sömürge devletlerden oluşan kurumlar. Bunun böyle olduğu ortaya konulunca, bunların hangi konularda hangi politik tutumları alacağını tahmin etmek de zor olmaz. Orada geçerli olan demokrasi, insan hakları değil; tekelin, mevcut düzenlerin çıkarlarıdır. F tipleri konusunda da bu doğrultuda tavır aldılar.

Biz imzaları götürdüğümüz kurumlarla bir

gerçeğe daha işaret etmiş olduk; 19 Aralık katliamından ve F tiplerindeki zulümden her ikisi de sorumludur: Devlet de, “dış destekçileri”de! Yani daha açık söylersem, ülkemizdeki yönetim de, Avrupa Birliği de,

Bu, sadece bizim iddiamız değil, belgeleri, kanıtları olan bir destektir. CPT raporları, AB kararları bunu söylüyor. CPT’nin raporları 19-22 Aralık katliamını onaylayan ve aklayan raporlardır. F tipini savunan raporlardır.

- Ama bildiğiniz gibi, “daha fazla insan hakları, daha fazla demokrasi için” AB’ye girmemizin şart olduğunu söyleyenler de var?

- Sorunun en önemli yanı da bu zaten. 19-22 Aralık’ta bizi öldürdüler, AB onayladı. Tecrit bizi öldürüyor. Tutukluların düşünceleri öldürülmek isteniyor. Bu nasıl bir demokrasi, nasıl bir özgürlük anlayışı, izaha muhtaçtır. Düşüncelerini illa ki değiştireceksin diye katliam yapıyor, tecrit hücrelerine atıyor ve Avrupa da bunlarda “standartlara aykırı” bir şey görmüyor. Bırakın bütün olarak demokrasiyi, “düşünce özgürlüğü”nü bile savunmuyor Avrupa bu durumda.

Halbuki biz aynı Avrupa’nın, ülkemizde hapsedilen bazı yazar çizerler için “düşünce suçu kaldırılmalı” diye ayağa kalktığını da biliyoruz. Ama aynı Avrupa, devrimciler sözkonusu olduğunda, baskıyla, zorla onların düşüncelerinin değiştirilmesine onay veriyor. O zaman sorun ne? Bazı düşünceler özgürdür, bazıları ne olursa olsun değiştirilmelidir!

Demokrasi, insan hakları için AB’ye girmeliyiz diyenler, bunları görmezden geliyor. Tartışmıyor bile. Ama biz çok iyi biliyoruz ki, AB’nin F tiplerine onay ve desteği, Avrupa demokrasinin bütün sırmalarını döken, ülkemizdeki Avrupacıları dahi hayal kırıklığına uğratan bir destektir. İtiraf etmeler de böyle olduğunu biliyoruz.

- Buradan hareketle AB’nin, onun ünlü “Kopenhag kriterleri”nin ne olup olmadığının yeterince bilinmediği söylenebilir mi?

- O kadar yoğun bir ideolojik bombardıman, o kadar yoğun bir demagoji var ki. Çok ilgili olanların dışında, yanıltma-yanıltma sürüyor. 110 bin imzamızın AB kapısına götürülmesi de bu nedendir. Kim öldürüyor, ölümleri kim getiriyor, bunları göstermek istiyoruz. Şimdi o demokrais, insan hakları deyip duran AB’ye 110 bin eli uzatıp ithham ediyoruz: siz, tekellerinizin çıkarları için, ülkemize ölüm getirdiniz. Tekellerinizin çı-

karları için, ülkemizdeki işbirlikçileriniz öldürdükçe, onların sırtını sıvazlıyorsunuz.

Durum budur. Hal buyken, ölüm oruçlarıyla ilgili başından beri “dış güçler”, “Avrupa’dan yönetiliyorlar” demagojisi yapılabiliyor. Dış güç, Adalet Bakanlığı’nın arkasında, Avrupa’dan yönetilip yönlendirilen kendileri.

Avrupa emperyalistleri bu zulüm politikasının arkasındadır. Sorun, demokrasi, insan hakları değildir. Hepsinin Türkiye üzerine farklı hesapları çıkarları var. Bunun politikasını güdüyorlar.

AB’nin kendisi demokrasi, insan hakları getireceğini söylüyor, AB’ciler de bunu tekrarlıyor. Biz, ne getiriyorlar, göstermek istiyoruz. Özellikle, demokrasi, insan hakları adına AB’yi savunanları, bu konuda AB’ye yönelik girişimlerimizde yanımızda olmaya çağırıyoruz. Yanımızda olsunlar, birlikte başvuralım, cevaplarını birlikte görelim. Göreceğiz ki, maskeler inecek, masallar sona erecek.

Bağımsızlık adına AB’ye karşı çıkanları da çağırıyoruz yanımıza. Buyurun, birlikte karşı çıkalım Avrupa emperyalizmine. Ama onlar Avrupa’nın F tiplerine karşı çıkmıyorlar, çünkü işlerine geliyor. Katleden Avrupa’yla uyum içindeler yani. Değilse, F tiplerine karşı çıkışta görelim onları.

Sonuçta, AB’ye başvurumuzun, önümüzdeki günlerde yapacağımız diğer girişimlerin neticesinde, F tiplerini Avrupa ve Amerika’nın yaptırdığını duymayan, bilmeyen varsa, duyacak, bilecek. Avrupa ya F tiplerinden desteğini çekecek, ya da bu sorumluluğu sürdürecektir. Birinci ihtimal zayıftır. İkinci gerçekleştiğinde ise, o zaman “AB, eşittir, demokrasi, insan hakları” diyen herkesin karşısına bu gerçeği koyacağız. Demokrasi, şurdan veya buradan gelmez. Mücadeleyle kazanılır. Yakınlarımız da, TAYAD’lılar da ölüm oruçlarında, diğer eylemlerinde bunu yapıyor.

Dayanışma ve halkın örgütlülüğü her sorunu çözer

GAZİ HALK MECLİSİ

550 ÇOCUĞU SÜNNET ETTİRDİ

Gazi halkının örgütlü gücü Gazi Halk Meclisi daha önceki yıllarda da düzenlediği toplu sünnet etkinliğinin bu yılkinde 550 çocuğu sünnet ettirdi.

Sadece Gazi ile sınırlı kalınmayan, GOP ilçesine bağlı Karadeniz, Arnavutköy, Boğazköy, Haraççı, Taşova, Terkos, Doluca, İmrahor köyü gibi bir çok yerden çocukların da sünnet ettirildiği etkinlikler için yapılan duyurular sonrası yüzlerce yoksul aile Gazi Halk Meclisi'ne başvurdu. Başvuruları değerlendiren Gazi Halk Meclisi, toplam 550 çocuğun sünnet ettirilmesine karar vererek, bir dizi etkinlik programı çıkardı ve uyguladı.

ALEVİ-SÜNNİ KARDEŞLİĞİ

Gazi halkının ve esnafının yoğun desteği ile, tam bir halk dayanışması örneği olarak hayata geçirilen faaliyetlerin ilki 6 Temmuz'da **Gazi Merkez Camii'nde mevlüt** okutulması oldu. Cami imamı Gazi Halk Meclisi'nin geçmişteki çalışmalarına da değinerek dayanışmanın dindeki önemini anlatarak Gazi Halk Meclisi'nin bugün bunu pratikte hayata geçirdiğini söyledi ve çalışmalara destek verilmesini belirtti. Ardından mevlüte katılanları **Gazi Cemevi'nde** verilecek yemeğe davet etti. Yine mevlüt okuyan diğer imam da Gazi Halk Meclisi'nin Filitin şehitleri için okuttuğu mevlütü anlattı.

Mevlüt sonrası 500 kişilik kitle toplu olarak Gazi Cemevi'nde verilen sünnet yemeğine katılarak, alevi-sünni kardeşliğinin güzel bir örneğini verdi. 1500 kişinin katıldığı yemekte, ilk kez cemevine geldiğini söyleyen cami imamı devletin bilinçli politikaları ile yaratılan düşmanlıkların insanlarımızı nasıl etkilediğinin, nasıl suni ayrılırlar yarattığının da bir örneği idi.

7 Temmuz günü benzeri bir organizasyon da ulaşım sorunları nedeniyle ayrı olarak Arnavutköy Merkez Camii ve Boğazköy Cemevi'nde düzenlendi. Gazi Halk Meclisi bütün milliyetleri, mezhepleri biraraya getiren, birleştiren özelliğini burada da ortaya koydu.

DAYANIŞMA ÇÖZER

Boğazköy Cemevi'nde düzenlenen yemek sırasında yaşanan bir olay, halkın her türlü sorununun halk dayanışması içerisinde çözülebileceğinin bir örneği oldu. Köyde duvardan düşerek yaralanan ve maddi durumu iyi olmayan bir çocuğun yardımına Gazi Halk Meclisi koştu. Dayanışma içinde toplanan paralarla hastaneye kaldırılan çocuğun tedavisi yaptırıldı.

Sünnet etkinliğinin örgütlenmesi de dayanışma içinde gerçekleşti. Kimi esnaf sünnet elbiseleri için kumaşlar verirken, kimisi atölyesinde dikimini yaptı, kimisi emeğini kattı. 550 çocuğun elbiseleri kısa bir süre içinde böyle bir dayanışma örgütlenmesi içinde hazır hale getirildi.

BİNLER SÜNNET ŞÖLENİNDE

Gazi Halk Meclisi 14 Temmuz günü Arnavutköy İmrahor köyünde yapılan sünnet şöleninde 5 bin kişiyi biraraya getirdi. Otobüslerle şölen alanına kitlenin toplanmasından sonra Grup Yorum, Grup Erenler, Grup Soluk, Nurettin Güleç, Metin Karataş, Kırırcık Ali ve Arzu'nun türküleri ve marşlarıyla, halk oyunları ekiplerinin gösterileriyle kardeşliği, dayanışmayı şenliğe dönüştüren 5 bin kişiye verilen yemek de dayanışma içinde sağlanan kumanyalarla karşılandı.

Şenliğe katılan TAYAD'lı Aileler adına konuşan **Ahmet Kulaksız**'ın konuşmaları sık sık "Tecrite Hayır Ölümle Durdu-run", "Yaşasın Ölüm Orucu Dirrenişimiz", "Kaharamanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganlarıyla kesildi. TAYAD'lıların Ankara'ya uğurlanmasının ardından kitle otobüslerle mahallelerine döndü.

1984

Eriyen her hücremiz emperyalizme ve faşizme sıkılan kurşundur

1996

2000

2002

91 şehit, yüzlerce gazi ile sürüyor direniş. Tecrit duvarlarının ardında, hastane odalarında namlusundan fırlar gibi fırlıyor eriyen hücreler. Her bir hücre F tiplerinin sahiplerinin beyninde patlıyor; emperyalizme ve faşizme karşı en güçlü direniş odağı eriyen hücrelerle, bir dağ gibi Türkiye'nin ortasına dikilen cesetlerimizle yaratılıyor. Ölüm Orucu savaşçıları, devrimci tutsaklar emperyalizmin devrimcileri teslim almak için yaptırdığı hücreleri kabul etmeyeceklerini tüm dünyaya ilan ediyorlar. Kabul etmek, NATO kararına boyun eğmektir. Gerçek ölüm odur.

Umutsuzlar, yorgunlar, yolundan dönenler, ihanetler, faşizmin kararlılık gösterileri, emperyalizmin yenilmezliği teorileri direnenlerin kararlılığını zerre kadar etkilemiyor. Onlar halkımızın, emperyalizme karşı direnen dünyanın mazlum halklarının yükü omuzlarında, gözleri ve hücreleri hedefe kilitlenmiş yürüyorlar.

Hedef zafer. Zafer şehitlerle kazanılacak. Şehitliğe hücrelerde tek başına, hücrelerini tüketerek varılacak.

Bayrampaşa Devlet Hastanesi'nde, İzmit Devlet Hastanesi'nde, Şişli Etfal'de, Ankara Numune Hastanesi'nde, Kandıra, Edirne, Tekirdağ, Kırıkkale F tipinde, Kütahya ve Bakırköy Hapisha-

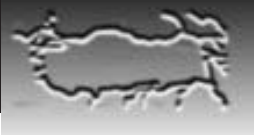
nelerinde DHKP-C davasından Ölüm Orucu ekiplerinde yeralan ve halen hücre hücre ölümü yenmeye koşanlar; (TAYAD'lı Ailelerin 13 Temmuz itibarıyla açıkladıkları liste)

- 1- ZELİHA ERTÜRK (5. EKİP)
- 2- SEMRA BAŞYIĞIT (6.EKİP)
- 3- HAMİDE ÖZTÜRK (5.EKİP)
- 4- İMDAT BULUT (5.EKİP)
- 5- BERKAN ABATAY (4.EKİP)
- 6- MEHMET KARAMAN (6.EKİP)
- 7- SERDAR KARABULUT (6. EKİP)
- 8- FERİDE HARMAN (6. EKİP)
- 9- TANJU METE (6. EKİP)
- 10- TALAT ŞANLI (6.EKİP)
- 11- ÖZLEM TÜRK (7. EKİP)
- 12- FATMA BİLGİN (5. EKİP)
- 13- BİRSEN HOŞVER (7.EKİP)
- 14- NİHAT PALABIYIK (8.EKİP)
- 15- YAVUZ ATEŞ (8.EKİP)
- 16- BÜLET ÖZDEMİR (7.EKİP)
- 17- MESUT AKBULUT (8.EKİP)
- 18- ALİ ŞAHİN (8.EKİP)
- 19- FATMA KÖSE (6. EKİP)
- 20- GÜLNİHAL YILMAZ (5.EKİP)
- 21- SİNAN AKBAYIR (8.EKİP)
- 22- ŞENGÜL ARSLAN (8.EKİP)
- 23- ERKAN KONCUK (8.EKİP)
- 24- YUSUF ARACI (8.EKİP)

Emperyalizme ve faşizme, zamana, zulme, ihanete, işkenceye, tecrite meydan okuyan **DHKP-C** davasından Ölüm Orucu savaşçıları yalnız değil; halen **TKEP/L** davasından iki tutsak da Ölüm Orucunu kararlılıkla sürdürüyorlar.

direnme savaşı sürüyor 641. gün

İşgal Altında Faşizmle Yönetilen TÜRKİYE'DE

SÖMÜRGEÇİLERİN OPERASYONU

Emperyalist müdahale, parlamenter alanda da açıkça cereyan ediyor artık. Ecevit'e çekil çağrılarıyla başlayan, MHP'nin erken seçim atağı ve ardından Cem-Özkan ikilisinin istifalarıyla yeni bir boyut kazanan oligarşi içi kriz ve kavgaya, devam ediyor.

Çatışma, her ne kadar "oligarşi içi" gibi görünse de, esasında tüm emperyalist merkezler ve kurumlar da çeşitli biçimlerde çatışmanın içinde yer alıyorlar. Oligarşiyile emperyalizmin içiçe olduğunun somut bir göstergesi olan bu durum, ekonomide zaten uzun zamandır istediği gibi at oynatan emperyalizmin, siyasi arenada da aynı güce ve manevra imkanına kavuştuğunu gösteriyor.

Mesele AB'ye girip girmeme mi, idamı kaldırıp kaldırmama mı? Hayır, bunlar ancak sorunların görünen kısmından bazı parçalar. Bu haliyle siyasi krizi yaratan, emperyalizmin ve işbirlikçi oligarşinin düzen partilerine yönelik operasyonudur.

Emperyalizm, "yeni parti"ler istiyor; operasyonla oluşturulmak istenen, emperyalizmi daha saf haliyle savunacak bir iktidardır.

Mevcut düzen partilerinin hiçbiri, emperyalizme ve onun kurumlarına karşı değildir. Hiçbiri mesela ne IMF'ye, ne de NATO'ya karşıdır. Ne var ki, mevcut durumlarıyla yine de emperyalizmi ve işbirlikçi tekelleri yeterince memnun edemiyorlar. Kürsüsünün arkasında "hakimiyet kayıtsız şartsız milletindir" yazan TBMM'de ne türde partilerin yer alacağı, ne türden bir hükümet kurulacağı, emperyalist ve işbirlikçi odaklar tarafından yeniden şekillendiriliyor. Bu bakımdan pürüzler temizleniyor. Çelişki de işte bu noktada su yüzüne çıktı. Saflaşmalar oluştu.

Bu saflaşma, demokrasiden yana olanlar-olmayanlar, milli çıkarları savunanlar-savunmayanlar saflaşması değildir.

Emperyalizm, özellikle de Amerika, dünya çapında hakimiyetini pekiştirme ve yaygınlaştırma savaşı sürdürüyor. Avrupa emperyalistleri de bunun karşısında, kendi pazar alanlarını genişleterek sağlamlaştırma doğrultusunda bir planı (AB bu

planın adıdır) yürütüyor. Somut olarak ise, ABD'nin **Irak'a yönelik** giriştiği saldırı dolayısıyla, Türkiye'de Amerikan imparatorluğuna itirazsız tabi olacak bir iktidara ihtiyacı var. IMF, emperyalist tekellerin isteklerini karşılayacak onlarca yasanın bir an önce çıkarılmasını istiyor. AB de "uyum" adı altında ekonomik, siyasi düzenlemelerin bir an önce yapılması için daha Avrupalı bir iktidarın işbaşına gelmesini arzuluyor.

Türkiye'nin geleneksel partileri, tüm işbirlikçiliklerine rağmen, yine geleneksel yapıları nedeniyle emperyalizmin tüm bu ihtiyaçlarına cevap veremiyorlar. Emperyalizm Ecevit-Bahçeli iktidarını iyice kullandıktan sonra, artık siz gidin, yerine şöyle şöyle bir yönetim gelsin dedi.

Kavgaya da burada koptu.

"En Avrupalı" olduğunu kanıtlamaya çalışan partiler, kitleler nezdinde meşruiyet ve destek için "demokrasi savunuculuğuna" soyundular. Artık bir daha kolay kolay iktidar nimetlerine yaklaşamayacaklarını anlayan MHP, DSP gibileri ise, "milli çıkarlar" demagojisine sarılıp kavgaya giriştiler.

Ne Avrupalılar, demokrat, ne "AB karşıtı" görünümüne bürünenler, ulusal çıkarların savunucusudur. En demokrat görüneninin siyasi geçmişi katliamlarla, zulümle, en milliyetçi görüneninin siyasi geçmişi, emperyalizme uşaklık anlaşmalarının altındaki imzalarıyla doludur.

İktidar nimetleri için birbirleriyle kavga edenler, tek bir cephenin, emperyalizm-oligarşi cephesinin üyesidirler.

Kavganın altına kazıdığınızda, ne demokrasi-nin, ne de ulusal çıkarların olmadığı görünüyor.

Birbiriyle nerdeyse “kanlı-bıçaklı” hale gelen ANAP ve MHP’nin, iktidarda oturdukları yaklaşık dört yıl boyunca, tüm IMF anlaşmalarına, katliamlara, F tiplerine ortak imza attığını gözönüne getirmek bile, bunların tek bir cephenin üyesi olduğunu görmeye yeter.

O cephe adına, koltuğa kim oturacak? Kavga budur. Bir yandan emperyalizmin ve işbirlikçi oligarşinin partilere çeki düzen verme operasyonu, diğer yandan erken seçimin kaçınılmazlaşmasıyla, kendi tabanlarının nabzına göre şerbet verme politikaları da öne çıkmıştır.

MHP ve DSP, şu ana kadar ki gibi emperyalizmin her istediğini yerine getirmeye devam ederlerse, bir daha kendi tabanlarından dahi oy alamama, öte yandan emperyalizme hayır demeleri durumunda, emperyalistlerden iktidar vizesi alamama açmazına düşmüşlerdir. İşbirlikçiliğin bu kaçınılmaz açmazı, kitlelere verecek hiç bir şeyi olmayan düzende yönetim krizinin de en önemli yanlarından biridir.

Çarpık kapitalizme ve oligarşik siyasi yapıya çeki düzen verme operasyonu:

Emperyalizm ve işbirlikçileri, gerçekte, hizmette hemen hemen kusur etmeyen mevcut partilerin dışında bir arayış içine girmiştir. **Küreselleşme** politikalarına pürüzsüz ve hızla uyum sağlayacak bir ekonomik-siyasi yapı oluşturmaya çalışıyorlar.

Müdahalenin bir yanı ekonomik, bir yanı siyasi-dir. Ekonomide, daha önce çeşitli vesilelerle dile getirildiği gibi “eş dost kapitalizmi” terkedilmeli diyorlar. Peki yerine ne konacak? Tabii yerine konulacak olan, tekellerin mutlak egemenliğidir.

Bu şekillendirme içinde “orta burjuva” çeşitli kesimler, çeşitli rantıye kesimler de tasfiye olacaktır. Avrupa Birliği’nin de, TUSİAD’ın da istediği, tüm ekonominin, finans gücünün tamamen az sayıdaki tekelin elinde toplanmasıdır. Mevcut düzen partileri aracılığıyla “sağa-sola” dağıtılan yağmadan rahatsızdırlar. Onlar, devlet adına halktan el konulan herşeyin sadece ve sadece tekellerin hizmetinde olmasını istiyorlar. Yolsuzluğun, hortumculuğun, devlet kurumlarını arpalık olarak kullanmanın bu yanına kar-sıdırlar. Her türlü yolsuzluk, el koyma, soygun hak-

kı sadece tekellerindir. Amerika’da, Avrupa’da düzen böyledir.

MHP, DSP gibi kısmen orta-burjuva kesimlerle bütünleşmiş, devlet imkanlarını arpalık olarak kullanarak ayakta duran partilerin, emperyalist müdahaleyle “çelişkilerinin” bir yanında da bu vardır.

Siyasi olarak ise, ister sol, ister sağ görünümde olsun, hatta kısmen islamcı görünümde bile olabilir (bu ülkelerin koşullarına göre değişir), ama her halukarda emperyalist dünya düzenine uyum sağlayacak bir iktidar istiyorlar.

Ne var ki, oligarşi içi çelişkilerin bitmediği, kitlelerin durmaksızın yoksullaştırıldığı ve baskı altına alındığı yerde, her çekidüzen operasyonu, yeni pürüzler çıkarmaya devam eder. Nitekim, halka, devrimcilere yönelik saldırıların yanı sıra oligarşinin kurumları ve partilerine yönelik düzenlemelere de girilen 12 Mart’ta, 12 Eylül’de, 28 Şubat’ta da böyle olmuştur.

Çelişkiler, kriz ve operasyon sürecektir. Emperyalist planları, halkın mücadelesi bozar!

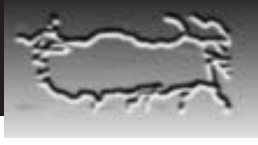
Cem-Özkan-Derviş üçlüsü ve belki onlara eklenecek başka isimlerle emperyalizm ve oligarşi “**kendi has partisini**” oluşturmaya çalışıyor. Bu parti, misyon itibarıyla 1983’lerin ANAP’ına benzeyecektir. ANAP, iktidar olduğu 80’li yıllar boyunca Türkiye’yi emperyalizmle bütünleştirmekte büyük adımlar atmıştır. Emperyalizm şimdi “küreselleşmeye” uygun daha büyük adımlar istiyor. Söylediği şudur; göstermelik sınırlarınız, bayrağınız dursun, ama bunun ötesinde **Türkiye, herşeyiyle benim denetimimde, yönetimde, sömürüm altında ve askeri üssüm durumunda olsun!**

AB de, ABD de kendilerine böyle bir Türkiye’yi sunacak bir iktidar seçeneği oluşturmaya; yaratıkları sunni saflaşmalar, cephelerle de, emperyalizmin has partisine kitle desteği ve meşruiyet kazandırmaya çalışıyorlar.

Halk gerçekte tek sermaye cephesinin parçaları olan bu “iki cephe”den birini seçmek durumunda değildir. Halkın çıkarları, bu cephenin tümüyle karşısında olmak, kendi cephesini oluşturmaktadır.

Oligarşi içi savaş şiddetlenecektir. Oligarşiye karşı halkın savaşının şiddetlenmesi ise, onların demokratlık, milliyetçilik oyunlarını ve emperyalizmin planlarını bozacak asıl önemli gelişme olacaktır.

İşgal Altında Faşizmle Yönetilen TÜRKİYE'DE

AVRUPACILIK İŞBİRLİKÇİLİKTİR

AB'ye girmeyi en hararetle savunanlara bakın, kimin hangi çıkarlar için birleştiklerini görürsünüz. TÜSİAD'dan sağdan-sola Partilere, medyaya, sendikalara, 'vakıfçılar'a kadar Avrupalılar, halkı iş, hak ve özgürlükler gibi en temel konularda aldatarak işbirlikçiliklerini, mandacılıklarını gizlemek istiyorlar. Türkiye halkı onyıllardır 'Amerikancılar' çok iyi tanıyordu. Hiçbir iktidar, ekonomide, iç-dış politikada Amerika'nın çizdiği sınırların bir milim dahi dışına çıkamıyorsa, bu Amerikancılar ve Amerikancılık sayesinde.

Şimdi aynı şeyi 'Avrupalılar' yaratmaya çalışıyor. Varolan bağımlılık ilişkilerini daha da güçlendirmenin öncülüğünü yapıyorlar. Avrupa'ya; "gel bizim ülkeyi sen yönet, siyasi, ekonomik, kültürel, sosyal her konuda sen karar al, sen uygula..." diyorlar. Hatta daha ileri giderek utanmazca Avrupa'nın mı, Amerika'nın mı sömürgeci olalım diye tartışıyorlar. Halkımız Avrupalıları da tanıyacak! Biz belli başlı olanları hatırlatacağız sadece.

İŞBİRLİKÇİ TEKELCİ BURJUVAZİ: AB'ye girelim diyenlerin başını çeken, bir çok kesimi bu kampanyada finanse eden, yönlendiren işbirlikçi tekellerdir; Koçlar, Sabancılar, Aydın Doğanlar, Eczacıbaşılar'dır. TÜSİAD'dan TESEV'e kadar bir çok kurumla seferberlik halindedirler. Gazeteleriyle, TV'leriyle halkı aldatmak, kendi çıkarlarına kitle desteği sağlamak için her türlü yalanı söylemeye devam ediyorlar. Neden AB'ye girmek istediklerini ise hiçbir zaman gizlemediler, her açıklamalarında sermayelerini daha da büyütmek, emperyalist tekellerle birlikte ülkemizi yağmalamak için her yolun mübah olduğunu ifade ettiler. Halkın yoksulluğu, hak ve özgürlükleri onların ne dün ne de bugün umurunda olmaıştır. Onlar bu tür şeyleri sadece kullanırlar.

MEDYA: Esas olarak işbirlikçi tekeli burjuva-

zinin sözcüleri olan TV'ler, gazeteler AB'yi halkın çıkarınaymış gibi göstermede, yalanda sınır tanımıyor. Doğan Medya başta olmak üzere yarınlarmızı satanlar, "başka yarın yok!" reklam sloganlarıyla, sahte anketlerle, beyinlerini Avrupa'ya satmış yazarları ile AB'nin "kurtarıcı" olduğunu pazarlıyorlar. AB onlar için de, işbirlikleri karşılığında kasalarına girecek Eurolar demektir. Söyledikleri bütün yalanlar bunun içindir.

PARTİLER: Sağcısından, solcu geçinene kadar "Biz Avrupalılığa, sömürgeleşmeye karşıyız" diyen hiçbir düzen partisi yoktur. İtiraz edenlerin

itirazları bağımlılığa, onursuzluğa, işbirlikçiliğe karşı değildir. Bağımsızlık gibi değerler onların ne programlarında vardır, ne de böyle bir amaçları bulunmaktadır. Tersine, tümü birden IMF'ye ve AB'ye hiçbir zaman karşı olmadıklarını durmadan yinelemekte, sözler vermekte, en iyi Avrupa işbirlikçisi biziz yarına girmektedirler.

Partiler içinde kendine "sol" diyerek AB'yi savunanlar ise emekçi halkımızı

işbirlikçiliklerine alet etmek istemektedirler. SHP'sinden DSP'sine, "Yeni Oluşum"cusuna kadar bu yelpazede yeralanlara reformist ÖDP gibileri de giderek yaklaşmakta, aynılaşmaktadır.

AB MİSYONERLERİ, MANDACI "AYDINLAR":

Avrupa sömürgeciliği yüzyıllar önce kendi kültürlerini yaymak, ülkeleri sömürgeleştirmek için silahlarının yanısıra misyonerlerini gönderirdi. Şimdi artık buna gerek kalmadı. Kimi aydınlar, yazarlarla misyonerlik faaliyeti "içeriden" sürüyor. Yüzyıl öncesinin "İngiliz muhipleri", "Alman muhipleri" yeniden karşımızda, bu kez "kurtarıcı Avrupa" aldatmasıyla çıkıyorlar. Avrupalılığın meşrulaşmasında bu kesimlerin payı büyüktür, "çağdaşlık", "batı medeniyeti", "özgürlüklerin Avrupası", "emeğin Avrupası" diye

diye işbirlikçiliği aleni olarak savunur duruma gelmişlerdir. Beyinlerini yönlendiren emperyalist demokrasi ve reformizmdir, beyinleri bu ülke halkında, bu topraklarda değildir.

“AB’ye hayır” diyenlerin, faşist MHP ile yanyana sayılma densizliğinin gösterildiği günler yaşıyoruz. Kuşkusuz bunda ideolojik olarak yaşanan erezyonun büyük payı vardır. Sol, aydın olmanın en önemli kıstaslarından biri olan bağımsızlıkçılık unutturulmuş, küreselleşme diye diye bu noktaya gelinmiştir. Bu propagandaların etkisinde kalarak AB’yi savunan, Avrupanın misyonerliğine soyunanlar solun geçmişine, onlarca yıllık tarihine ihanet içindedirler.

Bağımsızlığını onbinlerce evladının kanını dökerek kazanan bir halkın devrimcileriyiz biz. 32 yıldır devrimci hareketin öncülüğünde bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm için savaşıyoruz. Dökülen kanlarımızın, ödediğimiz bedellerin yarattığı ortamda konuşabilenlerin hiç kimseye verebilecekleri demokrasi, hak ve özgürlükler dersi olamaz. Bunları kazanacaksak kendi gücümüzle, kendi topraklarımızın değerleriyle kazanacağız.

Tarihi süreçleri yaşandığı günlerde kavrayamamak, tahlil edememek ne sol ne de aydın olma sıfatlarıyla yanyana gelemmez. Avrupa’ya göbekten mi bağlanacağız, yoksa bu tartışmaya soldan müdahale ederek bağımsızlık mücadelesini, hak ve özgürlükler cephesini mi halkın gündemine sokacağız, sorunumuz budur, tartıştığımız nokta burasıdır. Bugün her ne gerekçeyle olursa olsun Avrupalılık yapanlar, yarın “**muhip, mandacı**” olarak anılmaktan kurtulamayacaklardır.

“Ayrılanların” Siyasi Kariyeri

DSP’den ayrılanlar, İsmail Cem’ler, Hüsamettin Özkan’lar ve öteki milletvekilleri sanki yeni çıkıyorlar ortaya, adeta siyasete gireli üç gün oldu, üç yıldır bu ülkeyi yöneten iktidarın şu ya da bu kademelerinde görev yapmadılar. Hepsi bu iktidarın ekonomik, siyasi tüm kararlarından, halkın yoksullaştırılmasından ve katledilmesinden sorumludurlar. Daha dün çılgınlar gibi katliamları, IMF’ye bağımlılık sözlerini alkışlayanlar, anlaşmaların altına imza atanlar onlardı. Kayseri halkının İsmail Cem’e tepkisi bu gerçeğin ifadesidir. Sadece birkaçının siyasi kariyerine bakmak bile, “kurtarıcı” diye önümüze konulan “yeni” diye pazarlananların kimler olduğunu anlamaya yeterlidir.

İSMAIL CEM: Layık olduğu sıfatın en iyi işbirlikçi olduğu kesindir. 57. hükümetin dış politikasındaki haysiyetsizlikten sorumlu olması bir yana, bağımlılık anlaşmalarının altına imza atanlardan biri de Cem’dir.

HÜSAMETTİN ÖZKAN: Ecevit’in sadece “gölgesi” değil, aynı zamanda koalisyonda DSP adına kararları alanın Özkan olduğunu tüm dünya bilmektedir. Genelkurmaydan, IMF heyetleriyle, Dünya Bankasının adamı Derviş ile ilişkileri düzenleyendir. Ekonomi yönetimine bu kadar yakın olması elbette ona da iktidarın nimetlerinden yararlanma fırsatı vermiştir. Halk Bankası yolsuzluğu, batık bankaların satışından alınan komisyonlar ortada durmaktadır. DGM’nin soruşturma istemi dokunulmazlık zırhına çarparsa da bu gerçeği değiştirmemektedir. Düzen politikacılığı anlamında onda yeni olan hiçbir şey yoktur; soygunculuk, hırsızlık, rüşvet ve katillik tüm mezihmetleri üzerinde toplamıştır.

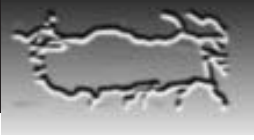
RECEP ÖNAL: Hükümetin ekonomiden sorumlu Devlet Bakanıydı. Yani krizle sonuçlanan IMF ile üç yıllık programın uygulayıcılarından. Batık bankalar soruşturmasında Özkan ile adı geçen Önal Amerika’dan gönderilmese de, en az Derviş kadar işbirlikçidir.

METİN BOSTANCIOĞLU: Milli Eğitim Bakanlığı süresince gerek MGK’nın türbana ilişkin kararlarının uygulayıcısı olması, gerekse de faşist eğitim politikasının savunucusu olması yanı sıra onun da “yeni”, öncekilerden farklı bir yanı yoktur.

İSTEMİHAN TALAY: Sabancı’ya yağ çekmek için adına tiyatro hazırlattıran, kasetleri, filmleri yasaklattıran kültür bakanıdır.

KEMAL DERVİŞ: “Yeni oluşum” içinde yeralacak mı, almayacak mı henüz netleşmemiş olsa da, operasyonun içinde olduğu kesindir. Kim olduğunu uzun uzadıya anlatmak ise gereksizdir. IMF adına emirleri ileten, “ABD böyle istiyor... IMF diyor ki...” diye başlayan ve sonuçları halkımızın daha fazla yoksullaşması, işsizlik, sefalet demek olan yasaların çıkarttırılmasını sağlayan Derviş’tir. Emperyalist tekellerin “güvence Derviş” demesiyle, TÜSİAD’ın, “Derviş’i yerinde bırakın, bürokratlarına da dokunmayın” talimatları ile halen hükümetteki görevini sürdürmesi, yarın bu oluşumun ekonomik programının ne olacağının da kanıtıdır.

İşgal Altında Faşizmle Yönetilen TÜRKİYE'DE

Dış Güçler, Ulusal Güçler, Ulusal Çıkarlar...

Avrupa Birliği'ne girme tartışmalarında ve hükümet operasyonunda tartışılan ve çarpıtılan konulardan biri de vatanseverliğin ne olduğu, işbirlikçinin kimler olduğu, dış güçler diye kime denildiği, ulusal güçleri kimin temsil ettiği, ulusal çıkarlardan ne anlaşılması gerektiği konularıdır.

Mevcut düzen partileri içinde IMF'ci partiler vardır, Avrupacı partiler vardır, Amerikancı partiler vardır, MGK partileri vardır, ama **bağımsızlıkçı bir parti yoktur.**

Tekelci burjuvazinin, toprak ağalarının, mafyacıların partileri vardır; ama **HALKIN partisi yoktur.**

Siyasi, ekonomik politikalarla kimin hangi sınıfın çıkarlarına hizmet ettiği, bugüne kadarki pratikleri gözden kavrıldığında MHP gibileri karşımıza ulusalçı diye çıkar, katliamcılar demokrat kesilir, burjuvazinin partileri kendini halktan yana diye satmaya çalışır.

IMF'nin Emirleri, NATO'nun Askerleri Vatansever Olamaz

Milliyetçilik, ulusalcılık, dış güçler, ulusal güçler demagogilerini en çok kullananların başında MHP ve ordu geliyor. Bakalım, gerçekten bu sıfatlarla uzaktan yakından bir ilgileri var mı?

MHP, bu iktidarın büyük ortağı olarak üç yıl boyunca yönetti ülkeyi. Ne oldu bu üç yılda? IMF'nin, ABD'nin isteklerinden bir tekinin reddedildiğini gören oldu mu? Kimi itirazların sonuçlarının ne olduğu da herkesçe biliniyor.

Sen Amerika'nın, IMF'nin önüne getirdiği her anlaşmaya imza at, her talimata uy, sonra milliyetçilik, ulusalcılık havalarıyla halkı aldat. MHP burjuva politikacılığının sahtekarlığının, ikiyüzlülüğünün, seçim-oy hesaplı yalancılığının en iyi örneklerini vermektedir bu konuda.

Derviş'e rest çekme numaraları, IMF'ye kafa

tutma havaları boştur. AB'ye karşı çıkarken, ABD'nin ülkemizdeki tahakkümünü hiç tartışma konusu yapmayanlar, milli değildir. İtirazları milliyetçilik aldatmacasını sürdürürebilmek için, oy hesabı, iktidar koltuğu içindir.

Hadi, bağımsızlıktan yanaysan, *"sen benim hışmanelerimi belirleyemezsin"* diye çık ortaya.

Çıkmazlar.

Devrimcileri katlederken Avrupa'nın desteği iyi. Devrimcileri katlederken Avrupa'nın "iç işlerimize" karışmasının mahsuru yok.

Aynı şey, IMF konusunda da geçerlidir.

"Milli" geçinenlere iyi bakın; hem işbirlikçi, hem faşisttirler. Sonra çıkıp, Derviş hükümette kalamaz, bu "ahlaki, etik olmaz" derler. Yerli yersiz, ilgili ilgisiz her konuşmanın arasına "etik-ahlak" sıkıştırılarak Bahçeli gerçeği unutturamaz. Sen faşizmin, katliamcılığın ahlakından bahset. Tes-cilli işkenceciler sizin danışmanınız, resmi katilleriniz neredeyse mecliste grup oluşturacak sayıda. Hangi ahlaktan, hangi etikten sözedebilir bunlar.

Yalan ve demagoji faşizmin en bilinen özellikleridir. Ulusallıklarından, vatanseverliklerine kadar tümü yalandır. Bu ülke için bırakın ölmeyi, tırnaklarını dahi kanatamazlar.

ORDU'nun "milliliği" de yalan ve aldatmacadan ibarettir. Türkiye'nin yeni-sömürgeleşmesi süreci ile birlikte bu ülkenin ordusu değil, emperyalizmin işgal gücü işlevini gören özellikleri giderek ön plana çıkmıştır. Bugün ise, bu konuda en küçük bir tartışmaya, kuşkuya dahi yer kalmamıştır.

Nato'ya bağımlı, Amerika'dan emir alan, onların çıkarları için cuntalar yapan, Afganistan'a asker gönderen, Ortadoğu halklarına karşı kanlı ittifaklar kuran, IMF önünde secdeye varan bir ordunun zerre kadar ulusallığı yoktur. AB'ye karşı çıkıyor görünmeleri iktidardaki yerlerini sağlam-

laştırmak içindir.

Yalan ve demagoji işte bu gerçekleri gizlemek, aldatmayı sürdürmek, katliamcılığının üstünü örtmek içindir.

Ne MHP ne ordu ne de onların etrafında konumlanan güçlerin gerçek anlamda ulusal bir güç olma nitelikleri yoktur. "Ulusal çıkarlar" diye geveledikleri ise, kendi çıkarlarıdır, koltuklarıdır. Koltuklarının geleceğini nerede görürlerse, oraya hizmet etmekte tereddüt etmedikleri binlerce kez görülmüştür.

Vatanseverlik Ne? Kim Ulusal?

Bu soruya cevap vermeden önce "vatan ne?" sorusuna cevap verelim; Vatan, sadece üzerinde yaşanan toprak parçası değildir. Lenin'in tanımıyla; "**politik, kültürel toplumsal olarak, aynı çevreyi paylaşan insanların üzerinde yaşadıkları topraktır**".

Vatan, ulus kavramının ortaya çıkmasıyla birlikte kullanılmış, burjuvazinin gericileşmesiyle beraber, ezilenlerin savunduğu bir değer olmuştur. Yani vatanın gerçek sahibi ve temsilcileri emperyalistlerin işbirlikçileri, onlar adına ülkeyi yönetenler, halkımızın kültürünün yerine emperyalist kültürü hakim kılmaya çalışanlar ve burjuvazi değil emekçi halktır.

Vatan, halk olarak birlikte yarattığımız değerler, gelenekler, topraklarımız, zulme isyanlarımız, namusumuz, onurumuz, bağımsızlık ve özgürlük düşümmüz, sevinçlerimiz, özlemlerimizdir. Bunların olmadığı yerde geriye kalan, dalgalanan bir bayrak ve kuru bir toprak parçasıdır. Onların vatani işte sadece budur. Temsil ettikleri siyasi gelenek, devlet geleniği, tarihi, ihanetler ve emperyalizme uşaklık tarihi olan bir gelenektir.

Bu tanımla birlikte bakıldığında kimin kimliğinde ne yazdığı daha nettir.

Ulusalçılığı, ulusal çıkarları, vatanseverliği biz temsil ediyoruz. Bu nedenle de bu ülkenin tek ulusal gücü biziz, devrimcilerdir. Ama sadece "ulusal bir güç" değil, toplumsal olarak kurtuluşu hedefleyen, bunun için mücadele eden bir gücüz. Toplumsal kurtuluşla kurulacak halkın iktidarı ancak bağımsızlığın güvencesi olabilir.

Vatanseverlik, 32 yıllık tarihimizde, Anado-

lu'nun binlerce yıllık zulme ve sömürüye isyanlar tarihinde vücut bulmuştur.

Vatanseverlik, "ya özgür vatan ya ölüm" diyerek emperyalizmin karşısına dikilmek, ölebilmek ama yılmamak, bağımsızlık bayrağını yere düşürmemektir.

32 yıldır hiç düşürmedik.

Vatanseverlik, emperyalizmin her türlü politikalarının karşısında bağımsız bir beyinle, bağımsız bir politik çizgiyle yürüyebilmektir.

Sapmayan anti-emperyalist çizgimize tarih tanıktır.

Vatanseverlik, emperyalist işbirlikçilere karşı savaşmak, ulusal onurumuzu çiğnetmemektir.

Kan, vahşet, işbirlikçilik üzerine kurulu oligarşinin saltanatına karşı 32 yıldır savaşıyoruz.

Vatanseverlik, halkın yarattığı değerleri korumak, yaşatmak, yozlaşmanın önüne set olabilmektir.

Şehitlerimiz bunun ispatıdır.

Vatanseverlik, ölümün üstüne yürürken, "Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye" diye haykırabilmektir.

Yüzlerce şehidimiz bu sloganla düştüğü toprağa, Fırat'larımızın alev alev yanan hücrelerinden bu slogan duyuldu en son..

"**Türkiye'nin ulusal çıkarları**"ndan anladığımız da özgür vatan'da ifadesini bulan çıkarlardır. Bağımsızlığa, demokrasiye, sömürsüz bir düzene hizmet eden çıkarlardır.

Emperyalizme ve faşizme karşı savaşmayan vatansever, ulusalcı olamaz. Bizim savunduğumuz vatan, halklarımızın köleliğe, onursuzluğa mahkum edilmediği, özgürce, gönüllü olarak birarada, aynı değerleri yaratarak yaşadığı, Amerikalının, Avrupalının, IMF memurlarının, NATO generallerinin denetlemediği, emirler vermediği, gerçekten demokratik bir vatandır; özgür vatandır.

Özgür vatani yaratmamızın önünde ne dış güçler, ne temsilcileri ne de zulüm duramayacaktır. Halkımıza verdiğimiz sözü bedelleri ne olursa olsun mutlaka yerine getireceğiz.

Koç'un Yalısında Türkiye ve Irak Operasyonu

ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz geçen hafta Türkiye'deydi. Hükümetle resmi görüşmelerden önce çeşitli temaslarda bulundu. Temasların mekanı, işbirlikçi burjuvazinin büyüklerinden Mustafa Koç'un yalıydı. Görüştüğü kişiler ise: Mustafa Koç, Derviş, Cem Boyner, DTP başkanı M. Ali Bayar.

Ne konuştuklarını bilmek için kahinlik gerekmiyor. Açıkça görülüyor ki, Wolfowitz'in ziyareti ve görüşmeleriyle, ABD de "sömürgecilerin düzen partilerine çeki düzen verme operasyonu"na doğrudan müdahil oldu.

Bir Amerikan bürokratu gelmiş, istediğiyle istediği yerde görüşüyor. Geçmişte belki "ajan" faaliyeti olarak nitelendirilebilecek ilişkiler artık aleni. Ülke yönetiminin **ajanlaştırılmış** olduğuna başka kanıtlar aramak da gerekmiyor.

Tabii Wolfowitz'in tek gündemi bu değildi. Irak'a saldırıda oligarşinin daha çok, daha etkin katılımını sağlamak için buradaydı. Wolfowitz'in hemen ardından ABD yönetiminin etkin isimleri Dışişleri Bakan Yardımcısı Marc Grossman ile NATO Kuvvetleri ve ABD Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Joseph Ralston da geldiler.

ABD heyeti, sırasıyla Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hüseyin Kıvrıkoğlu, Milli Savunma Bakanı Sabahattin Çakmaklı ve Başbakan Ecevit'le görüştü. Kamuoyuna "Türkiye'nin görüşlerini almaya

geldik" denilse de, pazarlığın mahiyeti şuydu: Amerika, oligarşinin Irak saldırısına itirazlarını ortadan kaldırmaya, oligarşi de, ABD'den Irak saldırısına desteği karşılığında daha çok dolar koparmaya çalıştılar. Gerisi, bu pazarlığın teferruatlarıdır.

ABD, AB meselesine de el attı: Şüpheli destek!

Amerikan yetkilileri, yine "iç politikaya" müdahil olarak Türkiye'nin AB'ye girmek, gerekli yasaları çıkarmak için elini çabuk tutması gerektiğini ısrarla vurguladılar. AB uyum yasalarını çıkarmak "Türkiye'ye demokrasinin gelmesi" demekse, ABD'nin Türkiye'deki demokrasiyle bu kadar yakından ilgilenmesi pek anlaşılır değildi.

Ama onlardan kısa süre önce ülkemizde bulunan ABD eski Başkanı Clinton'un konuşması, bu "şüpheli desteğin" nedenini gayet açık anlatıyordu. Şöyle demişti Clinton: "Türkiye'nin yeri AB'dir... ABD ile stratejik ortaklığın yararlı olabilmesi için de AB üyesi bir Türkiye tercih sebebidir..." ve şunu da eklemişti: "Türkiye'nin AB içerisinde ABD'nin stratejik müttefiki olarak bulunması"nı istiyoruz.

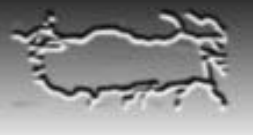
ABD için, AB üyesi bir Türkiye, AB içinde ABD'nin truva atı anlamına geliyor. Tabii emperyalist tekeller için çıkarılacak yasalardan doğal olarak yararlanacak olması da cabası.

ÇİZGİYLE

İşgal Altında Faşizmle Yönetilen TÜRKİYE'DE

Sermayenin Tankı: “PİYASALAR”

“Borsa sıkıştı, önünü göremiyordu... şu kadar puan seviyesine hızla inerek sıkıntısını belli etti... Derviş'in Ecevit ile görüşmesi borsada heyecanla karşılandı... borsa panikledi... Ecevit Şükrü Sina Gürel'i atayarak piyasaları bilmediğini ya da umursamadığını gösterdi... Endeksler geriledi, faizler yükseldi, dolar fırladı...”

Bu tür kavramlar, medyanın güçlenmesine paralel olarak günlük yaşama girdi. Sanki bir para piyasasından değil, canlı bir varlıktan sözeder gibi TV kanallarından saatlerce yapılan borsa yayınları, gazetelerin sayfalarca ayırdığı tahvil haberleri “ekonomi” denildiğinde halkın sofrasına ne koyduğundan ya da koymadığından değil, “piyasa” denilen şeyin anlaşılmasını beraberinde getirdi ve bu giderek halka da kanıksatılmak isteniyor.

“Piyasa” dedikleri, borsadan, kurdan, faizden başka bir şey değildir. Emperyalist tekellerin ve işbirlikçi tekellerin parasal müdahalelerinden oluşan ve kurallarını onların belirlediği, tekeller istediğinde borsanın hasta olduğu, istediğinde düzeldiği bir sistemin adıdır. Rantın yasallaştırılması, hırsızlığın “borsa” adıyla kurumlaştırılmasıdır.

Bu ülkenin başbakanının *“aman borsa etkilenmesin”* diyerek hastaneye gitmediği, görüşmelerin toplantıların borsaya göre ayarlandığı, hükümet açıklamalarının dahi borsanın kapanışına denk getirmek için özel gayret sarfedildiği, halkın yüzde 60'ı resmi rakamlara göre açlık sınırında yaşarken borsa grafikleriyle “ekonomi iyiye gidiyor” denildiği bir sistemin giderek iktidarlara ve onların po-

litikalarını belirleyen hale gelmesi son yıllarda tüm halkın göreceği açıklıkta yaşanmaktadır.

ORDUNUN TANKI, SERMAYENİN “PİYASALARI”

Ordu silahların gücüyle iktidara yön veriyor. Sermaye ise ekonomik gücüne hem orduya, hem de iktidarlara yön veriyor.

Tekeller onyıllardır ülkemizde iktidarlara türlü yöntemlerle belirliyorlardı. Borsa, piyasa ile belirleme son yıllarda çok daha ön plana çıktı. Sermayenin iktidarlara istediğini yaptırmanın en etkili aracı haline geldi. Askerin tankı, topu, darbe tehdidi, sermayenin “piyasalar etkilenir”, “borsa düşer” tehditleri arasında gerçekte hiçbir fark yoktur. “Borsa düşer” denilerek neler yapılmadı bu ülkede. “Piyasalar etkilenmesin” diye diye ne dolaplar çevrilmedi. Bu son hükümet operasyonunda da emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerinin en güçlü tehdit aracı olarak kullanıldı. Elbette bu sadece tahvillerin, senetlerin tılsımlı bir gücü değildir. Ülke ekonomisini elinde tutan emperyalist ve işbirlikçi tekellerin, **“istediğimizi yapmazsanız kriz yaratırız”** tehdidinin borsa, piyasa denilerek ifade edilmesidir.

“SİHİRLİ GÜÇ” DEĞİL HIRSIZLIK

Nasıl oluyor da, başbakan hastaneye gitti diye borsa allak bullak oluyor da DSP'den ‘siyasi deprem’ diyebileceğimiz kopuşlar yaşanırken borsa ‘tık’ demiyor? “Piyasalar”ı kim düşürüyor, kim çıkarıyor?... Spekülatörlük nasıl ‘meslek’ oluyor, nasıl para kazandırıyor, paralar kimin cebinden çıkıyor... Spekülatörlük medyanın ekonomi tevelo-leriyle nasıl bütünleşiyor... kırk kez iflas etmiş IMF programlarını nasıl allayıp pulluyorlar... “Piyasalar” halk için ne ifade eder? Düşerse ne olur, çıkarsa halk ne kazanır?...

Kapitalizmden başka çaremiz olmadığını söyleyenler, IMF programları dışında hiçbir yolun bulunmadığını vaazedenler bu soruları ne sorarlar, ne de cevaplarını verirler. Halkımızın borsa deni-

“BİLANÇO AÇIKLAMA” OYUNU

Tekeller çeşitli dönemlerde şirket bilançolarını halka açıklık adıyla açıklarlar. Bu da oyunun bir parçasıdır. Bu açıklamalar da borsada yatırımı kendine çekmenin bir parçası olarak kullanılır. Nitekim, bu işin kompedanı Amerika'da Enron ile ortaya çıkan ve ardı arkası kesilmeyen şirket bilançolarının nasıl yalanla şişirildiği, şirketlerin büyük karlar elde edildiği ortaya çıkmıştır. Ülkemizde kapitalizmin çarpık gelişimi, vurgun ve soygun ekonomisinin daha pervasız olması düşünüldüğünde bu oyun çok daha boyutlu sürmektedir. “Halka açıklık” yalanıyla oynanan oyun, sadece hisse alımlarını çekmede değil, iflas, zarar, risk durumunda yükü sıradan yatırımcıya yükleme olanağı da yaratmaktadır. Tekeller için, açıklanan bilançolarda oyunlar yapmak hiç de zor değildir. Hırsızlık ekonomisi (kapitalizm) bu olanağı onlara tanımakta, halkın, sıradan borsa yatırımcısının anlayamayacağı tuzaklar bilançoların içine yerleştirilmektedir.

len “sihirli” mekanda ne dolaplar döndüğünü öğrenmemesi için de kırk türlü yalan söylerler.

Oysa, borsa, piyasa, ne sihirlidir, ne de bilinmezdir. Kapitalizmin, yani hırsızlık ekonomisinin en baş kurumlarından biridir. En basit tanımıyla **borsa**, şirketlerin hisse senetlerinin alınıp satıldığı bir merkezdir. Kapitalizmin “köşeye dönme” felsefesinin ifadesidir. **Asıl amacı** ise küçük tasarruf sahiplerinin ellerindeki bir miktar parayı da şirketlere sermaye olarak çekebilmektir. “Ekonomiye kaynak yaratmak” denilerek gizlenmek istenen de budur. Aynı şekilde devlet de harcamalarını karşılamak için tahviller çıkararak belli bir faizle ödemek üzere, bu tahvilleri satar. İç borç denen şeyin büyük kısmı da işte bu yollarla gerçekleşir.

Devletle tekeller arasında “**al gülüm ver gülüm**” ilişkisinin sürdüğü, halkın cebinden paraların hortumlandığı, hiçbir üretimde bulunmadan, kağıtların alım-satımıyla bir günde trilyonlar kazanılabilen ya da kaybedilebildiği, (bir anlamda kumar merkezi), aynı zamanda büyük tekellerin küçükleri yuttuğu, tekeller arasında çatışmaların yaşandığı alanlardan da biridir.

TATLI KAR MEKANİ: BORSA

Borsa ile ilk olarak 1986 yılı başlarında kurulan **İstanbul Menkul Kıymetler Borsası** (İMKB) ile tanıştı halkımız. İlk zamanlarda borsadaki gelişmelerden sınırlı bir kesim haberdar iken, bugün medyanın da sayesinde çok daha geniş bir kesim bu oyunun parçası haline getirilmiştir.

İMKB bugün binlerce şirketin hisse senetlerinin alınıp satıldığı, yüzlerce aracı şirketin müşterileri adına borsada işlemler yaptığı, büyük paraların döndüğü bir sektör haline gelmiştir. Tekelci burjuvazinin yüzlerce şirketi hisse senetleriyle borsada yeralırken, bankalar aracılığıyla da hem aracı kurum olarak, hem de spekülasyon faaliyetlerinde bulunarak, üretim ve yatırımlarda hiçbir değişiklik yapmadan sermayelerini sürekli şişirmektedirler. Özellikle politikacıların da avuçlarının içinde olduğunda düşünülürse, bir kredi haberi, büyük bir ihaleyi almaları, kendi bulundukları sektörde teşvik oranlarının arttırılması kararları vb. yüzlerce yolla hisse senetlerinin fiyatlarını yükselterek, rakiplerini düşürebilirler. Her türlü spekülasyonla sermayelerine sermaye katmaya devam ederler.

Borsadaki iniş çıkışların istendiğinde siyasi gelişmelerle paralel hale getirildiği, istendiğinde de büyük siyasi gelişmelere rağmen etkilenmediği bir görünümün özellikle son hükümet operasyonu ile ortaya çıkması, bu sistemin tekeller tarafından siyasi iktidarlar üzerinde baskı aracı olarak kullanılmasını da açık olarak ortaya koymuştur. Ancak bu yönlendiricilerin de engel olamayacağı gelişmeler kimi zaman kaçınılmaz hale gelir ki, bu da kapitalizmin yerel ya da genel kriz süreçleridir. Krizler ilk kendini buralarda ortaya koyar.

Borsanın asıl oyuncuları küçük yatırımcılar değil, spekülasyonlar denilen, her alanda yaşanan gelişmelerden, spekülasyona dayanarak olumlu-olumsuz beklentiler yaratarak, borsada işlemleri etkileyen ve buna uygun alım-satım yaparak büyük karlar sağlayan kesimlerdir. Kimi zaman çok düşük fiyatla hisse senetlerinin büyük çoğunluğunu ellerinde toplayıp, hükümet çevreleriyle de ilişkileri sayesinde yaptırdıkları açıklamalarla uygun ortam yaratıp, ellerindeki hisse senetlerine olan talebi yükseltirler. Ellerindekileri satarak büyük karlar sağlarlar. Bunun gibi yüzlerce yöntem kullanılır ki, her biri kapitalizmin nasıl asalaklar yarattığını, nasıl çürümüş, kokuşmuş bir sistem olduğunu gözler önüne serer.

KAZANAN VE KAYBEDENLER

Birilerinin kazanması için, başkasının kaybetmesi kuraldır. Kapitalist sistemde kazananın tekeller, kaybedenin halk olması da bir başka kuraldır. **Borsa oyunu da bu kurallara göre oynanır.**

Büyük bankalar, tekeller, spekülasyonlar borsadan büyük karlar elde ederken, kaybeden hep

“küçük yatırımcı” denilen, şu bu holdingin hissesinin halka açıldığı yalanlarına inanarak bu oyuna alet olanlardır. “Küçük yatırımcı” bir gecede yatırıdığı paraların uçup gittiğini görür, kimisi intihar eder, kimi evini barkını satır. “Borsada herkes kazanır” yalanına inandırmak kuraldır. Çünkü, Amerikan borsasının eski başkanlarından Arthur Levitt’in söylediği gibi; *“eğer Amerikalı kendisine borsada adil davranılmadığını düşünürse, bu uzun vadede Amerikan sermayesini zarara sokacaktır.”*

Tekellerin borsadan para kazanma yollarının sınırsızlığını sağlayan ekonomik güç ve iktidar ile ilişkileridir. Ülkemizde **tekeller** ile iktidarların nasıl içiçe geçtiği, hükümetin kararlarının **IMF** tarafından belirlendiği gözönüne alınırsa, borsanın iplerinin kimin elinde olduğu da kendiliğinden ortaya çıkar. Uluslararası spekülâtör Soros gibileri IMF’den, Amerika’dan, Avrupa’dan bağımsız tek başlarına spekülâtörlük yapmıyorlar. Üstelik spekülâtörlük, hırsızlık ve üçkağıtlar herkesçe bilinmesine, gazetelerde manşet olmasına rağmen hiçbir cezai yaptırım yoktur. Spekülâtörlere ceza vermeyi tartışan Ecevit ve MHP’ye, Kemal Deriş’in bürokratlarının verdiği, *“serbest piyasalarda böyle şey olmaz, tepki olur, her şey altüst olur”*

cevabı borsanın ne işe yaradığını, iplerin kimlerin elinde olduğunu açık olarak göstermektir.

İpleri elinde tutan, TV’sinden gazetesine, iktidarına kadar her şeyi yönlendirir. Bu sistemin kuralıdır. Yüzyıl öncesinden tek fark, tekniğin gelişmesine paralel olarak sermayenin daha büyük karlar elde etme olanakları yaratmış olmasıdır. Fransız Societe Generale yetkililerinin daha 1900’lü yıllarda söylediği *“Fransa cumhuriyeti mali bir krallıktır, hiç kuşkusuz büyük bankalarımızın egemenliği mutlaktır. Basını da hükümeti de kendi çizgilerinde sürükler”* sözü bugün de hala geçerliliğini korumaktadır.

Büyük tekellerin tatlı karlarının hep söyledikleri gibi, *“atadan... bakkallıktan... hamallıktan”* kalmadığı, kasalarındaki milyar dolarların tek bir kurusu için alinteri akıtmadıkları açıktır. Kasaları, sistemin tüm kurumlarıyla, emperyalist tekellerle yapılan ortaklıklar sonucu dolmuştur. **Sermaye-lerinin kaynağı ise halktır.** Sistemin bütün kurumları gibi borsaları da halkı binbir yöntem kullanılarak soymanın kurumlarından biridir.

Borsa düşüyormuş, çıkıyormuş, halkın çıkarına olan hiçbir şey yoktur; bırakın düşün borsaları.

Borsanın kölesi devletin resmi rakamı:

YÜZDE 60 AÇ

Birçok araştırma ile ortaya konulan gerçeği bu kez devletin resmi kurumu DIE açıkladı: halkın yüzde 60’ı açlık sınırının altında yaşıyor.

Oligarşinin büyük ailelerinin de belli bir gelirin üzerindeki “5. grup” içinde değerlendirilerek, en yoksullarla arasındaki korkunç farkın gizlendiği araştırma bile, IMF’ye bağımlılık ilişkileriyle, ekonomi iyiye gidiyor yalanlarıyla aç bırakılan on milyonlar gerçeğini ortaya koymaya yetiyor.

Araştırmaya göre, “1. Grup”da yer alan en yoksulların milli gelirin ancak yüzde 5.8’ini alırken, en zengin grupta yeralanlar ise yüzde 47.7’ye el koyuyor. 1994 verileri baz alınarak yapılan araştırmaya göre; milli gelirin yüzde 5.8’ini en fakir yüzde 20’lik 1. grup, yüzde 10,2’sini 2. grup, yüzde 14,8’ini 3. grup, yüzde 21,6’sını 4. grup, yüzde 47,7’sini ise en zengin 5. grup alıyor.

1994’ten bu yana yaşanan krizler, yoksullaşma hesaplandığında ve bu rakamlara vurulduğunda, “açlık sınırı” kabul edilen yaklaşık 400 milyo-

nun altında yaşayanların oranı, halkın yüzde altmışını oluşturuyor. Sadece iki grup, insanca yaşama sınırının üzerinde yeralıyor.

Borsalar iniyor-çıkıyor bu gerçekler hiç değişmiyor. Aksine borsanın her “işlem günü” yüzde altmışlık kesime yenileri ekleniyor. IMF’ye verilen her söz, yüzbinleri işsizler ordusuna katıyor.

Hal buyken “halk neden isyan etmiyor” diye sorulabilir. Elbette bunun bir çok nedeni sayılabileceği gibi, en temel olarak zulüm ve örgütsüzleştirilmedir. Örgütsüzlüğümüz sürdükçe, zulme karşı bedeli ne olursa olsun direnme kararlılığıyla sömürenlerin karşısına dikilmedikçe bu tablo değişmeyecektir. Amerikancı iktidarların, Avrupalı partilerin biri gelecek, ötekisi gidecek, ama tekellerin borsalı, dövüzli, azgın kar hırslı düzeni sürecektir.

Açlık düzenine son vermek için örgütlenmek zorundayız. Şu ya da bu nedenle değil, **insanca yaşamak için örgütlenmek zorundayız.** Bundan daha yakıcı bir sorun olabilir mi?

İstedikleri İdeolojisizliktir

Medya durmadan aynı şeyi söylüyor: şöyle bir parti olsun... sağdan sola kadar böyle bir genişlikte olsun... Amerika'nın ortaya çıkardığı çocukların ağzından düşmeyen *"bizi halk istedi, bizi toplum dizayn etti"* yalanları, sosyal demokrasi etiketi bunların üstünü örtmüyor: İstedikleri haksız siyasettir, hiçbir farklılıkları olmayan partilerden birini halka "alternatif" diye sunmaktır.

Emperyalist karargahlarda, TÜSIAD kulislerinde pişirilen partiler, yalanlarla halka kabul ettirmek isteniyor. Siyasetin belirlenmesinde, partilerin programlarının şekillenmesinde halkın hiçbir katkısı olmadığı gibi, onların talepleri de ya yoktur ya da öylesine konulmuştur programlara, pratik olarak hiçbir anlam ifade etmez.

"Sağ" denilen partiden, "sol" denilen partiye geçişlerin, "sağ" ile "sol" etiketli olanların aynı parti çatısı altında biraraya getirilmesinin doğal bir şekilde tartışılmasının bir nedeni çıkarlarıysa, diğer nedeni de **ideolojisizleşmedir**.

Partilerin ideolojisizleştirilmesi yeni değildir. Cunta yıllarıyla birlikte başlayan ve '90'lı yıllarda büyük yol katedilen bir sürecin sonunda bu noktaya gelinmiştir.

İdeolojisizleştirme Operasyonu

Kim hangi konuda neyi savunuyor, kimin ekonomik programı ne, daha doğrusu kimin programında ne vardır, neyi savunuyor? Bu sorulardan hiçbirine düzen partilerinin verebileceği net cevapları yoktur.

Söyledikleri ve söyleyecekleri birbirine benzeyen gevelemelerden, ezberlerden ve oy kaygısıyla söylenen yalanlardan ibarettir. Düzen partilerinin bugünkü durumunu, (burjuva köşe yazarlarının bile ifade ettiği) *"yok aslında birbirimizden farkımız"* sözü en özlü şekilde anlatıyor.

"Değişim" adıyla '80'li yıllarla birlikte estirilen rüzgar, en başta düzen partilerini içine almıştır. 80 öncesi devrimci mücadelenin politize ettiği halk kesimlerini yanlarına çekebilmek için, zorunlu da olsa, her parti bir ideolojiyi savunmak durumunda kalmış, en azından öyle görünmüştür.

Farklı kesimlerin taleplerine tercüman olan ve bu

yaniyla da belli bir farklılık içeren partiler, MGK'nın müdahaleleri, Amerika'dan lider atamalarla, liderlik vizelerinin Beyaz Saray'dan alınır hale gelmesiyle giderek bütün farklılıkları kaybolmuş, tek bir ideolojinin, tek bir kesimin temsilcisi durumuna getirilmişlerdir. Bugün sözde farklılıklar sadece tabanı etkilemeye yönelik propagandalardan ibarettir.

Hele IMF ilişkilerinde alınan mesafe ile birlikte nüans farklılıkların da hiçbir anlamı kalmamıştır. Sağcısından, sosyal demokrat geçinenine kadar **tümünün uyguladığı ve uygulamak zorunda olduğu IMF programıdır**.

Elbette bu süreç adım adım geliştirilmiş, 28 Şubatlar, hizaya getirme operasyonları yaşanmak zorunda kalmıştır. En küçük bir konuda farklı bir yaklaşımı olan partiye yönelik kampanyalarla geri adım attırmalar, moda deyimle "hizaya getirme"ler, bölünmeler, birleştirmeler hep bu operasyon paralelinde gelişmiştir. Hizaya gelmeyenler ise tasfiye ile karşı karşıya kalmıştır.

Her alanda tek tipleşmeyi dayatan devlet, partileri de ideolojisizleştirerek tektipleştirmektedir. Sistem bunu, bir yanyıla kendisi için güvence olarak görürken, öte yandan halka sunacak alternatiflerini kendi eliyle tüketmesiyle de halkın düzenden umudunu kesmesine de dolaylı destek olmaktadır. Bu bir yanyıla oligarşinin açmazıdır ve bugün yaşanan sancının, alternatifsizliğin temel nedenlerinden de biri durumundadır.

"İdeolojiler Öldü" Propagandası

Emperyalizmin ideologları '90'lı yıllarla birlikte

“ideolojiler öldü” propagandasını yoğunlaştırdıkça, düzen partileri aynı nakaratı tekrarlamaya başladılar. Öte yandan burjuva basın köşe yazarlarından, inançsız aydınlara, solculara kadar geniş bir kesim aynı koronun gönüllü solistleri oldular. Partiler geçmişte halktan oy almak için de olsa kullandıkları kavramları bir kenara bırakmaya başladı. İlericilik, solculuk, anti-emperyalistlik, anti-faşistlik gibi kavramlar unutturuldu. O yıllardan sonra, hiçbir partinin “serde solculuk var” babında da olsa, seçimlerde “NATO’ya hayır... içişlerimize müdahale ettirmeyiz” sloganlarını kullandığını gören oldu mu? Yoktur. Sistem emperyalizme daha sıkı bağlarla bağlandıkça, partiler de kendilerini buna göre dizayn ettiler.

İdeolojik olarak söyleyecek farklı hiçbir şeyleri kalmayan partilerin seçim propagandalarında siyasi kavramların, ulusallık, onur, bağımsızlık, özgürlük gibi kavramların yerini, “*üç anahtar... beş araba... gecekonduya tapu...*” gibi rakamlar almaya başladı. Elbette bu, dünya genelinde globalizm küreselleşme diye diye yaratılan erezyonla paralel olarak gelişti.

Bugün ortadaki partileri pazarlayanların neler yazdıklarına bakmak bile, ideolojisizleşmenin boyutunu görmek için yeterli verileri sunmaktadır. Hiçbiri için; şu düşüncenin kararlı savunucusudur denilmiyor; “*şöyle vizyon sahibi lider, böyle iyi giyinen lider, uluslararası finans kuruluşları ile iyi ilişkileri olan lider...*” gibi kavramlar kullanılmakta, Amerikanvari seçim kampanyalarıyla göz boyanmaya çalışılmakta, liderlerin hangisinin profilden daha iyi resim verdiği bile bir meziyet olarak halka satılmaya çalışılmaktadır. Elbette en geçerli olan meziyetin en iyi işbirlikçilik olduğu gerçeği hep en başta yer almaktadır. Halka denilmektedir ki, bunu seçerseniz, tekellerden şu kadar kredi koparıyoruz. Nitekim, 12 Temmuz tarihli Milliyet’in, JP Morgan’dan aktararak; “*Bu üçlüye 10 milyar dolar kredi verilebilir.*” başlığı sadece bir örnektir.

Tüm Partilerin Tek İdeolojisi

“İdeolojiler öldü” propagandası yapanlara bakın, aslında **hepsi bir ideolojinin temsilcisidir**. Bütün düzen partileri de şu ya da bu egemen kesimin çıkarları üzerinden politika yapmaktadır. Öncelikli olarak kendilerini Amerika’ya, Avrupa’ya, Tüsiad’a ve orduya beğendirmeye, kabul ettirmeye çalışıyor, sonra yalanlarla halka kabul ettirme oyunu başlıyor.

Evet, bütün düzen partilerinin bir ideolojisi vardır, söylemdeki bütün farklılıklarına rağmen, geldikleri nokta **tekelci burjuvazinin ideolojisidir**. O ideolo-

jinin temelinde en yalın ifadeyle ‘para’ vardır, çıkarlar vardır. Hiçbir farklarının kalmaması bundandır.

Tüm bunlara rağmen düzen partileri içinde de elbette **farklı düşünceler** ifade edenler olmuştur ve olacaktır. Onlar da örnekleri görüldüğü gibi **tasfiye olmaktan kurtulamayacaklardır**.

İslamcılığı da, milliyetçiliği de burjuvazi kendi çıkarlarına hizmet ettiği sürece destekler, kullanır, onları savunanlar da olsun ister. Çıkarlarının önünde engel olmaya başladığında da önünü tıkar. Hangi ülkedeki Türklere ne olduğu, ülkenin bağımsızlığı burjuvaziyi ilgilendirmedikleri gibi, kendisi bu dünyada ‘cenneti’ yaşayıp, halkın beynini ‘öbür dünyadaki cennetle’ meşgul etmek ister.

Kullanamayacağı tek ideoloji sosyalist ideolojidir. Marksizm-Leninizm ideolojisi burjuva ideolojisine karşı yoksul halkların elindeki tek güçlü silahtır.

İdeolojisizleştirilmek İstenen Halktır

“İdeolojiler öldü” demagojisiyle esas olarak **ideolojisizleştirilmek istenen halktır**. İnançlarından, idallerinden uzaklaştırılmak, amaçsızlaştırılmak, çıkarılacak istenen halktır. “İdeolojiler öldü” propagandasıyla söylenen, kapitalizmin alternatifi yoktur, sosyalizm ölmüştür demagojisidir. Böyle olunca da halkın düzen değişikliği için örgütlenmesinin de hiçbir anlamı yoktur. Depolitize etme de böyle gelişmekte, baskı ve zor buna eşlik etmektedir.

Partilerin tek bir ideolojinin temsilcilerine dönüşmesine paralel olarak halktan tümüyle kopuşları, halksız siyaseti geliştirmeleri, Ertuğrul Özköklerin hakkını isteyen her kesime yönelik “azgın azınlık”, bir avuç burjuvaya “makul çoğunluk” tanımları da, Cem-Derviş-Özkan üçlüsünün Avrupalı partisinin “çağdaş çoğunluk” söylemi de hepsi aynı kampanyanın parçalarıdır.

İstenen ve söylenen, “*bu düzende yaşamak istiyorsanız, burjuva ideolojisini savunacaksınız*”dır. Yoksa katliamlardan, tasfiyelerden, baskılardan nasibini alırsın.

Siyaset sahnesinde amblemlerin, simaların kaybolduğu, tümünün tek bir amblem, tek bir sima ile temsil edildiği çok daha net olarak görüldükçe, “ideolojiler öldü” diyen dudakların tam da bu simanın ortasında durduğu da net olarak ortaya çıkacaktır. Bu nedenle de bu düzende seçimlerde hangi parti seçilirse seçilsin, esas seçilen burjuvazinin ideolojisi ve onun siyasi - ekonomik programı olacaktır.

çözüm

Sorun varsa Çözümü de vardır

Halkın İradesi Yönetime Nasıl Yansır?

Bu partilerle, böyle bir sistem içinde halkın iradesinin iktidara yansımalarının mümkün olup olmadığını tartışmaya bile gerek yoktur. Yoktur böyle bir şey. “Demokrasinin” sözlük anlamı, “halkın yönetime katılımı” olsa da, burjuva demokrasilerinde ne bunun mekanizmaları yaratılır, ne de burjuvazi halkın iradesinin yönetime yansımalarına izin verir. İzin vermesi demek, kendi iktidarından vazgeçmesi demektir.

Peki halkın iradesi hangi düzende, yönetime nasıl yansır? Böyle bir şeyin mümkün olması için halkın iktidarı şarttır. Ancak, anayasasında “**SÖZ VE KARAR HAKKI HALKINDIR**” yazan bir iradeyle yönetilecek olan halk iktidarında halkın iradesi en aşağıdan yukarıya yansıyabilir.

Peki halk iktidarında halk yönetime nasıl katılır? Temsilcisini nasıl seçer, en geniş demokratik katılım nasıl sağlanır?

Örgütlü Halk

4-5 yılda yapılan bir seçimde halkın önüne konulan sandığın adı demokrasi olamaz. Ancak halk köylerden büyük kentlere, işyerlerinden üniversitelere kadar örgütlü olursa yönetime iradesini yansıtabilir. Halk Anayasası Taslağı’nda belirtildiği gibi, “*Halkın yönetime katılımı temel olarak, Genel Halk Meclisi, Bölge, İl, İlçe, Kasaba, Köy, Mahalle Meclisleri, İşçi Meclisi, Köylü Meclisi, Gençlik Meclisi, Esnaf Meclisi, Memur Meclisi, Asker Meclisi, Aydın-Sanatçı Meclisi, Hukukçular, Mimar-Mühendisler vb. çeşitli halk kesimlerinin Meclisleri... Ve diğer toplumsal, meslekî, sendikal örgütlenmeler ve siyasi partiler aracılığıyla gerçekleşir. Toplumdaki diğer sınıf ve katmanlar, küçük ve orta işletme sahipleri de benzer meslekî, siyasi örgütlenmeler aracılığıyla söz ve karar haklarını kullanır, aynı kanallardan yönetime katılırlar.*”

Bu örgütlenmeler, bugün adına “Sivil toplum kuruluşu” denilen göstermelik örgütlenmelerden

temelde farklıdır. Meclislerin yönetimlerine bulunduğu alanda, köyde, kasabada bütün halk katılma ve seçme-seçilme hakkına sahip olacaktır.

Yasal, idari düzenlemelerin bu katılımı olanaklı kıldığı halk iktidarında, en tabandaki meclis örgütlenmeleri bulunduğu kentin, kasabanın yönetimini üstlenecek mekanizmaları belirler. Onların

biraraya gelmesi Türkiye meclisini ortaya çıkarır. Bir avuç asalağın, katilin oluşturduğu bugünkü meclisten tümüyle farklı, halkın direk kendi temsilcilerinden oluşan bu meclisler de dahil olmak üzere, “*her düzeydeki örgütlenmelerde seçtiği vekillerini, görevini yeterince yerine getirememesi, kendisini seçen kesimlerin temsilini layıkıyla yapamaması, halka, halk iktidarına karşı siyasi, ahlaki suçlar işlemesi durumunda, GERİ ÇEKME hakkı vardır. Seçtiği vekili görevinden alma, demokratik bir yönetimin vazgeçilmez koşuludur.*” Bu, halkın denetim mekanizmasını direk yerine getirmesidir. Halkın çıkarlarını temsil etmeyenlerin temsil hakkı da ortadan kalkmış demektir.

Elbette bunun pratikte uygulama yöntemlerinin ayrıntılarını belirlemek zor değildir. Önemli olan sistemin halkın iradesini esas almasıdır, halkın bu yönde bir iradesinin ortaya çıkmış olmasıdır.

Köy-kasaba-kent-ülke meclisleriyle yönetime katılan halkın ekonomik, siyasi her konuda politika belirlenmesinde, karar alınmasında yönetimde direk söz sahibi olması demek olan böyle bir mekanizma, teknolojik gelişmeye paralel olarak çok daha yetkin, dolaysız hale getirilebilir.

Örneğin tüm ülkenin bir ağ gibi bilgisayar sistemleriyle donatılması, ülke için hayati önemde konularda tüm halk kesimlerinin direk düşüncelerinin alınması, referandumlar yapılması çok daha dolaysız hale gelecektir. Böylece halk yönetilen (bugünkü anlamıyla sürü yerine konulan) bir durumdan çıkarak, kendi kendini yöneten devasa bir demokratik mekanizmayı kendi elleriyle yaratacaktır.

Böyle bir yönetim, bürokrat değil, dinamik, üreten, yaratan, her gün yetkinleşen bir yönetimdir. Tüm halkın yaratıcılığının ülke yönetiminde değerlendirilmesi demektir. Bu bile tek başına büyük bir güçtür. Bu gücü ancak bu düzeni tümünden değiştirerek ortaya çıkarabiliriz.

En iyi işbirlikçiler DÖNEKLERDİR

Medya, emperyalistlerin üç çocuğundan biri olan **İsmail Cem**'i tanıtırken, "bir zamanlar solcuların başvuru kaynağı kitabın yazarıydı", "ulusalcıydı..." diyor.

Doğrudur, '70'li yılların devrimci ortamından etkilenerek yazdığı **'Türkiye'de Geri Kalmışlığın Tarihi'** kitabında, Türkiye'nin siyasi sistemini tarihsel bağlarıyla birlikte inceler ve geri kalmışlığın nedeni olarak bağımlılık ilişkilerini belgeleriyle gösterir.

Yani büyük oranda gerçekleri ifade eder Cem, o kitapta. Yine TRT genel müdürlüğü yaptığı yıllarda da ilerici sanatçıları, halk kültürünü ekranlara taşıyor...

Ama tüm dönemler gibi, ne o satırlar kalmıştır beyninde, ne de halkın kültüründen en küçük bir değeri taşıyordur. Tüm bunların yerinde şimdi yeller esmekte, "çağdaşlık" uydurmacasıyla eleştirdiği bağımlılığın savunuculuğunu yapmakta, emperyalist kültürü AB propagandistliğiyle Anadolu'muza taşıma görevini üstlenmektedir.

O günden bu yana, 'çok sular akmıştır' Cem'in beyin hücrelerinden. 'Koltuğun' tadına varmış, düzenle bütünlüğünün 'nimetlerinden' yararlanmıştır. Medyada, siyasette örneklerine bolca rastladığımız **döneklerden biridir İsmail Cem**. Döndüğü yer hiçbir zaman devrimci bir çizgi olmasa da, en azından demokrat bir çizgiden, mandacılık, işbirlikçilik çizgisine kadar gelmiştir.

Medyaya, siyasete, hayatın bir çok alanına bakın; kapitalist sistemin bekası için en çok çırpınanlar, Avrupa emperyalistlerinin, Amerika'nın en çok propagandasını yapanlar bu dönemlerdir. Ertuğrul Özkök'ler, Hasan Cemal'ler, Hadi Uluengin'ler, Gülay Göktürk'ler, Celal Doğan'lar, Cavit Kavak'lar... aynı değiirmende öğütülenlerden sadece birkaçıdır. Özellikle medyada sola, devrimcilere en çok küfredenlere, saldıranlara bakın, bunlardır. Kendilerini burjuvaziye ispatlamak için her türlü pisliği yapmaya gönüllüdürler. Her türlü yozluğu özgürlük adına savunanlar hep bunlardan çıkar. Ama dönemlik payesi peşlerini hiç bırakmayacaktır. Ne yaparlarsa yapsınlar, burjuvazi de dönemlere güven olmayacağını deneyleriyle bilir. Çünkü onların inandıkları, bağlı oldukları hiçbir düşünce, değer yoktur, olamaz.

IMF İradeli Seçim

"IMF Güney Kore gibi, muhalefetteki partilerden de niyet mektubu, IMF programlarına uyulacağı taahhütü isteyebilir" (basın)

Bu o kadar doğal karşılanıyor ki, IMF Güney Kore'de de yapmış bunu. Amerika da Bolivya'da, "köylülerin adayını seçerseniz, krediyi keserim" açıklamaları yapıyor.

Emperyalistler tüm ülkelere giderek bunu dayatacaklardır. Kabul etmeyenlere krediler kesilecek, savaşlar ilan edilecek, ambargolar uygulanacak, darbeler tezgahlanacak. Bugüne kadar olan farklı mıydı diye sorulabilir? Elbette temelde büyük fark yoktu, ama göstermelik ülke yönetimleri, göstermelik seçim oyunları da artık gereksizleşecek. AB, ABD için yönetenlerin iktidarlarda olduğu bir dünya yaratmanın dayatmalarıdır bunlar.

Partiler daha seçime girmeden IMF'ye söz verecekler, Amerika'ya biatlarını alenen açıklayacaklar. (Bugüne kadar gizli yapıyordu bu) Nitekim veriyorlar da, Tayyip Erdoğan İngiliz Financial Times gazetesine açıklıyor; "IMF programını büyük oranda uygulayım."

Peki muhalefet partileri bu taahhüdü vermezse ne olacak? IMF onları seçime mi sokmayacak? Siyasi yapı, seçimler, kelimenin tam anlamıyla oyuna dönmüş; TBMM'deki yazıyı; "Hakimiyet kayıtsız şartsız IMF'nindir" diye değiştirmenin zamanı gelmiş de geçiyor.

Esasında seçimleri yapmaya bile gerek yok, çünkü, "Kahkonen bastırdı 2003 hedefleri anında çıktı." (17 Temmuz, basın) Daha bugünden seçimden sonra gelecek iktidarın bütçesini IMF yaptı bile. Hangi parti iktidar olursa olsun bunun değişmeyeceği kesin. Nedenini Kemal Derviş özetliyor; "IMF'ye çok kesin söz verdik. Program aksamayacak. Herkes sakın davransın, çalışmalar iyi gidiyor, özel bir sorun yok." Derviş, neden bakanlıktan alınmadığını bildiği gibi, neden iktidar değişikliklerinin hiçbir anlamı olmadığını da biliyor. Bu rahatlık içinde konuşabiliyor.

Hücreler Emperyalizmindir

HÜCRELERİN MİMARİ NATO, IMF, ABD, AB'DİR TECRİTE KARŞI MÜCADELE 20 YILDIR SÜRÜYOR

Bu F tipi tartışmaları, hücre-tecrit tartışmaları, Avrupa Birliği, Avrupa Standartları tartışmaları, hücrelerle AB arasındaki ilişki, yeni mi?

Kimileri öyle sanıyor, kimi öyle görüyor belki, ama değil. Hücreler Avrupa'nındır, F tipleri Avrupa'nındır deyişimiz de, 19 Aralık ve 2000 ölüm orucu sürecinde değildir.

Olaylara, politikalara günü birlik bakanların, bunları doğru biçimde kavramaları da mümkün değildir. 1996'da biz ölüme yattığımızda, direnişimizi, sonuna doğru da olsa destekleyen çeşitli kesimlerin hücre-tecrit konusunun ciddiyetinin pek farkında oldukları söylenemez. Çünkü bu politikanın ne halka yönelik yanını, ne emperyalizmin politikalarıyla bağına görmüyorlardı. Onlara göre hücreler, hapisane sorunu, oligarşi ve devrimciler arasında bir sorundu.

Başından beri, hücreler emperyalizmin siyasi-askeri merkezi kurumlarının kararı olarak uygulamaya konulmuş ve baştan beri "Avrupa standartları" bahanesi altında kabul ettirilmek, meşrulaştırılmak istenmiştir.

NATO-Avrupa Standardı

Yıl 1990. Tutsaklar, Eskişehir Özel Tip'le gündeme getirilmek istenen hücre uygulamasının niteliğini şu sözlerle ortaya koyuyorlar: "**Avrupa Standartları Mı, Ölüm Hücreleri Mi?**"

Bu soru, nedensiz değil elbette.

Mücadele Gazetesi'nin 1 Kasım 1990 tarihli 7. sayısında yayınlanan bu yazıda söylenenleri aktarıp, bu kavga ve direnişin geçmişini hatırlatmak istiyoruz:

"NATO'nun anti-terörist komitesinde açıklanan karar şuydu: 'Cezaevlerinde politik ilişkileri olanları izole etmek ve rehabilitasyon için acele etmeliyiz.'"

Evet, bugün Türkiye'de denenme aşamasında

olan tek kişilik hücre tipi cezaevleri tam da bu politikanın ürünüdür. Politik **izolasyonun** içeriği, kısaca devrimci tutsakların cezaevlerindeki örgütsel çalışmalarının engellenmesi, örgütsel bağlardan koparılması, cezaevlerinde her türden örgütlenmenin yok edilmesi, cezaevlerinin dışarıdaki sınıf mücadelesine, sıcak mücadeleye hazırlanmak için bir okul olmaktan çıkarılması, ailesinden yakın çevresine kadar tüm bağlarının asgariye indirilmesi ve benzeridir... Politik izolasyondan amaç budur."

TECRİT ve tecritin amaçları, o günden ortadadır. Hatırlayın, F tipleri yeniden güçleştirildiğinde, "oda" demagogisi çerçevesinde tartışma konularından biri de "**birey-örgüt**" meselesiydi. Bu tartışma da yeni değildi, aynı yazıdan aktarıyoruz:

"(Amaç) Devrimcileri ilk elde yalnızlaştırmak, birey haline dönüştürmektir. Giderek de birey haline dönüştürülen devrimcilerin düzen için 'zararlı' olan düşüncelerini de değiştirmeye yönelmek, yani devrimci kimliklerinden soyundurmaktır."

İktidar perspektifi olmayan aldanmaya, oyalanmaya açıktır

Avrupa'nın bir politikası var. NATO'su, IMF'siyle, emperyalizmin bir politikası var. Oligarşinin de öyle. Burada politikasız olan, aydınlardan, reformistlere, islamcılara kadar pek çok muhalif çevredir. Günü birlik bakanlar, o günü savuşturmayı kar sayarlar. İşçinin, memurun hakkını gasbeden bir yasa geçici olarak geri çekilir, konu kapanır. Hücreler gündeme gelir, oligarşi geri adım atar, onun için konu kapanır.

Bu tam da oligarşinin istediğidir. Politikasını zamana yayararak hayata geçirmeye çalışır.

Söz konusu olan **egemen sınıfların iktidarı**'dır. Onu korumak için herşeyi yapar egemen sınıflar.

Oligarşinin hapishanelerdeki teslim alma politikasının ve devrimci tutsakların bu mevzide tereddütsüz direnişlerinin 22 yıldır sürüyor olmasının temeli budur. Bu çatışma, emperyalizm-oligarşi blokuyla halk arasındaki çatışmanın bir yansımasıdır. Bu çatışma sürdükçe, hapishanelerdeki çatışma da sürecektir.

Mücadeleye “iktidar” penceresinden bakmayanlar, oligarşinin baskı ve yasaklarına da, direnişlere de, zaferlere de, yenilgilere de, yüzeysel bakarlar. Bu iddia ve bakıştan uzak olanlar, hiç bir işi **uzun vadeli** ele alamaz ve dolayısıyla **“sonuna kadar”** götüremezler.

Dünya ve ülke koşullarının hapishanelere yansıması

Oligarşinin hapishanelerdeki teslim alma politikasının (döneme göre değişen araç ve yöntemlerle) ve devrimci tutsakların bu mevzide tereddütsüz direnişlerinin 22 yıldır sürüyor olmasının temeli budur. Bu çatışma, emperyalizm-oligarşi blokuyla halk arasındaki çatışmanın bir yansımasıdır. Bu çatışma sürdükçe, hapishanelerdeki çatışma da sürecektir.

Hücrelerin yaygın biçimde uygulanmak istendiği dönemlerin ortak özelliği, emperyalizm ve oligarşi açısından Türkiye’de muhalefetin sindirilmesinin daha acil ve önemli hale geldiği dönemlerdir. Mesela 1990-91 F tiplerinin bir ilk adımı olarak Eskişehir hücre tipinin açılması böyle bir döneme denk düşer. Eskişehir, ABD’nin Irak’a saldırı hazırlıkları, Özal iktidarının savaş çılgınlıkları arasında açılmıştır.

1996, emperyalizmin “küreselleşme” politikaları çerçevesinde Türkiye’ye daha fazla yerleşme adımlarını attığı bir dönemdir. Öte yandan Gazi ayaklanması ve 1 Mayıs 1996’da egemen sınıflar, halkın düzene karşı öfkesinin boyutlarını çıplak olarak görmüş ve bu boyutlardan korkmuşlardır. Halka, halk örgütlülüklerine karşı kapsamlı bir **saldırı, sindirme ve tasfiye** planı yeniden devreye sokulmuş ve ilk hedef yine hapishaneler olmuştur.

20 yıllık hücre tecrit pratiği

Cunta tüm vahşetine rağmen, devrimci tutsakları teslim alamayacağını kısa sürede görmüştür. Bu noktadan itibaren de, emperyalizmin uzmanlarının tavsiye ve talimatlarıyla, tecrit, hücre politi-

kası gündeme alındı. İlk olarak cuntanın yaptırdığı E Tipi hapishanelerde (sonradan koğu sistemi diye çokça kötülenecek olan hapishaneler) en az 80’er kişilik hücreler yapılmıştı. Cuntanın 1986’da açtığı “Özel Tip Hapishaneler” ise tümüyle bir ve 4-6 kişilik hücrelerden oluşuyordu.

Statü şuydu: hapishaneye ilk gelen tecrit hücre-sine konulur; eğer “uslu” durursa, koğuşlara veya 4-6 kişilik hücrelere verilir. Hücre-tecrit politikasına karşı mücadele de o günlerden bu yana süren bir mücadeledir. Halkın devrimci, ulusal mücadelesinin gelişmesi karşısında bu politika daha sistematik hale getirilmiş ve emperyalizm-oligarşi bu konuda daha ısrarlı ve sinsî planlar geliştirmiştir.

Can Bedeli ve Uzun Süreli Direniş

IMF’yle köklü anlaşmaların ve AB’nin isteklerinin yerine getirilmesinin arifesinde, iktidar sözcülerinin, polis şeflerinin, generallerin, burjuva medyanın koro halinde **“Türkiye’nin en önemli sorunu hapishanelerdir”** propagandasına başlaması tesadüf değildi. Düşünün, 17 Ağustos depreminden sadece 6-7 ay sonra, bunu yazabiliyorlardı. IMF ve AB’nin oligarşiye çizdiği programda devrimci mücadelenin tasfiyesi ve muhalif güçlerin düzen içileştirilmesi talimatı verilmişti.

Hücreler işte böyle köklü politikaların ve köklü çıkarların çatışmasıdır. 1990 tarihli yazıdan bir başka paragrafı hatırlatarak bitirelim: *“Kuşkusuz her şeye rağmen açılabilir de Eskişehir hücreleri. Ve bu noktada da devrimci tutsakları bekleyen zorlu hatta **can bedeli** bir direniştir. Yaşadıklarımızdan biliyoruz; can bedeli mücadeleleri göze almaksızın sonuca ulaşmak mümkün değildir.”*

Evet, sürpriz yok. Zaten sınıflar mücadelesinde bu anlamda sürpriz yoktur. Emperyalizm ve oligarşi vahşidir, pervasızdır. İktidarı için her şeyi yapar ve yapacaktır. Sorun, bu gerçek karşısında yılmamak, geri çekilmemektir. Onu geriletecek olan da sadece ve sadece direniş ve halkın mücadelesidir.

Türkiye'nin bugünkü gündemiyle, F tiplerini yeniden değerlendirin!

Adalet Bakanı Sami Türk, direnişin başından itibaren hücreleri savunmak için bir teze sıkı sıkıya sarılmıştı: "**F tipleri Avrupa standartlarına uygundur**"!

Söylediği doğrudu. Yalancı bakanın direniş boyunca söylediği az sayıda "doğru"dan biriydi bu. Ne var ki, Sami Türk'ün sayısız yalanlarına inananlar, tam da bu noktada buna pek inanmama eğilimindeydiler. Hiç olur muydu öyle şey! Avrupa demek, özgürlük, insan hakları, demokrasi demektir... Sami Türk'e inanıp inanmama arasında tereddüt edenlerse şöyle düşünmeyi tercih ediyordu: Avrupa'daki hapishaneler de oda sistemiydi ama, orada işkence, baskı yoktu, Avrupa'daki odalar, bireyin özgür iradesini ortaya çıkarıyordu vs. vs.

Sami Türk doğruyu söylüyordu: F tipleri **Avrupa standartlarına** uygundu; "Avrupa hapishane standartları" ise esas olarak ABD'den ithal edilmişti. Ülkemizde yapılan F tiplerinin bu standartlara "uygun"luğunun da ötesinde; F tiplerinin yapılmasını, devrimci tutsaklara karşı tecrit ve izolasyon politikasının uygulanmasını bizzat Avrupa ve IMF istiyordu. NATO bu yöndeki politikasını daha önce aldığı bir kararda ortaya koymuştu zaten.

Kısacası; karşıımızda Avrupa vardı, karşıımızda NATO vardı, karşıımızda ABD vardı. F tiplerinin sahibi bunlardı. İşbirlikçi oligarşi bunlardan aldığı destekle bu defa sonuç almak istiyordu.

Bakmayın burasının dört duvarla çevrilmiş olmasına. **Dört duvar arası, şimdi emperyalizmle ve Türkiye faşizmiyle halklarımız arasındaki savaşın arenasıdır.**

F tiplerine karşı oluşan demokratik muhalefetin zayıf yanı da burasıydı.

Çünkü bu muhalefetin önemli bir kısmı Avrupalı'ydı. Hem Avrupa'yı, Avrupa'nın "standartlarını" savunup, hem F tiplerine karşı çıkmak, bariz bir çelişkiydi. Reformizm, oldukça uzun sayılabilecek bir süre boyunca bu çelişki içinde bocalayıp durdu. Gerçekte çelişkilerinin farkındaydılar; ama çelişkilerini çözebilecek durumda da değillerdi.

F tiplerine, dolayısıyla AB'nin standartlarına, emperyalizme karşı çıkmak, düzenin icazetini kaybetmek demektir; ama öte yandan F tiplerini savunmak, mevcut muhalif, demokrat, (hatta devrimci, sosyalist) sıfatlarından vazgeçmek demektir. Ne onu, ne de ötekini yapabilecek durumda değillerdi.

F tipleri odağındaki çatışma şiddetlenince, bu çelişki de, oligarşinin zoruyla çözüldü! "Gündemimiz değil" diyerek, emperyalizmle ve oligarşiyle çatışmaktan kaçtılar.

F Tipleri, emperyalizm açısından da, işbirlikçi oligarşi açısından da, kilit önemde bir politikaydı, IMF'nin, AB'nin dayatmalarının başarısı için, F tiplerinde başarıya ulaşmak zorundaydılar.

F tiplerindeki başarı, tüm muhalefeti sindirme ve tasfiye etmenin önünü açacaktı. devrimci tutsakları teslim alamadıkları ve devrimci hareketi yokedemedikleri sürece, bunu başaramayacaklardı.

Bu anlamda, F tipleri, emperyalizm ve oligarşi açısından, bir "eşik"ti. Devrimci demokrat güçler açısından da mutlaka direnilmesi gereken bir eşik.

Emperyalizmin ve oligarşinin bu eşiği aşmasına izin vermedik. Bu belirleyici çatışma mevzisinde, demokratik güçler tarafından yalnız bırakılmış olmamız nedeniyle de, ödediğimiz bedeller büyük oldu, Halen de bu bedeli ödemeye ve emperyalizmin ve oligarşinin saldırısını durdurduğumuz bu eşikte direnmeye devam ediyoruz.

Emperyalizmin, ABD'siyle, AB'siyle, IMF'siyle, NATO'suyla ne yapmak istediğinin bu kadar çıplak, yalın, açıkça ortaya çıktığı bir dönem yaşıyoruz. Son hükümet-erken seçim operasyonu ile açığa çıkan şudur: ABD de, AB de, IMF de, (ki işbirliği halindedirler), Türkiye'de her dediklerini yapacak bir iktidar istiyor. Katıksız Amerikancı ve Avrupalı partiler istiyorlar. Bu partiler aracılığıyla, tekellerin soygununu büyütüp,

Türkiye ordusunu istedikleri yerde, istedikleri gibi kullanabilecekler.

İşçiye, memura ne kadar ücret verileceğinin, taban fiyatların ne olacağının, neye ne kadar zam yapılacağına, hangi KİT'lerin nasıl ve ne kadara satılacağına IMF tarafından belirlenmesinin, artık adeta "doğal" olduğu ülkemizde, düzen partilerine çeki düzen verilmesi operasyonunun da bizzat AB-IMF-ABD eliyle yürütülmesi, artık bu ülkenin "iç işleri" diye bir şey kalmadığının ilanı da sayılabilir.

Denilebilir ki, özellikle 12 Eylül 1980'den bu yana, oligarşinin uyguladığı tüm ekonomik ve siyasi politikalar, emperyalizm tarafından hazırlanan programlardır. Zaman zaman bu politikalar "sapmalar" olsa da, emperyalizmin ekonomik ve askeri kurumlarının, TÜSİAD'ın veya Genelkurmay'ın "müdahaleleriyle", emperyalizmin programı yeniden rayına sokulmaktadır.

Şimdi çok daha aleni bir müdahaleye tanık oluyoruz. AB talimatlar yağdırıyor, IMF şuna dokunmayın, bu yerinde kalsın, şu yasalar çıksın diye emir vermeye devam ediyor. ABD yetkilileri gelip, alenen parti kurma çalışmalarına katılıyorlar. AB'nin, IMF'nin, ABD'nin, bu müdahaleyi yaparken "Türkiye'nin bir an önce demokratikleşmesini" istediğini düşünmek için, saftan da öte, aptal olmak gerek.

Ecevit-Bahçeli iktidarı gidip de yerine Cem-Derviş-Özkan iktidarı gelirse, Avrupa yolunun açılacağı, o yoldan özgürlük ve refah geleceğini, mesela IMF konusunda, F tipleri konusunda "değişiklikler" olacağını düşünmek de aynı anlama gelir. Artık herkes, F tiplerinin aynı IMF paketleri gibi, emperyalizm ve oligarşi açısından hayati önemde ve değişmez bir politika olduğunu, emperyalizme karşı çıkmanın da, faşizme karşı çıkmanın da, veya başta türlü söylersek, bağımsızlıktan yana olmanın da, demokrasiden yana olmanın da F tiplerine karşı çıkmadan **MÜMKÜN OLAMAYACAĞINI** görmek zorundadır.

F tipleri, zaman zaman çeşitli burjuva politikacılar tarafından da ifade edildiği gibi; "BU BİR DEVLET POLİTİKASIDIR".

1996'da hapishanelerde uygulamaya konulan yaptırımları **Mehmet Ağar**'a bağlamıştı kimileri. Mehmet Ağar gibileri, elbette oligarşinin politikalarının uygulanmasında kilit önemdeki isimlerdir. Ama hapishanelerdeki hücre politikasını Ağar'a bağlamak, Susurluk'u Çiller-Ağar-Bucak'a indirgemekle aynı bakış açısının ürünüdür.

Nitekim, ölüm orucu sürerken yaşanan değişikliklerle Mehmet Ağar Adalet Bakanlığı'ndan gitmiş, yerine Refah Partili Şevket Kazan gelmiş, ama politikada esas olarak bir değişiklik olmamıştır: "**REFAH-YOL hükümetinin Adalet Bakanı Şevket Kazan... 9 Temmuz 1996 tarihinde**

Mehmet Ağar döneminin genelgelerini tekrar eden ve daha da sağlamlaştıran yeni bir genelge çıkarıyordu. Refah Partisi, emperyalizme ve faşizme sadakat gösterileri yapıyor, devrimci tutsakları teslim alma politikalarının en sağlam uygulayıcılarından biri olduğunu ortaya koyuyordu.

Devrimci tutsaklar bu kararlılık gösterilerine de karşılık veriyor, Ölüm Orucu Savaşçıları'nın sayısı 13 Temmuz 1996 tarihinden itibaren DHKP-C, TKP(ML) ve TKEP-Leninist tutsaklarının toplam 62 kişilik ikinci Ölüm Orucu ekipleriyle 221'e yükseliyordu." (Ölümün Ufkundaki Zafer, s. 322))

Ölüm orucunun ilk aşamasında, 9 Aralık'tan sonra oligarşinin yaptığı tehditler ve saldırılar, bir kararlılık gösterisiydi. Tutsaklar ve tutsak ailelerinin ölüm orucu ekipleriyle cevap verildi buna. 19-22 Aralık, oligarşinin kararlılık gösterisinin en üst aşamasıydı. Tutsakların bedenlerini tutuşturarak verdikleri cevap, oligarşinin beklediğinin de ötesinde bir kararlılık içeriyordu. O kararlılık F tiplerine de taşındı. F tiplerine gelip onay veren AB heyetleri, Avrupa emperyalizminin kararlılık gösterisi oldu. İçeride ve dışarıda ölüm orucu direnişçileri ölümleriyle buna da cevap vermeye devam ettiler.

F tiplerinin emperyalizmin ve işbirlikçilerinin politikalarında tuttuğu yeri anlamayanlar, faşizmin zulmüne karşı direniş gerçeğini kavrayamayanlar, tüm bu dönüm noktalarında hep "bırakmaktan", yanlışlıklardan", "inat"tan söz edip durdular. AB'nin, ABD'nin, IMF'nin cirit attığı Türkiye'de, hala F tiplerinin ve buna karşı direnişin anlamını görmemekte ısrar etmek, direniş karşısındaki "bananeciliği" sürdürmek, emperyalizmin yönettiği bir Türkiye'de yaşamayı fiilen ve siyasi olarak kabul etmektir.

Emperyalizm, izolasyon politikasıyla Avrupa'da büyük ölçüde başardığını, Türkiye'de başaramayacaktır. Büyük direniş, başaramadığının kanıtıdır.

En başta, bu politikayla etkisizleştirilmek istenen siyasi hareketlerin niteliği farklıdır. Türkiye devrimci hareketi, halkın içinde dal budak salmış, bu toprakların tarihi ve güncel, ekonomik, siyasi, sosyal koşullarının ürünüdür.

Devletin niteliğini, iktidarın niteliğini, politikalarının muhtevasını bilmek, doğru bir politika için şarttır. Ama tabii tek başına bilmek de yetmez. Devletin faşist niteliğini, emperyalizmin küreselleşmeyle nasıl sınırsız bir soygun ve barbarlık peşinde olduğunu bilmenin yanın-da, ona karşı çıkacak cürete de sahip olmak gerekiyor.

Türkiye'nin bugünkü gündemiyle direnişe bakmasını bilenler, o cüretin kaynağını ve o cürete sahip olmanın yolunu da direnişe bakarak görebilirler.

'Erken Seçim'le Bir Beklenen Mi Var?

"Sol" adına, halk adına, erken seçim isteyenler, ne istediklerini biliyorlar mı? Bilmiyorlarsa bu vahim bir durumdur, biliyorlarsa durum daha da vahimdir!

ÖDP, HADEP, büyük ölçüde oligarşinin iç çelişkilerinin sonucu ortaya çıkan "hükümet krizi" karşısında, hemen "erken seçim" dediler. "*Tek çıkış yolu erken seçim*" diyor HADEP.

Oligarşinin icazetine girip, herşeyi oligarşinin parlamentosuna endekslemenin kaçınılmaz sonucu bu. Hiç bir şey olmayacağını, değişmeyeceğini bile bile, erken seçim diyorlar. Hadi diyelim, HADEP, burjuva kesimlerle bir ittifak yapıp 5-10 milletvekilini parlamentoya sokma hesabı yapıyor, peki ÖDP neyin hesabını yapıyor? Hiç!

Bırakın devrimci politikayı, demokrat, legal çalışma açısından bile bugün "erken seçim" istemenin tek bir anlamı vardır: "İş olsun"! Söyleyecek başka şeyi olmayanların talebidir erken seçim. Burjuvazinin demokrasi-cilik oyununa **soldan katılmaktır**.

Oligarşi erken seçimi sadece iç çelişkilerinin sonucunda gündeme getirmiyor. Erken seçim, bu kriz ortaya çıkmadan önce de çeşitli biçimlerde gündeme getirilmişti; nedeni ise, "*kitlelerin nefessiz kaldığı, seçimin ekonomik bunalım içinde boğulan halkı biraz rahatlatacağı*" idi. Burjuvazinin bu sözlerini tercüme edersek, erken seçimin aynı zamanda oligarşinin korkusu durumundaki "sosyal patlama"ya karşı da bir önlem olarak düşünüldüğünü görmek zor değildir.

Legal parti çevrelerinin hemen her "erken seçim" tartışmasına hevesle katılmaları, yeni bir durum değildir. Onları bugün daha bir şevkle erken seçim istemeye yöneltten bir neden daha var: Avrupacılık. Erken seçimle Avrupa Birliği yolunun açılacağını umuyorlar. Tabii bu noktada, erken seçim isteği, daha da vahim bir muhteva kazanıyor: emperyalizmle bütünleşmek için erken seçim! İşte bu da onları, Derviş'le, Cem'le aynı politikaya getiriyor.

Sendikalar da erken seçim istiyor!

Reformizme paralel siyaset yapan sendikalar, odalar da aynı şeyleri söylüyor.

KESK erken seçim çağrısında şöyle dedi:

"*Türkiye bugüne dek görülmeyen bir ekonomik ve siyasi krizin içine sürüklenmiştir, bunun sorumlusu IMF politikalarını uygulayan hükümettir... Son gelişmeler, artık çözümsüzlüğü diretenlerin, kamu emekçilerinin sesine kulaklarını tıkayanların, bu ülkede siyaset yapamaz hale geldiklerini bir kez daha kanıtlıyor. Bir an önce seçime gidilmelidir.*" (KESK Genel Sekreteri Mustafa Avcı)

Bu cümlelerin başıyla sonu arasında açık bir tutarsızlık var. Sorun IMF politikalarının uygulanmasıysa, erken seçim bu soruna nasıl bir çözüm getirecek?

SİRK BAŞLIYOOOOR!

Burjuva siyaset sirki, yakında yine kurulacak.

Hokkabazlar, cambazlar çıkacak sahneye. "Cambaza bak" diye bağırırken erketeler, hırsızlar seyircileri bir kez daha çarpacak, cepler, cüzdanlar boşalacak.

Huzur diyecekler, istikrar diyecekler, mehter marşları eşliğinde "milli çıkarlarımız..." derken bazıları, bazıları "demokrasi türküsü" söyleyecekler soldan aşırılmış sloganlar eşliğinde.

Sirk bitecek...

Gözler TBMM'ye dönecek.

Bir bakacağız ki, tas aynı tas, hamam aynı hamam... Haki-miyet kayıtsız şartsız, IMF'nin-AB'nin-ABD'nin-Oligarşinin!

Seçime katılacak partiler belli. Hangisinin, HADEP dahil, IMF'ye karşı açık bir tavrı var? Hangisi, “**eğer iktidara gelirse IMF politikalarını uygulamayacağız**” diye ilan ediyor?

Durum buyken, iktidarıyla, muhalefettekileriyle partilerin ne deyip ne demedikleri ortadayken, erken seçim isteyerek, kim kandırılıyor?

KESK, iki milyon memura, sorunlarımızın çözümünü için erken seçim şarttır derken, yalan söylemiş, aldatmış, oyalamış olmuyor mu?

Çözüm erken seçim diyenler, mücadelenin önünde engel olanlardır

Emek Platformu, 17 Temmuz'da Yalova'da yaptığı toplantının sonuç bildirgesinde, ondan önceki açıklamalarını tekrar ederek “*siyasi partiler ve seçim yasasının değiştirilmesini ve erken seçim yapılmasını*” istedi.

Başka bir çözüm yok. Başka yapılması gereken bir şey yok, yapılabilecek başka bir şey yok demek ki Emek Platformu'nun “başkan”larına göre.

Demek ki, bir erken seçim olsa, emekçilerin sorunları çözülecek!

Bakin bunların tarihlerine; işçinin, memurun, köylünün sorunlarının iyice kangrenleştiği her dönemde erken seçim istemişlerdir. Bu hükümet kurulmadan önce de erken seçim istiyorlardı.

Oligarşinin partileri arasındaki kavgada, taşeron rolü üstlenmek, Türk-İş'in klasik politikalarından biriydi. Hangi düzen partisi erken seçim istese, Türk-İş'i ortaya salmıştır. Şimdi görülüyor ki, bütün sendikalar Türk-İş'leşmiştir.

Şimdi yine seçim yapılacak, yeni bir hükümet oluşacak! Peki sendikaların, odaların “başkan”ları o zaman ne yapacak? Hiç, yine bir kaç ay, yıl, emekçiyi oyalayıp, sonra yine erken seçim isteyecek. Bu kısır döngü, emekçilerin taban örgütlülükleriyle mücadeleye kendi ağırlıklarını koymalarına, devrimci bir inisiyatif yaratmalarına kadar böyle devam edip gidecek.

Bugün IMF'nin ekonomik politikalarına, faşizmin baskı ve terörüne karşı haklar ve özgürlükler mücadelesini geliştirmekten kaçanlar, erken seçime, Avrupalılığa sığınıyor. Halka da aynı yolu gösteriyorlar. Defalarca gelinip geçilen bu yolda, halk için bir şey yoktur.

Cem Uzan Da Parti Kurdu

Uzan grubu da kendine bir parti kuruverdi. Bir kaç aylık medya propagandası ve şarkılı türkölü konserlerle toplanan kitlelere söylenen yalanlarla kurulan partinin adı, Genç Parti.

Kimdir Cem Uzan? Sadece Türkiye sınırlarında değil, emperyalist sistem içinde de tescillenmiş bir hırsızdır, dolandırıcıdır. Şimdi o da yatırdığı dolarlarla kendine bir zırh edinecek.

Parleментар sisteme bakın; **Susurlukçuya, ka-tillere, işkencecilere, soygunculara dokunulmazlık kazandıran parleментар düzen**. Böyle bir parleментарonun halkın yararına alabileceği bir tek karar olabilir mi? Çatısı altında Ağarlar'ın, MHP'li katillerin barındığı bir meclis halkın meclisi olabilir mi? Bir tek soyguncu Uzan eksikti, o da bastırıp parayı, tamamlayacak kadroyu!

Koç ve Sabancı Yine “En Zenginler”den

Bu yıl da “dünyanın en büyük 500 firması” sıralamasına Koç ve Sabancı holding, Türkiye İş Bankası ve Tüpraş girdi.

Kriz vız geliyor onlara, onlar her koşulda kardalar. En çok ağlayan, dert yanan da yine onlardır. İşte sabancının tiyatro oyunlarının ne kadar sahtekarca olduğu ortada. Kim iktidar olursa olsun, onlar hep bu listelerde yer almaya devam edeceklerdir. Bu düzen sürdükçe, düzenin esas sahipleri de düzenin nimetlerinden sonuna kadar yararlanacak.

Onların yararlanması, onmilyonların açlığı pa-hasınadır.

En çok kar eden şirketlerden birinin de Tüpraş olması, IMF'nin neden Tüpraş'ı özelleştirmek istediğini açıklıyor. Bugüne kadar KİT'leri “zarar ediyor” yalanıyla satıyorlardı, şimdi ne diyecekler bakalım. Diyecekleri, “zarar ediyorlardı” açıklamalarında olduğu gibi yine yalandan ibaret olacaktır.

Solun Beyni

Oligarşi, yer yer zorlansa da, krizi, bunalımı kendi insiyatifinde tutmayı, gelişmeleri kendi "alternatifleri" doğrultusunda yönlendirmeyi büyük ölçüde başarıyor. Sol, veya başka deyişle demokratik güçler, veya daha genel söylersek, örgütlü halk güçleri, bu gündeme etkili bir müdahalede bulunamıyor. Daha önemlisi, kendi gündemini, halkın talepleriyle ve eylemleriyle oluşacak mücadele gündemini yaratamıyor.

Kimi legal parti çevreleri, kendilerini bunun dışında görüyor olabilirler. Öyle ya, onlar da "erken seçim" diyerek, gündeme bir biçimde katılmış olmuyorlar mı? Hayır! "Erken seçim" istemekle, "seyirci" olmaktan çıkılmış olmuyor. Şu anda "sol"dan erken seçim isteyenler, esasında tribünde Cem'ler, Derviş'ler lehine tezahürat yapan seyirciler konumundadırlar.

Emperyalizme karşı bağımsızlıktan, faşizme karşı demokrasiden yana olanlar, sol'dur. Solun örgütlü güçlerinin öncelikle görevi, bu potansiyel solu, birleşik, örgütlü bir güç halinde toparlamaktır.

Solun bu durumu, sadece politikasızlıktan, veya yanlış politikalarından değil, aynı zamanda güçsüzlükten kaynaklanıyor.

"Seyirci"likten çıkmanın tek bir yolu vardır. **Emperyalizme, faşizme karşı bir güç oluşturmak!**

Oligarşinin düzen güçlerinin kriz ortamında hala kitleleri şu veya bu biçimde oyalayacak, beklentilere sokacak manevralar yapabilmelerinin bir nedeni de, emperyalizme, faşizme karşı olan güçlerin gündemi zorlayacak bir konumda olmamalarıdır.

Gerek emperyalizmin son 12 yıldır yürüttüğü ideolojik saldırılar, gerekse de reformizmin emperyalist saldırısının etkisini büyüten düzen içi teori ve politikaları, emperyalizmi ve faşizmi aklamaya yetmemiştir. Ülkemizdeki tüm Avrupalı rüzgara rağmen, ekmeği, işi çalınan, ulusal ve sınıfsal baskı, yasak altındaki geniş kitlelerde hala güçlü bağımsızlıkçılık ve demokrasi isteği vardır. Sol, bu güçleri bir araya getirmeyi, bu potansiyeli emperyalizme ve faşizme karşı harekete geçirmeyi hedefleyip, bunu asgari düzeyde başardığında bile, büyük bir güç çıkar ortaya.

Solun güçsüzlüğünün nedeni sadece birlik olamama değil, aynı zamanda ide-

Ülkenin ve halkın kaderi tartışılıyor; HALK SEYİRCİ. SOL SEYİRCİ.

olojik savrulmalar, ideolojik parçalanmalardır.

1980 öncesini hatırlayın; devrimci ve demokrat solun anti-emperyalistlikte, anti-faşistlikte bir ayrımı yoktur. Ayrım, emperyalizme ve faşizme karşı olmakta değil, emperyalizmin nasıl kovulacağı, faşizmin nasıl yıkılacağındadır. Bu nedenle, tüm farklılıklarına (sonraki yıllarda küçümseme vesilesi olarak kullanılan '49 parçaya bölünmüşlüğe') rağmen, sol birbirine, bugün olduğundan daha yakındır.

22 yılın yarattığı ideolojik politik tahribat, işte bu noktada kendini tüm vehametiyle gösteriyor. Bu noktada solun güçsüzlüğünün nedenini, örgütsel anlamda birlikler yaratamamak, birlikte hareket edecek organizasyonları sağlayamamaktan önce, bu ideolojik, politik dağınıklıkta aramak gerekir. Farklı nedenlerle pratik anlamda birlikte olamasa bile, aynı şeyleri söylemek, savunmak, bugünkünden hiç kuşkusuz daha güçlü bir sol olgusu çıkarırdı ortaya. Ama bugün bu yok.

Bunun aşılması da bugünün-yarının sorunu değil. Akıllı solculuk yeni bir tarz çıkardı ortaya. AB neyi savunuyor, ben de onu savunayım diyerek, her türlü "be-la"nın uzağında duracaksınız. Bu solun da uzağında durmak anlamına geliyor oysa.

Devrimcilik sisteme karşı çıkmaktır. Demokratlık, sistemin çarpık, baskıcı yanlarına karşı mücadele etmektir. O zaman, sol kendi içine dönüp, bunları tartışacaktır. Tartışmak zorundadır. Eğer sol olarak bir güç olunmak isteniyorsa, bu tartışmalardan kaçınılamaz.

Bu politika farklılıkları, hatta Avrupalılık bile, haklar ve özgürlükler mücadelesinde bir araya gelmenin önünde engel değildir!

Evet, Avrupa Birliği konusundaki farklılıklar, kökü derine uzanan ideolojik farklılıklardır. "Anti-emperyalist" olmak noktasındaki ortaklığın ortadan kalkması demektir. Ama ortada olan bir başka gerçek, "Avrupalı sol" kesimler açısından dahi, bunun henüz bitmiş bir tartışma olmamasıdır. Bizim de bu kesimleri, öyle kolay bir

Bırakın onlar demokrasicilik oyununu oynasınlar; biz bağımsızlık ve demokrasi için birliğimizi güçlendirip, mücadelemizi yükseltelim.

Oyunu, birlik ve mücadele bozar.

rakmaya niyetimiz yoktur. İdeolojik mücadeleyi sürdüreceğiz; hem bu kesimlerin tabanlarını Avrupacılığın gücü olmaktan kurtarmak, hem bu kesimlerin kitlelerin kafasını bulandırmalarını, solun değerlerini muğlaklaştırmalarını önlemek için ideolojik mücadeleyi sürdüreceğiz.

Onları, artık iyice sınırlanmış da olsa, kendi demokrasi mücadelesi iddialarıyla tutarlı olmaya zorlayacağız. Zorla çekeceğiz bu zemine. Ya mücadele

zeminine gelecekler, ya tümüyle solu terkedecekler. Her durumda, devrim kazançlıdır.

İşte bu nedenle, eğer “biz AB’yi haklar ve özgürlükler için istiyoruz” diyorlarsa, istemeye devam etsinler, ama herkesin bildiği gibi, AB’ye girmek, öyle bir kaç yılın sorunu değildir. Hiç bir demokrat, AB’yi bekleyelim demediğine ve diyemeyeceğine göre, haklar ve özgürlükler mücadelesinde yer almak zorundadır. Kaldı ki, faraza AB’ye girmiş bir Türkiye’de bile, haklar ve özgürlükler mücadelesinin ekonomik, demokratik her alanda süreceğini de söyleyebiliriz. O halde, AB’ye giriş savunucuları da haklar ve özgürlükler mücadelesinde yer almalıdır. Bizim açımızdan bunun engeli yoktur.

Mücadeleye asgari ölçüde giren herkes, bu ülkede, emekçilerin haklarını savunmak, özgürlükleri genişletmek için, beyinleri burjuvazinin o tasfiyeci, hantallaştırıcı, bireyselleştirici düşüncelerinden kurtarmak, politikaları AB’nin, oligarşinin icazetinden kurtarmak gerektiğini, zorunlu olarak görecektir.

Solun görevi, oligarşinin krizini çözmek değil, halkın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini geliştirmektir.

Böyle bir “siyasi kriz” ortamında, halkın, emekçilerin çıkarlarını savunanların işi, görevi, oligarşinin krizinin çözümüne kafa yormak değil, bu krizi derinleştirmektir. Genel bir doğrudur; krizi derinleştirmek, devrimi geliştirmektir. Ama bizim burada sözünü ettiğimiz bu da değil. **Haklar ve özgürlükler mücadelesi açısından da** böyledir bu. IMF programlarını uygulayan hükümetleri geri letmek açısından uygun bir zemin olarak değerlendirilmek durumundadır.

Krizin derinleşmesi kitle hareketleri demektir, çatışmalar demektir, oligarşinin zulmünü artırması demektir. Bunların hepsi olabilir. Ama halkın mücadelesi, halkın örgütlenmesi de böyle böyle gelişir.

Devrimciler tasfiye edilirse, “şiddet” ortadan kaldırılsa, ortalık güllük gülistanlık olur, legal-yasalcı güçler, güç kazanır diye düşünenler yanılıyor. 19 Aralık’tan sonra “reformizmin güçleneceğine” ilişkin bir çok tahlil yapıldı. Sonuç?

Tersine reformist saflarda büyük bir demoralizasyon yaşandı ve yaşanmaya devam ediyor. Çünkü; “Peki biz ne yaptık?” sorusunun cevabı yok. Çünkü, yaptıklarında “sol” yok. Çünkü, yaptıklarında “solculuk” olmadığı için umut da yok, coşku da yok. Umudun, coşkunun olmadığı yerde, moral de olmaz, güç de olmaz.

Halkın birleşik eylemini örgütlemeye çalışmak yerine erken seçim limanına sığınanlar, “kriz”lerden en az düzen partileri kadar korkanlar, sol olamazlar. Sol olamayanlar, halkın cephesi açısından, “hiç” olurlar, yok olurlar.

Ses olmak için, güç olmak için, birliğin zemini, bileşenleri yeniden düşünülmeli.

Üç beş legal partiyi yanyana sıralayınca, herşeyin halolacağını sanıyorlar. Birlik de, demokrasi mücadelesi de, bu sıralama içinde başlayıp bitiyor. Bu politikayı neredeyse on yıldır sürdürüyor legal parti çevreleri. İflas ettiği görülmeyecek mi hala? “Tüzel kişiliğiniz var-yok” kafasını terketmeyecek mi? Bu kafa yapısını terketmeyenler, Karayalçıların, Karakaşların, İnönü’lerin, Cem’lerin kapısında beklemekten kurtulamazlar.

Solun saflarındaysanız, HALK SAFLARINDAYSANIZ, oraya dönün. Orada, şiddeti savunanıyla savunmayanıyla, legalı ilegaliyle halkın, Türkiye devriminin zenginliği var. Ve bu ülkede, solu, dolayısıyla emekçileri, halkı güç yapacak bir şey varsa, o da bu zenginliktir.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

Böyle Bir Ülkede; HANGİ HUKUK, KİMİN HUKUKU?

Türkiye’de hukukun zerresinin olmadığını söylemeyen, bilmeyen yoktur. Devletle, tekellerle karşı karşıya gelindiği her davada, halka karşı işlenen her suçta, soygun düzeninin sahiplerinin istemeden de olsa ortaya çıkan her suçlarında bu gerçek bir kez daha halkın yüzüne çarpılır. Bu düzende size hukuk yok, adalet yok denilir. Gazi davası son örnektir, binlerce örnek onyıllardır yaşanmaktadır.

DEVLETİN SUÇLARINI AKLAMA MEKANİZMASI

Düzenin hukuku, mahkemeleri devletin halka karşı işlediği suçları aklama mekanizmaları olarak çalışır. Binlerce infaz, katliam, işkence, kayıp, tecavüz olayı alenen yaşanmış ama bunun karşılığında tek bir işkenceci, katil suça uygun cezaya çarptırılmamıştır. Ya beraat ettirilmiş, ya da göstermelik cezalarla geçiştirilerek aklama yolları seçilmiştir. Binlerce işkence olayını raporlaştıran TBMM Araştırma Komisyonunun aynı raporundaki “hapishanelerde hiçbir işkenceci

yoktur” belirlemesi bile hukukun, katillerin hukuku olduğunun resmi organlarca itirafıdır.

Susurlukçular bunun en somut örneğidir. İtiraf edilmeyen, ortaya çıkmayan neredeyse hiçbir şey kalmamasına rağmen Susurlukun karar mekanizması yerindedir. Ne Susurluku ve Susurlukçuları ne katliamcılar bu düzenin hukuku yargılamaz, yargı larsa temsil ettiği devleti sanık sandalyesine oturtmak zorunda kalacaktır.

Böyle bir hukuksuzluk düzeninde ölen öldüğüyle, zulüm gören gördüğüyle kalır, devlet suç işlemeye, zulme devam eder. Temelinde gerçek adalet olmasa dahi, burjuva anlamda bir hukuktan bile söz etmek imkansızdır. Bu, ne bugün ortaya çıkmış, ne de Avrupa Birliğine girince ortadan kalkacak bir şeydir. Yüzyıllardır süren zorba devlet geleneğinin hukuksal alanda yansımasıdır.

Düzenin hukuku, katliam hukukudur.

ZENGİNİN HUKUKU

Devlet kendini yargılamayacağı gibi, hiçbir zengini de ciddi anlamda yargılamaz. Oligarşi içi çatışmalar sonucu mahkemelere taşınan üç beş soyguncu hukuk oyunundan başka bir şey değildir. Burjuvalar villalarda hapis yatmayı, ellerinin kelepçelenmesini tartışabiliyorsa, bu düzenin hukukunun “mülkün temelleri” üzerine kurulu olmasındandır.

Ama aynı hukuk genç, yaşlı, kadın erkek yoksul halkı yargılamakta, cezalandırmakta alabildiğine pervasızdır. Trilyonları hortumlayanlardan daha fazla cezanın baklava çalan çocuklara verilmesi örnekleri sıradanlaştırılmıştır.

Düzenin hukuku, tekellerin hukukudur.

FAŞİZMİN HUKUKU

Hukuksuzluğun temeli ne şu ya da bu iktidarın pervasızlığı, ne DGM’lerin tek başına varlığı, ne de mevcut yasalarıdır. Hukuksuzluğun kaynağı faşizmin varlığıdır.

Faşizmle yönetilen bir ülkede hukuka yer yoktur. Burjuva anlamda dahi hukukun olmaması da buradan kaynaklıdır. Faşizm iktidarını sürdürmek için zulme ve baskıya başvurmak zorundadır. Zulüm ve baskı ancak buna uygun bir hukuk mekanizmasıyla birlikte sürdürülebilir. Yoksa, 19 Aralık gibi bir katliamı yapıp, sonra da katilleri değil katliamdan sağ kurtulanları yargılamak nasıl mümkün olabilir.

Düzenin hukuku, faşizmin hukukudur.

HUKUK

EMPERYALİZM İÇİN

Bağımlılık ilişkileri, hukukun emperyalistlerin hizmetinde olmasını da beraberinde getirmiştir. Özellikle ticari ilişkilerde emperyalist tekellerin çıkarları esastır. İşbirlikçi tekelleri burjuvazinin ayrıcalığının daha fazlasından emperyalist tekeller yararlanırlar. Bergama halkının emperyalist şirkete karşı kazandığı mahkeme kararlarının dahi uygulanmaması, tahkim yasalarıyla tekellerin koruma altına alınması, soygun ve talan özgürlüğü tanınması bunun örneğidir. Siyaseti, ekonomisi emperyalizme bağlı olanın, hukuku da emperyalizmin hizmetine kaçınılmaz olarak girer. Bağımsız olmayan ülkenin, bağımsız yargısı olmaz.

HALKIN HUKUKU

Eskaza "hukuk" adalet diyen savcıların sürgün edildiği, ceza kanunlarından, mahkemelerin örgütlenmesine kadar, yukarıda sıraladığımız temel noktaların esas alındığı bir düzende halk için adalet yoktur.

Halkın hukuku halk için adaleti esas alır. Halk için adalet, faşizmin yıkılmasıyla, halkın iktidarıyla mümkündür. Hukuk için mücadele, faşizme karşı mücadeleden bağımsız ele alınamaz. Hukukun, adaletin olmadığı yerde, her türlü direnişin meşruluğu, halkın adalet arayışının haklılığı vardır.

Adaleti yokeden faşizmi destekleyen Avrupa ve Amerika emperyalizmidir. Bu nedenle AB'den hukuk, adalet beklemek kuzuyu kurda teslim etmekten başka hiçbir anlam taşımaz. Adaletin hakim olduğu bir düzeni ancak örgütlenerek, faşizme karşı mücadeleyle yaratabiliriz.

Bu talebimiz de elbet yerini bulacak. Elbette bu ülkenin gecekondularına, köylerine, dağlarına, her karışına adalet hakim olacak. Türkiye'nin dört bir yanında, hapishanelerde adaletin olduğu bir düzen kurmak için büyük bedelleri göze alan bu halkın kahraman evlatları olduğça, elbette Gazi'nin, Ümraniye'nin, analarımızın, çocuklarımızın göz yaşlarını dindireceğiz, adaleti yerine getireceğiz...

GAZİ HALKINA ADALET YOK!

12 Mart 1995... Gazi halkı kurşunlar altında, zulme ayağa kalktı o gün. Günlerce süren katliam ve ayaklanmada halk adalet istedi, katilleri istedi, adaletin olmadığı düzenden hesap sordu. Kurşunlandılar, katledildiler. Yıllarca mahkemelere taşındılar, adalet aradılar. Bu düzende halka adalet yoktu. Gazi'nin katilleri birer birer serbest bırakıldı, en son kalan iki katil göstermelik cezalarla aklandı. 17 kişiyi katletmenin karşılığı sadece 6 yıldır.

15 Temmuz günü Yargıtayda görülen davada, Trabzon ağır ceza mahkemesinin verdiği karar, yani katliamı aklayan karar onandı. Yargıtay daha önce de sanıklar lehine kararı bozmuş, devletin Gazi'nin katillerini aklama konusundaki kararını ilan etmişti. Yeniden görülen dava, bu kez yargıtayın uyarısı dikkate alınarak, 20 sanıktan sadece ikisinin göstermelik cezalandırılmasıyla sona ermişti.

Devletin hukuku en yetkili organıyla katliama onay verdi. Bu düzende artık başvurabilecekleri hiçbir kurum, kuruluş yok Gazi halkı için. AİHM de adalet getirmeyecektir. En fazla (benzeri binlercesinde olduğu gibi) devlet bilmem ne kadar para vermeye razı olarak davayı kapatacak. AİHM katillerle, adalet isteyen halk arasında pişkin bir arabulucu görevi görecektir, ama aynı Türkiye'yi o katilliği ile, Susurluk'un bin operasyonu ile AB'ye almayı tartışacak.

Gazi halkı ve şehit aileleri Yargıtay kararı sonrası yaptığı açıklamada kararı protesto ederken, adalet isteğinden vazgeçmeyeceklerine özellikle vurgu yaptılar.

Tecrit, düşünceleri değiştiremiyor SADECE ÖLDÜRÜYOR!

Bir tutsak, Kandıra F tipinin hücrelerinde intihar etti. Sayfalarında, ekranlarında F tipinin reklamlarını yapanlar, F tiplerine ilişkin uzun süredir uyguladıkları kopkoyu sansürü yine bozmadılar; 15 Temmuz günü, Volkan Ağırman adlı tutsağın Kandıra F tipi hücrelerinde intihar ederek öldüğünü duymadı pek kimse.

Ama dinleyin! Volkan Ağırman'ın intiharının arkasındaki öykü, herkese F tiplerini, devletin F tiplerindeki tecrit-izolasyon politikasının nasıl bir şey olduğunu anlatacaktır.

Dinleyin! Rehabilitasyonun, sosyal alanların, bir ve üç kişilik hücreler esprisinin ne anlama geldiğini Volkan'ın hücrelerde noktalan kısı yaşam öyküsünden öğrenin.

Volkan Ağırman, 19 Aralık 2000'nin öncesinde Ümraniye Hapishanesi'ndeydi. F tipi saldırısının, halka, devrimcilere yönelik bir saldırı olduğunu, insanda güzel olan ne varsa, onlara bir saldırı olduğunu bildiği, gördüğü için, gönüllü olarak 3. Ölüm orucu ekiplerinde yer aldı.

Ama Volkan Ağırman, F tiplerine götürüldükten sonra, direnişi sürdürecektir kararlılığı gösteremedi. Zayıflığa düştü ve ölüm orucunu bıraktı.

Oligarşinin "sosyal alanlar" dediği alanlara çıkmaya başladı. Fiziki ve psikolojik baskının sürdüğü o zayıflık döneminde itirafçılığa zorlandı.

Ama içine düşürüldüğü aşağılanmışlık, işkencecilerin önünde boyun eğmişlik, çevresinden, mücadeleden soyutlanmışlık içinde, yeniden devrimi, devrimciliği düşünmeye başladı.

Artık örgütüyle bir ilişkisi yoktu. İçinde bulunduğu durumdan kurtulmak, suçlarını telafi etmek, insanlığını yeniden kazanmak için, bireysel kararıyla yeniden ölüm orucuna başladı.

Nazi toplama kamplarının uzman işkencecileri, psikologları izliyordu tabii onu. Katliamcılar, bir kez zayıflığını görmüş, o noktadan yakalamıştı. İkinci kez ölüm orucuna başlaması üzerine, yeniden fiziki, psikolojik baskılar üzerinde yoğunlaştırıldı. Tecrit edildi. Ve ikinci kez bıraktı ölüm orucunu.

Bu durumda, devlet ne yapmıştır sizce?

Artık ölüm orucunu bıraktı diye, "sosyal haklarından" yararlandırmaya başlayıp, onu yeniden

"hayata döndürmek" için mesela beslenmesine, tedavisine kolaylık mı göstermiştir acaba?

Öyle yaptıklarını düşünüyorsanız, henüz bu devleti tanımamış, F tiplerinin amacını anlamamışsınız demektir.

Devlet, direnişi bırakmış bu insanı, yeniden tek kişilik hücreye attı. Fiziki ve psikolojik baskıya devam etti. Amaç, Volkan Ağırman'ın **düşüncelerini tamamen değiştirmekti. İradesini tümüyle yoketmekti.** Volkan Ağırman'dan bir **devlet savunucusu** yaratmaktı. Baskılar, baskıları izledi.

Sonuç; Volkan Ağırman intihar etti. Volkan Ağırman, Erzincan Kemah'tan yoksulluk nedeniyle göçetmiş bir ailenin 25 yaşındaki evladıydı.

Hücreler, bir ölüme daha evsahipliği yaptı.

Devletin düşünceyi yoketme, ıslah etme dediği olay budur.

Ama başaramıyor, öldürüyor, başaramıyor.

Çünkü, hücrelere attıkları emekçi halk çocukları. Zayıflık gösterdikleri noktada, dayanamadıkları, direnemedikleri noktada bile, kolay kolay terkedemiyorlar halk değerlerini. Bir zamanlar içinde oldukları devrimci düşüncelere, değerlere tümüyle sırtlarını dönemiyorlar.

Türkiye toprağında, izolasyonun, F tiplerinin "başarısızlığının" da kanıtıdır bu ölüm.

Devlet teslim alayım derken, **ÖLDÜRÜYOR!**

Düşünceyi değiştiremiyor, ancak **ÖLDÜRÜYOR!**

Nazi kamplarının, hücre-tecrid politikalarının mimarları, uygulayıcıları!

Başaramayacaksınız!

En zayıf olanı, en kararsız olanı bile, sana teslim olmayacağım, direnemeyeceksem de o zaman hayatıma son veriyorum diyor.

Öldürmekse, evet öldürebilirsiniz, ama düşünceleri değiştiremezsiniz. Bu politika dönüp sizi vuruyor. Başaramıyorsunuz.

F tiplerine atmakla hiç bir şeyi başaramadınız, başaramayacaksınız.

Haklar ve Özgürlükler Platformu

İHD Genel Başkanı Hüsnü Öndül:

“Sorun Büyük, Uygun Güçbirliği Gerek”

Ankara'ya yürüyen TAYAD'lı Aileleri karşılayan İHD Genel Başkanı HÜSNÜ ÖNDÜL ile F tipleri ve direniş üzerine konuştuk.

“Ölüm oruçlarını kimse desteklemiyor” vb söyleniyordu, bugün TAYAD'ın topladığı imzaları bu çerçevede nasıl değerlendirmek gerekir?

Hüsnü Öndül:

Sorunu şöyle ortaya koyarsak daha net bir perspektife sahip oluruz diye düşünüyorum. 1- Türkiye'de demokratik

kamuoyu ve toplumun çok geniş kesimi doğru bilgilendirildiği takdirde, tutuklu ve hükümlülerin **taleplerinin haklılığına inanıyor**. Temel sorun tecrit sorunuydu. Bu halkın bir kesiminin yaşadığı doğrudan sorunlardır. O bakımdan bunu "kimse ilgilenmiyor" demek doğru bir değerlendirme değil. Ama devletin politikasını değiştirebilecek düzeyde etkili girişimler yapılamıyor şeklinde kendimize yönelik bir eleştirel yaklaşımı düşünecek olursak burada haklılık payı var.

“Avrupa'da şöyle, Avrupa'da böyle” denilerek o kriterler örnek gösterildi. Avrupa standartları doğru bir yaklaşım, standart mıdır?

Hüsnü Öndül: Avrupa'da tek tip bir yaklaşım yok, farklı uygulamalar var. Avrupa Konseyi'nin oluşturduğu normlar, minimum standart kurallar var. Odayı tutuklu ve hükümlü için bir hak olarak görüyor, tecrit amacıyla görmüyor. Halbuki Türkiye'de F tipi cezaevleri TMY'nin 16. maddesine göre tecrit amacıyla yapılmıştır. Yani bir özel alan yaratalım diye tek kişilik ve üç kişilik hücreler inşa edilmemiştir, tecrit amacıyla hazırlanmıştır.

Adalet Bakanlığı'nın ölüm oruçlarının başından beri direnişe ve onu destekleyenlere karşı saldırı tavrını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Hüsnü Öndül: Benim değerlendirmelerime göre çağdaş, insan hakları hukukuna uygun bir bakış açısıyla hareket etmiyor, cezalandırma amacıyla hareket ediyor. Dolayısıyla bundan 11 yıl önceki yasaya göre cezaevleri

inşa etmek, bizzat bu düşüncenin kendisi insan hakları hukukuna aykırıdır. Dolayısıyla bu mantıkla yapılmış bir yerde, insan haklarına uygun bir yaşamın sürdürülmesi olanaklı değil. Fiziki güç kullanma tekeline sahip güçleri devreye sokarak jandarmasıyla zorla tek ve üç kişilik odalarda tutuyor.

Bu devlet politikasıdır. Adalet Bakanlığı icracı birimdir. Jandarma boyutu da var. Cezaevlerinin idaresi ikili bir sisteme sahip. Bizim kabul etmediğimiz şudur, devlet politikası denilince insanlar susuyor. Toplum olarak, **devlet politikası da dahil herşeyi değiştirme gücüne sahibiz biz**. Yani mücadeleyle ilgili bir olay.

F tipi cezaevleri sadece tutuklu ve hükümlüleri ilgilendiren bir olay mıdır?

Hüsnü Öndül: Tabii bakın arkadaşlar tam zamanında ve yerinde konuşuyoruz bu konuları. Ne yapıyoruz İstanbul'dan TAYAD'lı ailelerin organize ettiği beş otobüsle sizler gelmişsiniz, burada turnikelerdeyiz. Bakın gelen arkadaşların sınıfsal köklerine, alt gelir düzeyine sahip insanlar, halk yani. Halbuki şu anda “sarayın” içinde olanlar koşturuluyor.

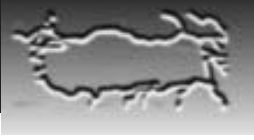
Sarayın dışındakilerin sorunları bunlar. Sarayın dışındakilerin sorunları da sadece cezaevleri değil, bir bütün bunlar. İki milyon insan işyerlerini kapatmak ya da işini kaybetmek durumuyla karşı karşıya kalmış. İşte bu ana politikanın bir yansıması tecrittir-F tipidir, bir yansıması sendikal hak ve özgürlüklere yöneliktir, başka bir alandaki faaliyetlerdir. Onun için **sarayın dışında kalarlar birleşmeliyiz**, ortak mücadele hatlarını belirlemeliyiz. Mücadelede edersek değiştirebiliriz, sarayı kuşatırsak değiştirebiliriz. Sarayın içinde sadece büyük medya patronları var, askeri ve sivil yüksek bürokrasi, işadamları ve bazı politikacılar var. Ve halka da bunu seyrettiriyorlar.

Ölüm oruçları sürüyor. 25-30 kişi Ölüm Orucuna devam ediyor şu anda F tipi cezaevlerinde tecrit koşulları var.

Elbette bir imza ile sonuç olmaz, ama bunlar önemli girişimlerdir, bunları sürdürmek gerek. Daha etkili, daha katılımcı, etkili olabilirdik diye düşünüyorum. İHD olarak da, bütün DKÖ'ler, partiler olarak da daha yoğun ve sistemli çalışmak gerekiyor. Sorun büyük, ona uygun güç birliklerini gerçekleştirmemiz gerekiyor. Dolayısıyla daha etkili nasıl olabiliriz diye düşünmeliyiz.

Bunu başardığımızda istediğimiz sonucu alacağımızı düşünüyorum.

İşgal Altında Faşizmle Yönetilen TÜRKİYE'DE

KİM BİZİ AÇ YOKSUL BIRAKIYOR

Açlarımız onmilyonlarla ifade ediliyor, işsizlerimizin sayısı bir o kadar. Türlü türlü nedenler sayanlar oluyor yoksulluğumuza ve açlığımıza dair. Burjuvalara sorarsanız, tembelliğimizden. Çok bilmişler der ki, "istihdam sorunlarımız öteden beri var..." Kimisi yoksulluğun sorumlusunu şu ya da bu partinin politikalarında, kimisi Tüsiad'da, bir başkası silahlanmada buluyor.

Önce, yoksulluğumuzun nedeninin ülkemizin yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin olmamasıyla ilgisinin olmadığını görmek zorundayız. Tam tersine bir Türkiye daha besleyecek zenginliklerin Anadolu toprağından fıskırdığını tüm dünya biliyor. O zaman sorun nerede, bunca zenginlik içinde kim bizi aç, yoksul, işsiz bırakıyor?

Yoksulluğumuz ve Emperyalizm

Evet tekeli burjuvazi bütün zenginliklerimizi sömürüyor, kasalarını dolduruyor. Ama bunu varoluşlarından bu yana hiçbir zaman tek başlarına yapmadılar, yapamadılar. Türkiye'nin çarpık kapitalist gelişmesiyle ilgili olan bu durum, tekellerin de emperyalist tekellere bağımlı olarak gelişmesini birlikte getirmiştir. Koçlar, Sabancılar emperyalist tekellerle ortaklık içinde bu duruma gelmişlerdir. Bu nedenle **ülkemiz bağımsız olmadan sömürü ve yoksulluk da son bulmaz.**

Emperyalistler zenginleştikçe bizim gibi sömürgeci yoksullaşır ya da tersinden, eğer onlar bugün zenginse, bu bizim yoksullaştırılmamız, zenginliklerimizin çalınması sayesinde. Peki kim bu "emperyalist güçler" ve ülkemizi açık olarak işgal etmediklerine göre nasıl, hangi araçlarla sömürmekte, bizi yoksul bırakmaktadır?

Başsorumlu Amerika'dır

Bütün dünyayı yoksulluğa, zulme, adaletsizliğe boğan Amerika, bizim de yoksulluğumuzun başsorumlusudur. Açlığın ve yoksulluğun tablosunu ortaya koyan rakamlar bir avuç Amerikan tekelinin dünyanın büyük bir kısmına nasıl hakim olduğunu açıklamaktadır. Hakim olmadıkları

yerlere ise çeşitli gerekçelerle saldırmakta, yerlebir etmekte, halkların onurunu, bağımsızlığını, geleceğini ayaklar altına almaktadır.

ABD'nin bugün ülkemizin dört bir yanında üsle-riyle yerleşmesine, tekelleriyle bütün zenginliklerimizi yağmalayanların başında yer almasına kadar geline süreç, 1947 yılında Truman yardımlarıyla başlamıştır. Bunun adı "yardımdır" ama gerçekte bağımlılaştırmanın halen geçerli olan temel araçlarından biridir. Tıpkı ABD Başkanlarından **Kennedy'nin "Yardım dünyayı denetleme yöntemlerinden biridir."** (1962) (Akt. M.Emin Değer a.g.e. S. 28) sözlerinde ifade ettiği gibi.

Truman yardımları öncesinde, buna zemin hazırlayan bazı anlaşmalar da imzalandı. Kapitülasyonları hatırlatan maddelerin yer aldığı 23 Şubat 1945 tarihli anlaşma, aynı yıl yapılan askeri malzeme anlaşmaları bunlara örnektir.

Hiçbir kapitalist ülke, sömürge ülkelere durduk yere borç-yardım vermez. Verilen borçların faizleriyle birlikte misli misline ödenmesi bir yana, bu sayede sanayide, ekonomide, politikada, askeriyede bağımlılık giderek derinleşir ve tıpkı bugün olduğu gibi, bir Amerikalı gelir ve genelkurmaydan, hükümete kadar bütün devlet kurumlarını sıraya dizerek hesap sorar.

Somut olarak karşımızda duran ve bizi aç bırakan bütün tekellerin sicillerini inceleyin, mutlaka bir emperyalist tekelle ortaklıkları, ilişkileri vardır. Bunların başında da Amerikan tekelleri gelir.

AB, Sömürgeciliğin Devamıdır

Bugün AB çatısı altında toplanan Avrupa ülkelerinin neredeyse tamamı **tescilli sömürgecilerdir**. Kurtuluş savaşıyla topraklarımızdan kovduklarımız şimdi AB ile yarım kalan işgali tamamlamak istemektedir. Elbette bunun anlamı şu anda Avrupa tekelleri yoksulluğumuzdan sorumlu değildir demek değildir. Tersine, en az Amerikan tekeller kadar, Avrupa tekeli zenginliklerimizi yağmalamakta, bizi aç bırakmaktadır. Sabancı'nın, Koç'un

ortaklarının çoğu Avrupa tekellerinden oluşmaktadır.

Peki **kimdir bu Avrupa Birliği?** Söylendiği gibi bize aş, iş mi getirecek ki, kendine solcu diyenler bunun propagandasını yaparlar?

AB'nin kuruluşu, amaçları, bileşenleri bu demagojiyi kendisi yalanlamaktadır. AB, yüzyıllık Avrupa sömürgecilik geleneğinin başka araçlarla sürdürülmesinin adından başka bir şey değildir.

AVRUPA BİRLİĞİ, 2. Paylaşım Savaşı sonrası kapitalist kampın liderliğini ABD'nin eline geçirmesine karşı, Fransa ve Almanya'nın liderliğinde **ABD'ye karşı rekabet** edebilmek için kurulmuştur. 1951'de Almanya, İtalya, Lüksemburg ve Hollanda'nın Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğu'nu (AKÇT) kurmasıyla ilk adım atılmıştır. 1953'te ise daha geniş katılımlı ve aynı amaçla Avrupa Nükleer Araştırmalar Teşkilatı kurulur. Ama bunlar tekellerin ihtiyaçlarını tam olarak karşılamaz ve ortak gümrük birliğinin de içinde yer aldığı bir dizi çıkarları etrafından, 1957'de Roma'da **AET**'yi (Avrupa Ekonomik Topluluğu) kurarlar.

AB'nin öncülü olan AET'nin kuruluş amacında şunlar yazar; "**bir ortak pazar kurmak ve üye ülkeleri birbirine yaklaştırarak, ekonomik faaliyetleri geliştirmek, devamlı ve dengeli bir kalkınma sağlamak.**" Yani "**geri bırakılmış, faşizmle yönetilen ülkelere demokrasi götürmek**" gibi bir amaçları ne o zaman oldu, ne de bugün. Nazi faşizmine karşı savaştılar, ama çıkarları gerektiğinde sömürgelerdeki faşizmi, cuntaları desteklediler, yeri geldiğinde demokrasi havarisi kesildiler.

Bugünün AB'sini değerlendirirken bütün yalanları bir yana bırakarak gözden kaçırılmaması gereken nokta, Avrupa emperyalizminin ABD'ye karşı güçlerini birleştirmek için çıkarları temelinde biraraya geldiğidir. Emperyalistler arasındaki çelişkiler hiçbir zaman bitmez. O günün koşullarında ise bu çelişkiler daha yoğundur. Ancak savaş sonrası sosyalist ve halk iktidarlarının varlığı ABD'nin AET'nin kuruluşuna karşı çıkma değil, SSCB'ye karşı destekleme politikası izlemesine neden olmuştur. Çelişkiler ise sürmektedir.

Tekeller giderek birliğin zeminini geliştirdiler, ekonomik işbirliğine, siyasi, sosyal, kültürel işbirliğini eklediler. 1991'de **Maastricht Zirvesiyle AB Anlaşması** imzalandı ve AB Şartı 1 Kasım 1993'te yürürlüğe girdi. Maastricht anlaşmasının en önemli özelliği; ekonomik, parasal birliğin ilk adımının atılmasıdır. Anlaşmanın

"Toplumsal Politika" kısmında ise, Avrupalı emekçilerin haklarının nasıl gaspedileceğine ilişkin maddeler yeralıyordu. Kültürel yaşam, demokrasi, hak ve özgürlükler, insan hakları gibi konularda imzalanan anlaşmalar hep bu kuruluş amacını gizlemenin şalı olarak kullanılmıştır.

1 Ocak '93'te alınan kararla sermayenin "**herhangi bir engelle karşılaşmadan**" serbest dolaşım hakkının sağlanması, yani Avrupa'nın tek bir pazar haline gelmesi, AB'nin kuruluş amacına tam da uyumludur. Ama ikiyüzlülük burada da sürer; aynı anlaşma bununla birlikte işgücünün de serbest dolaşımını getirmektedir. Yine hesap ucuz işgücü meselesidir, ama tekeller bunu "**sınırların kaldırılması, özgürlüklerin genişlemesi**" diye pazarlar. Bugün ülkemizdeki Avrupalıların gazete ilanlarında söyledikleri, "**serbestçe Avrupa'ya gidip çalışma hakkını istemiyor musunuz?**" demagogileri işte buraya dayanmaktadır.

AB'nin "**genişleme**" çalışmaları da yine bu kararla direk ilgilidir. AB'ye üye olarak alınan ülkelere demokrasi, özgürlük götürme değil, sermayelerinin ulaşacağı alanları, yani pazar alanlarını genişletmek değişmez hedefleri durumundadır.

Buraya kadar anlattığımız bilinen gerçekler, **AB'nin halkların birliği değil, tekellerin birliği** olduğunu net olarak ortaya koymaktadır. Kim bunun tersini söylüyorsa, ya tekellerin yıllardır halkları aldatmak için söylediği yalanların ortağıdır ya da beyni uyuşturulmuş bir cahildir.

Türkiye özgülünde AB politikalarını bir cümle ile özetlemek gerekirse; Türkiye'nin Ortadoğu, Balkanlar, Kafkaslar için stratejik önemde bir coğrafyada bulunması ve bu bölgeler ile tarihsel, kültürel ilişkilere sahip olması ilginin asıl nedenidir. (ABD'nin 'dostluğunun' temelinde de bu durum vardır.) Yani, AB hem ülkemizi, hem de Türkiye'yi truva atı gibi kullanarak bölge ülkelerini sömürü ağına katmak istiyor.

Bu gerçeği ne Avrupa tekelleri ne de işbirlikçileri Tüsiad gizlemiyor. Sömürü ağını genişletmek için kurulma aşamasında olan Avrupa ordusu da Avrupa'nın gerçek yüzünü görmek isteyenler için bir başka örnektir. 50-60 bin kişilik orduyu kime karşı kullanacakları sır değildir, merak eden Amerika'nın kime karşı kullandığına baksın yeter.

"**Kırk yıllık rüya**" denilen AB'nin tıpkı Nato, IMF (her ikisinin de üyesidirler) ve Amerika gibi tek hedefleri halkları daha çok sömürebilmehtir.

Onlar kadar teşhir olmamışsa, bu bir yanıyla sömürü ve zulüm politikalarını direk AB adıyla “yapmaması” ve yoğun olarak demokrasi, insan hakları gibi kavramları kullanmasıyla yarattığı bilinç bulanıklığındandır. Özde hiçbir farkları yoktur. Yağma, talan ve sömürü AB’nin de temelini oluşturur. Bundan gerisi teferruattır, mas-kedir.

Soygun ve yağmanın araçları: IMF ve DÜNYA BANKASI

Emperyalistlerin “düşü” bugün gerçektir. 1940’lı yıllarda ABD’li senatör Albert J.Eeueridge’nin şu söz-leri bugün IMF aracılığıyla gerçekleşmektedir; **“Dünya ticareti bizim olmalı ve olacaktır. Ticaret karakolları-mızın çevresinde bizim bayrağımızı dalgalandıran ve bizimle ticaret yapan kendi hükümetlerine sahip büyük sömürgeler** kurulacak, kurumlarımız ticaretin kanatları altında bayrağımızı izleyecektir.”

“IMF bizim için Türkiye’yi satın aldı” diyenlerin ataları bunları söylerken, IMF’nin gönderdiği adamlar tam da bize “kendi hükümetimiz” gibi pazarlanmak isteniyor. Halkımız ve milyarlarca dünya halkları IMF’yi çok iyi tanıyor. Latin Amerika’dan Asya’ya, Türkiye’ye kadar her yerde onun kanlı, kirli eli uzanı-yor. Emperyalist tekeller adına uzatıyor o eli soframı-za, çekip alıyor ekmeğimizi kursağımızdan. Hükümet-ler önünde el pençe divan duruyor, tüm partiler söz-ler veriyor ona. Peki kimdir bu IMF, kimlerden oluş-muş, kimin çıkarlarına hizmet etmektedir ve IMF programları dedikleri nedir?

IMF ve Dünya Bankası 1944’de ABD’nin Bretton Woods kentindeki konferansta kuruldu ve kuruluşuna sadece sosyalist Sovyetler karşı çıktı. Aynı konferansta alınan kararlar (“Bretton Woods Para Sistemi”) uluslararası ticarette dolar temel para birimi oldu ve kapitalist sermayenin serbestçe dolaşacağı bir sistem yaratmanın en ciddi adımlarından biri atıldı. Öngörü-len sistem, birbirine bağlı olarak krizlere giren kapi-talist ekonomiyi IMF aracılığıyla düzenlemek, krize gi-ren ülkeye yardım etmekti.

Yani, bütün ülkelerin ekonomilerinin bir anlamda Amerikan ekonomisine göre ayarlanması demektir. Bu, ABD’nin kapitalist kampın mutlak liderliğini tescil-etmesiydi.

Ama IMF sadece ABD’nin çıkarlarını savunmuyor, sadece ABD tekellerinden oluşmuyordu. Her ne kadar geniş bir üye yapısı olsa da, daimi yönetim kurulu üyeliğini elinde bulunduran ülkelerin **ABD, İngiltere, Fransa, Almanya ve Japonya** olması, kimin çıkarları için çalıştığını da açıklamaya yeterlidir. Üye ülkeler ekonomik güçleri oranında IMF’ye bir kota payı yatı-

rırken, IMF ve Dünya bankasında kararların alınma-sında, politikaların belirlenmesinde ‘her üyeye bir oy’ kuralı değil, en büyük kota sahibine en büyük karar hakkı geçerlidir. Bunlar arasında en büyük paya sahip olanlar yüzde 23 ile ABD, yüzde 10 ile İngiltere’dir, diğer emperyalist ülkeler toplam yüzde 40 ile onları izlemektedir. Yani bir anlamda **IMF demek, Amerika ve Avrupa demektir.**

Emperyalist ekonominin gelişmesine paralel ola-rak artan IMF’nin gücü, sömürge ülke ekonomileri-nin kapitalist ülke ekonomilerine göre ayarlanması, bu ülkelerin siyasi, askeri karar mekanizmalarının borçlandırma yoluyla teslim alınması ve giderek di-rek kendi memurlarının devletlerin en etkin yerle-rinde görevlendirilmesi sürecini de beraberinde ge-tirmiştir.

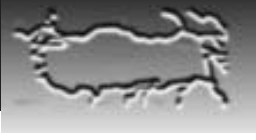
Bugün ülkemizde olan da budur. Ülkeler alacakla-rı borçlar için “stand by” denilen anlaşmalarla belli ta-ahütler altına girmektedir. Bunlar da emperyalist te-kellerin istediği şartlar olmaktadır. Alınan borçlar ise her seferinde katlanmakta ve sömürge ülke bir son-raki kredi ile sadece borç öder duruma düşürülmek-tedir. Arjantin, Brezilya, Türkiye ve geçmişte yaşanan onlarca örnek IMF’nin ülke ekonomilerini tekeller adı-na teslim alan bir mafya örgütü olduğunu ortaya koy-maktadır.

Sömürünün sürmesi içinse, IMF dizginsiz bir zu-lüm istemektedir. cuntalardan hücrelere kadar bütün zulüm politikaları IMF’den bağımsız değildir. Yarat-tıkları dünya tablosu ise bugün gizlenemeyecek du-rumdadır; korkunç bir açlık, savaşlar ve azgın bir sö-mürünün hakim olduğu dünya. Dünyanın Türkiye’sin-deki tablo da bundan farksız değildir. Özelleştirmeler, enflasyon, işsizlik, baskı ve zulüm...

Elbette bizi aç, yoksul bırakanlar sadece bunlar değildir, ama hiçbiri de onlardan bağımsız değildir. Bunlar kirli ellerini topraklarımız üzerinde gezdirdik-çe yoksulluğumuz da son bulmayacak demektir.

İşgal Altında Faşizmle Yönetilen TÜRKİYE'DE

BİZ NEYİ SAVUNUYORUZ?

Devrim ve halkın iktidarı hedefiyle, sınıflar mücadelesi içinde yer aldığımız günden bu yana, ülkemizin ve halkımızın sorunlarının emperyalizm ve oligarşinin iktidarından kurtulmaktan geçtiğini, bu düzen içinde çözüm olmadığını söyleyegeldik.

Söylediğimiz doğruydı. 32 yıldır, her iktidar, her olay bizi kanıtladı.

Halkımızı, sömürü ve zulüm düzenine son vermek için emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadeleye çağırdık. Bu mücadele verilmeksizin, adalet, özgürlük, bağımsızlık yüzü göremeyeceğimizi söyledik.

32 yıldır, durmaksızın katledilmemiz, hapis-hanelere atılmamız da bundandı. Çünkü doğruları söylüyorduk. Çünkü, kurtuluşun yolunu gösteriyorduk.

Katledildik, hapsedildik; bu düzene karşı bir alternatif olmamalıydı çünkü. Biz düzenin alternatifi olduğumuz için, susturulmalı, yokedilmeliydik.

Başta devrimciler olmak üzere, tüm muhalif güçleri onyıllardır baskı altında tutan düzen, "alternatifsizlik" gerekçesiyle kendini meşrulaştırmaya, düzenin ömrünü uzatmaya çalıştı.

Hiç bir sorun çözümsüz değildir. Ama çözümler de düzen partilerinde değildir.

Biz, ülkemizin, halkımızın içinde bulunduğu duruma bakıyor ve böyle gitmemeli diyoruz.

"Böyle gitmez, böyle gitmemeli" diyenin elbette bir çözümü, bir programı da olacaktır. Öbür türlü, göstermelik bir muhalefet olur ki, düzen partilerinin yaptıkları da budur. Bir çok muhalefet partisi var, ve hepsi "gidişatı" eleştiriyorlar, ama çare ne, nasıl çözülecek sorularına bir cevapları yoktur. Çünkü, iktidar koltuğuna oturduklarında aynı gidişatı sürdüreceklerdir.

Bizim çözümümüz var.

Halkımızın ekonomik sorunlarının çözümü, demokratik taleplerinin karşılanabilmesi için, neyin yerine neyin konulması gerektiği bir sır değildir. Tüm dünya halklarının tecrübelerinin ve ülkemizin ekonomik, sosyal, siyasal koşullarının ışığında, mevcut düzenin ve politikaların alternatiflerini şöyle özetliyoruz:

Emperyalizme Karşı BAĞIMSIZLIK

Türkiye'nin şu anki görünümü: Her yerinden emperyalizm tarafından bağlanmış, onun izni olmaksızın kıpırdayamaz haldeki bir ülke. Kolumuzu bağlamakla yetinmemişler, elimizi, tek tek her parmağımızı da bağlamışlar.

Bunun ekonomik ve siyasi sonuçlarını, hergün görüyor, yaşıyoruz. Bunları tekrar etmeyeceğiz.

Çözüm: "Emperyalizmle her türlü siyasi, ekonomik, kültürel askeri bağımlılık ilişkisine son vermektir." Gerçek bir bağımsızlığın olmazsa olmaz şartı budur.

IMF, Dünya Bankası, NATO gibi ekonomik ve askeri kuruluşlar, emperyalizm ahtapotunun kollarıdır. **Ahtapotun kollarını kesip, kendimizi bu bağlardan kurtarmak zorundayız. Tüm bu kuruluşlara üyeliğe son vereceğiz.**

Afganistan'da, Irak'ta olduğu gibi, dünya halklarına saldıran emperyalizm, bizi yanında **bulamayacak**, topraklarımızın bir santimini, bir tek askerimizi bile saldırıları için **kullanamayacak**, Tersine, emperyalizmin dünya halklarının saldırılarının karşısında olacağız. Mazlum halkların yanında olacağız.

Yeraltı, yerüstü zenginlik kaynaklarının sahibi halktır. Bu kaynaklar üzerinde, emperyalistlere hiç bir hak, ayrıcalık **tanınmayacaktır.**

Emperyalizmin yeni-sömürgesi olmak, girişen eşitsiz ve tek yanlı ilişkiler, sömürü ve zulmün, ekonomik-sosyal-siyasal temelidir. Sömürü ve zulümden kurtulmak için, bu temeli yıkıp atmak zorundayız.

İşgal altında, faşizmle yönetilen bir ülkede kurtuluş için savaşmak şarttır.

İşgal altında, faşizmle yönetilen bir ülkede, her vatanseverin, demokratin görevi, bağımsızlık ve demokrasi için mücadele etmektir.

Bunun daha açık ifadesi; emperyalizmi ülkemizden kovmaktır.

Göstermelik değil, yarım değil, **tam bağımsızlık** peşindeyiz. Tam bağımsızlık kazanılmadıkça, öteki sorunlarımızın çözüm yolu da açılmayacaktır.

Faşizme Karşı DEMOKRASİ

Halkın yönetimde olmadığı, göstermelik seçimler dışında hiç bir biçimde yönetime katılmadığı yerde, halk için demokrasi yoktur.

Bizim ülkemizde, halkın demokrasisi olmadığı gibi, burjuva demokrasisi de yoktur. Oligarşi, demokrasiyle değil, faşizmle yönetiyor. Faşizmle, halkı sindiriyor, halkın istemediği politikaları uyguluyor. Bir avuç azınlığın diktatörlüğünü gizlemek için de "demokrasilik oyunu" oynanıyor.

Faşizmin yerine, halkın demokrasisini koyacağız. Söz, örgütlenme hakkının, inanç ve düşünce özgürlüğünün tartışmasız olduğu bir yönetim olacaktır bu. Çünkü bu hak ve özgürlüklerin olmadığı yerde demokrasiden söz edilemez.

Oligarşinin İktidarına Karşı HALKIN İKTİDARI

30 yıl, küçük-burjuva diktatörlüğü yönetti ülkemizi. 1950'lerden bu yana da, yani 50 yıldır, oligarşik

diktatörlük yönetiyor. TÜSIAD adı altında örgütlenmiş tekeller yönetiyor, tekellerin, toprak ağalarının, mafyacıların adamlarıyla dolu meclis yönetiyor, Genelkurmay yönetiyor; yönetimde, bir tek HALK YOK!

70 milyon, IMF politikalarına karşı. İstemiyoruz diyor. Ama uygulanmaya devam ediyor. Oligarşinin faşist yönetimi "**halka rağmen ve halka karşı**" bir yönetimdir.

Tüm ekonomik, demokratik, kültürel, sosyal sorunlarımızın çözümü için, iktidarda halk olmalıdır. Bu **Devrimci Halk İktidarı**'dır.

Oligarşi, bu sömürü saltanatını gönüllü terketmez. Halk iktidarı zorla alacaktır. Tarihte, egemen sınıflarla, ezilen sınıflar arasındaki tüm iktidar değişimleri bu yoldan gerçekleşmiştir.

Ülkemiz bu konuda bir istisna teşkil etmiyor. Tersine, egemen sınıflar, halkın iktidarı hedefleyen bir örgütlenme ve mücadele içine girmemesi için, akla gelebilecek tüm anti-demokratik uygulamalara ve işkencelere, katliamlara başvuruyorlar.

Zorla, mücadeleyle de olsa, iktidarın niteliği değişecek.

Peki kimler, nasıl yer alacak bu iktidarda?

Bugün gördüğümüz tiplerin hiçbir iktidar koltuklarında görülemeyecek o zaman. İktidar, emperyalizmin işbirlikçisi sömürücü sınıflar ve onların avanesi dışında kalan, TÜM HALK SINIF VE TABAKALARININ DEMOKRATİK İKTİDARI olacaktır. İşçiler, yoksul ve orta köylüler, memurlar, esnaf ve sanatkarlar, aydınlar, küçük üreticiler, sömürüye, zulme karşı olan herkes, iktidarın ortağıdır.

Halkın yönetime katılımı, seçimden seçime sandık

Halkımız, sendikalarımız, aydınlarımız, vatanseverlerimiz, demokratlarımız, bize bahsedilecek bir demokrasi ve bağımsızlık olmadığı ve olmayacağı gerçeğini görmek durumundadır.

Bağımsızlıktan ve demokrasiden yana tüm güçler, emperyalizme ve faşizme karşı savaşı göze almak zorundadır. Bu savaşı göze alamayanlar, bağımsızlığı ve demokrasiyi de kazanamazlar.

Bu, kuşkusuz zorluklarla dolu bir yoldur, ancak bağımsızlık ve demokrasiyi kazanmanın tek yolu da budur.

başına gitmeyle sınırlı olmayacaktır. Halk, örgütlülükleri ve doğrudan katıldığı yerel-bölgesel-mesleki meclisleri aracılığıyla, ülkenin ve halkın kaderini etkileyecek her konuda kendi sözünü söyleyecek, karar ve iradesini oluşturacaktır.

Şovenizme Asimilasyona Karşı HALKLARIN KARDEŞLİĞİ

Devletimiz “çok uluslu” bir devlet olacaktır. Öyle olmalıdır. Türk, Kürt, Arap, Laz, Gürcü, Boşnak, Çerkez, tüm milliyetlerden halkımızın devleti olacaktır.

Kimsenin hiç bir kaygısı olmasın.

Yüzyıllardır, Osmanlı’dan beri, Anadolu-Trakya toprağında birlikte yaşayan halkı birbirine düşürme politikaları ters tepti. Bizim gerçekte paylaşamaya-çağımız bir şey yok.

Her türlü ulusal baskı ve asimilasyona son verilecek, halkımızın gönüllü birlikteliği güvence altına alınacaktır. “Kürt dili” serbest olsun mu, Kürtçe, Lazca, Arapça türkü söylensin mi, söylenmesin mi tartışması olmayacaktır. Her ulus ve milliyet, kendi kültürünü, dilini geliştirebilme imkanına sahip olacaktır. Özgürlük ve demokrasi, halk olarak bizi daha güçlü, birbirine daha yakın, daha kendine güvenli yapacaktır.

Kapitalizme Karşı SOSYALİZM

Bugün yeryüzündeki tüm kötülüklerin kaynağı, esas olarak kapitalizmdir. Emperyalizme karşı bağımsızlığını kazanmış bir ülke, yeniden bağımlılık baskılarına düşmek istemiyorsa, hızla kapitalizmi de yoketmek zorundadır. 1920’lerin başında Kurtuluş Savaşı’yla yedi düveli denize dökmemize rağmen, bugün 7 düvelin yine başımıza musallat olması, işte bunun gerçekleştirilememesi sonucudur.

Demokratik halk devrimi, halkın devrimci iktidarını kurduğu andan itibaren, aşama aşama, adım adım kapitalizmin tasfiyesi ve sosyalizmin inşasına yönelmelidir. Emperyalistlere, işbirlikçi tekeli burjuvaziye ve toprak ağalarına ait haksız elde edilmiş tüm mülklere el konulması, sosyalizme yönelişin de başlangıcı olacaktır.

Bağımsızlığın Demokrasinin ve Sosyalizmin Yolunu Açacak Kapı: DEVİRİM

Biraz yukarıda da değindik. Bu düzen, 70 mil-

yona dertten başka bir şey vermezken, çok küçük bir azınlığa da lüks ve sefahat içinde bir hayat veriyor. Bu azınlık, ordusu, polisiyle, ve el konulan değerleri paylaştığı suç ortağı emperyalizmin ekonomik-siyasi-askeri desteğiyle, iktidarı elinde tutmak için her yola başvuruyor.

Sabancılar, Koçlar, Eczacıbaşılar, Bucaklar, yani işbirlikçi tekeli burjuvalar ve toprak ağaları, tüccar ve tefeciler, generaller, polis şefleri, düzen partilerinin üst yönetimleri, üst bürokratlar, mevcut durumlarından, konumlarından “gönüllü” olarak vazgeçmezler.

Onlar, suyun başını tuttuğu sürece de, halkın büyük çoğunluğu istediği kadar demokrasi istesin, istediği kadar adalet istesin, bir şey değişmez.

Halkın lehine yasalar çıkarılmaz. Halkın dertlerini çözecek ekonomik, sosyal politikalar uygulanmaz. Kısacası, hiç bir ciddi, köklü değişiklik yapılamaz.

Köklü değişikliklerin yolu, ancak bir devrimle açılabilir. Demokrasi, ancak bir devrimi takiben kurulabilir. Bağımsızlık bayrağı ancak bir devrimle Türkiye semalarına çekilebilir.

Devrim, halkın aşağıdan yukarıya, mevcut devlet mekanizmasını yıkararak, yukarıdan aşağıya yeni bir sistemi kurmasıdır. Devrim için, devrimci bir hareket önderliğinde, partisi, cephesiyle kitleler yürüyecek, kitleler örgütlenecek, kitleler savaştacak, kitleler hayatı durduracak, kitleler oligarşinin güvendiği tüm ekonomik-askeri-polisiye kurumları felç ederek iktidarı alaşağı edecektir.

Bağımsız, demokratik bir Türkiye’yi bize “pahalıya” maledecekler. Bunu bilmek durumundayız. Ne kadar büyük bir cüretle, kararlılıkla, kesinlikle kavgaya girersek, ne kadar büyük bir hızla örgütlenip iktidara yürürsek, ödeyeceğimiz bedel o kadar küçülür.

IMF’siz, Dünya Bankası, zamsız, zülumsuz, F tip-siz, patronsuz, sendika ağasız, tefecisiz, mafyasız, Susurluksuz bir düzen için, bu kavgaya atılmalıyız.

Bu programı, bu politikaları, çok iddialı, veya gerçekleştiremez görenler, kendine, halkın gücüne güvenmeyenlerdir. Biz halka güveniyoruz. Biz, söylediklerimizin doğru, haklı ve meşru olduğunu biliyoruz. Haklı olanların, haklılıklarından aldıkları güçle, örgütlenerek ve mücadele ederek kazanacaklarından eminiz.

BM Güvenlik Konseyi'nin Tarihi Utanç Kararı

İşkence, katliam, tecavüz suçtur ve yargılanmalıdır; **AMA AMERİKA HARIÇ!**

Hukukun ve adaletin dünya çapında uygulanmasında önemli bir boşluğu dolduracağı iddiasıyla gündeme getirilen Uluslararası Ceza Mahkemesi (UCM), daha kuruluş ve statüsünün belirlenmesi aşamasında dünya çapında bir **hukuksuzluğun ve adaletsizliğin** sahnesi oldu.

BM Güvenlik Konseyi, Amerika'nın **"bir yıl süreyle bu mahkemeden muaf tutulmasına"** oy birliğiyle karar verdi. Dahası, alınan karara göre, bu muaf tutulma hali, 12'şer aylık süreler halinde her seferinde yeniden uzatılabilecek. (Ki bunu **"uzatılacak"** diye de okuyabilirsiniz.)

BM'nin Amerikan İmparatorluğuna Onayı

Karar, uzun uzadıya yorum gerektirmeyecek açıklıkta:

Dünyada hukuku, adaleti, barışı sağlamak iddiasındaki bir uluslararası kurum, dünyaya Amerikan imparatorluğunun her türlü hukuk, adalet kuralının dışında olduğunu ilan ediyor.

BM, bu kararla kendi varlık nedenini, kendi kuruluş ilkelerini de yok ediyor.

Burada Amerikanın sözü, Amerikanın hukuku, amerikanın gücü geçerlidir diye yazıyor artık BM yasasında.

Globalizmin Hukuku

Amerikan askeri, kendilerinin çok kullandığı deyimle "sivilleri" katledecek, yargılanmayacak, kadınlara tecavüz edecek yargılanmayacak, darbeler cuntalar yapıp halkın kanını dökecek, yargılanmayacak!

Küreselleşmiş, global köyün hukuku işte bu.

Bu hukuk **"Amerikan imparatoruna"** göre şekilleniyor.

İmparatorluğa karşı çıkmak suç, "açıkça eleştirmek" bile suç; ama imparatorun her şeyi yapma özgürlüğü

var. Çünkü o, imparator! Çünkü onun dolarları ve akıllı bombaları var.

BM, doların ve zorbalığın önünde boyun eğmiştir

UCM konusundaki tartışma, ABD'nin, Amerikan askerlerinin bu mahkemelerde yargılanamayacağını, Amerika'ya muafiyet tanınması isteği üzerine çıkmıştı. ABD, isteği kabul edilmediği takdirde, BM'yi, Barış Gücü misyonlarına verdiği dolarları kesmekle tehdit etmişti.

BM, Amerikan dolarları önünde boyun eğdi. Hukukun en temel ilkesini, ("herkes yasalar önünde eşittir") Amerikan dolarlarını kaybetmemek uğruna çiğnedi. Bu karar "uluslararası toplum"da, klasik hukuk kurallarının değil, DOLAR HUKUKU'nun geçerli olduğunu da ilan etmiş, buna onay vermiştir.

Kimin çok doları varsa, onun işkence, katliam hakkı vardır. "Çağdaş", "Uygar" dünya, kölecilik döneminin yasalarını yürürlüğe koyuyor.

ABD'nin Yeni Planı:

Muhbir vatandaşlar ülkesi

Amerikan yönetimi, "teröre karşı mücadele" adına, işkenceden muhbirleştirmeye kadar ne kadar **la-netlenmiş yöntem ve araç** varsa, onları kullanmaya devam ediyor.

Bush yönetiminin hazırladığı yeni plana "Terörizm İstihbarat ve Önleme Sistemi" (TIPS) adı verilmiş.

Plana göre, "halkla doğrudan ilişki içinde olan" mesleklerde çalışanlar, Adalet Bakanlığı bünyesinde istihdam edilerek muhbirleştirilecek.

Postacılar, kargo taşıyıcıları, evlerde tamirat işi yapanlar, kamyon şoförleri, trenlerdeki kondüktörler, ilk aşamada muhbirleştirilecek olanlar. Bir hesaba göre, planın ilk aşaması gerçekleşirse, her 24 Amerikan vatandaşından biri muhbir olacak. Oranın giderek yükseltilmesi öngörülmüyor.

Cephe tarafından 14 Temmuz 2002'de yayınlanan 259 No'lu açıklamada da BM'nin aldığı kararın tarihin en utanç verici kararlarından biri olduğu, BM'nin bu kararla Amerikan imparatorluğunu onayladığı vurgulandı. Açıklamada, UCM'nin, kölecilik döneminin Solon Yasalarını hatırlattığı belirtilerek şöyle deniyordu:

"Milattan önce, 600 yıllarında yapılmış Solon Yasaları vardı; Solon Yasalarına göre, "Yurttaşların hakları ve görevleri, toprak mülklerinin büyüklüğüne göre belirlenirdi"... Ne kadar çok toprağın, malın, mülkün varsa, o kadar çok hakkın, hukukun vardı.

Amerikan imparatorluğunun hakimiyetindeki bir dünya, barbar bir dünyadır. Adalet, hak, hukuk, Birleşmiş Milletler'de dolar karşılığı SATILMIŞTIR! Amerika, parayla satın almıştır adaleti."

BM Güvenlik Konseyi, bu kararı almadan önce, Amerikan Kongresi'nde, UCM'nin herhangi bir Amerikan askerini yargılamaya kalkması durumunda, Amerikan askerlerinin gerekirse zor kullanılarak "kurtarılacağı", hangi ülkedeyse, o ülkeye "askeri operasyon yapılabileceği" kararı alınmıştı. Amerika, UCM konusunda tüm ülkeleri açıkça tehdit ediyordu yani.

Tehdit sonuç verdi.

UCM, daha baştan meşruluğunu kaybetmiştir

Amerikan zorbalığı ve Amerikan dolarları, daha doğum aşamasında UCM'nin mezarını da kazmış oldu.

Amerika'ya her türlü işkence, katliam, tecavüz, insanlık suçunu işleme özgürlüğü tanıyanlar, hangi "adil"likle başkalarını bu konularda yargılayabilecekler.

Böyle apaçık bir hukuksuzluk ve adaletsizlikle kurulan, başka deyişle **mayası bozuk** olan bir kurdan, uluslararası düzeyde hukuk ve adalet beklenabilir mi?

Açık ki, bu "uluslararası" mahkeme, esas olarak emperyalizme karşı direnenlere karşı kullanılacaktır. "Terör", "şiddet" konusunda, BM'nin artık hiç bir ülkeye, örgüte tek kelime söyleme hakkı yoktur. Dünyanın en terörist gücüne, terör özgürlüğü, işkence, katliam, tecavüz özgürlüğü tanıdıktan sonra, hangi şiddete ne adına karşı çıkacaklar? BM'nin, Irak'a, Yugoslavya'ya, Afganistan'a yönelik saldırı kararlarının da meşru, hukuki olmadığı, Amerikan güdümünde ve gayri-meşru olduğu bir kez daha açığa çıktı.

basın
tv

KIRILIR
YALANIN
ÇARKI

BASIN İÇİN UTANÇ KARARI

İstanbul 4 No'lu DGM'nin, 2 yıl önce ölüm orucu eylemlerine ilişkin haberlere getirdiği yayın yasağı 3 No'lu DGM Yedek Hâkimliği tarafından kaldırıldı.

Durun, "demokrasi, olumlu gelişme" diye düşünmeyin, çünkü kaldırılma gerekçesi basın için tam bir utanç vesikasıdır.

Kararın kaldırılmasına gerekçe olarak aynen şunlar söyleniyor; "*F tipi cezaevleri ve ölüm orucu ile ilgili haberlerin basında ilgi görmemesi ve kararın hiçbir yararının olmaması... (ilgi gösteren olursa) Haberlerde terör örgütlerinin propagandasını yapmak ile halkı kin ve düşmanlığa teşvik etmek mevcut kanunlarımıza göre suçtur. Bu suçları işleyenler hakkında her zaman dava açılabilmesine göre, bu kararın pratik bir yararı bulunmamaktadır*".

DGM'ye, madem kanunlarınızda suçtu, iki yıl önce neden ek bir yasaklama getirdiniz diye sormanın hiçbir anlamı olmadığı açıktır. Ama esas basın bu kararın anlamını düşünmek zorundadır;

O çok eleştirdiğiniz DGM açık olarak şunu söylüyor; böyle bir basın varken, ölümleri, zulümleri görmeyen bir medya varken, bana ne gerek var. Basın kendi işini bilir, DGM'nin sansürüne gerek kalmadan 'ülkenin çıkarları' için gerekeni yapar...

Basın sevinebilir; DGM tarafından taktir edilmek az şey mi? Hatta ulusal, uluslararası basın örgütleri böyle bir basına sayısız ödüller verebilir, çok iyi hakediyorlar çünkü!...

Basının şimdi böyle ahlaki işlerle kaybedecek zamanı yok. O tüm gücüyle, bütün marifetiyle hükümet kurma, partileri birleştirme, kimisini bölme operasyonlarıyla meşgul. Bunun için bütün kanallar, bütün manşetler gözlere, kulaklara, beyinlere zehir akıtıyor; nasıl yaparız da çıkarlarımızı en iyi yerine getirecek bir parti yaratırız, nasıl ederiz de bu partiyi halka da satıp iktidar yaparız diye düşünüyor. Kolay gelsin bu ülkenin ahlaksız medyasına.

Sen Farkını Koymaya Devam Et!

14 Temmuz tarihli Özgür Politika'da 14 Temmuz 1982 Ölüm Orucu şehitleriyle ilgili bir yazı yayınlandı.

Zeki Akıl imzalı yazı, 14 Temmuz 1982 Ölüm Orucunu değerlendirdikten sonra, sözü sürmekte olan Ölüm Orucu'na getiriyor ve bakın ne diyor:

"Dünyada bu kadar ölümle biten, bu kadar uzun süren ve bu kadar etkisiz, hatta tasfiyeyle sonuçlanan başka bir eylem yoktur. Tam bir komplo ve tasfiye hareketi olarak gelişti. Türk solu ilk büyük tasfiyeyi 12 Eylül sonrası yaşadı. İkinci büyük tasfiyeyi de, bu Ölüm Orucuyla yaşadı. Eldeki militan yapı tasfiye edildi, büyük oranda irade kırıldı, tecrit ve örgütlü yapının tasfiyesi gerçekleşti."

Türkiye ve dünya tarihinin tanık olduğu en büyük direnişlerden birine, 14 Temmuz şehitlerinin anıldığı bir yazıda, bu kadar ukalaca ve sorumsuzca dil uzatmak, en başta 14 Temmuz şehitlerine saygısızlıktır.

16-22 Aralık'ta, 1982'nin Diyarbakır'ını aratmayan, bir çok açıdan onu kat kat aşan bir zulüm karşısında, direnmemeyi, neredeyse iki yıldır süren bir direnişin dışında kalmayı açıklayamamanın ruh halidir bu saldırganlık.

1982 Ölüm Orucuyla, bugünkü Ölüm Orucunun arasındaki esas farkın *"koşulların isabetli değerlendirilmesi ve yerinde ve zamanında gerekli olan adımları atmak"* olarak ortaya koyuyor.

Gerçeği zorluyor, ama dişe dokunur bir şey ortaya çıkaramıyor. "yerinde ve zamanında gerekli adımları atmak", 1982 ve 2000 Ölüm Orucunun **farkı** değil, **aynılığıdır**.

"Fark"lı olan, PKK'lıların 1982'deki Kemal Pir'lerin yaptığını yapmamış olması, yerinde ve zamanında doğru adımları atmamış olmasıdır.

Bu "fark" da bilindiği gibi, bilinçli, iradi bir **"fark"**tır. Abdullah Öcalan tarafından 19-22 Aralık sonrası **"farkımı-zı koyduk iyi oldu"** denilerek, onaylanmıştır.

Zulümle uzlaşmayan, teslimiyeti reddeden her devrimcinin, yurtseverin 19-22 Aralık'ta yapacağı, ölümüne direnmektir. Direnmemek, devrimcilerden **"farklı"** davranmaktır.

Asıl açıklanması gereken, 1982 Ölüm Orucu ve 19-22 Aralık direnişçiliğiyle, bu "fark koyma" politikası arasındaki farktır. Zeki Akıl, bu "fark koyma" politikasını savunmuyor, savunamıyor, boşuna başka farklar arıyor.

Büyük direnişte "komplo" ve "tasfiye" görmek, benmerkezci bir beynin ürünüdür.

"Tam bir komplo ve tasfiye hareketi"... Bunun söylenmediği yerde, esasında başka bir tartışma da gerekmez.

Türkiye'de kendilerinin dışında yapılmış bir eylem yoktur ki, PKK ona komplo, provokasyon dememiş olsun. Hatta tüm Ortadoğu'da, Balkanlar'da, Kafkaslar'da geçerlidir bu. Dünyaya "Kürt sorunu" etrafında döner.

PKK silahlı savaşı sürdürürken "barış"tan sözeden komplocu, rantçı olur. PKK "barış" diyorsa, bu defa savaş diyene aynı sıfatlar takılır.

PKK bağımsız Kürdistan diyorken, federasyondan, özerklikten sözeden işbirlikçi, ajan, oligarşinin uşağıdır. PKK "demokratik cumhuriyet" deyip oligarşinin cumhuriyeti içinde yer almayı kabul ettiğinde, hala bağımsızlıktan sözeden varsa, onlar da kendilerine sıfatlardan sıfat beğensin. Bu tarz yabancımız değil. Bu nedenle komplo sözünün fazla bir kıymeti de, ciddiyeti de yoktur.

"Solun tasfiye edilmiş olması"na ise kafa yormayın siz. Bırakın tasfiye olalım! Sizin için "olumlu" bir gelişme sayılmaz mı bu? Sizi, her seferinde "farkınızı koymak" sıkıntılarından kurtarır en azından.

Hatırlayın o tabloyu. Adalet Bakanlığı, elinde Bayrampaşa'daki PKK'lıların dilekçelerini okuyor tüm dünya ve ülke kamuoyuna. Bir devrimci, bir yurtsever, bir demokrat için bu tablo sadece utanç verir! Ama "fark" işte, böyle ortaya çıkıyor.

19 Aralık günlerini hatırlayın. TV'de PKK'lı tutsakların sorun ve talepleri sıralanıyor: "tutsaklara az zeytin veriliyor"... "Az zeytin verilen tutsakların yanbaşı, hapishane alev alev, kan akıyor maltalarda. Ama o zeytin diyor; bizim devletle çatışmamız yoktur diyor. Fark!

Siz farkınızı koymaya devam edin. (Ama unutmayın, o fark da yetmiyor oligarşiye; PKK'lı tutsaklar, 19-22 Aralık'ta "biz yokuz" dedikleri halde, Ölüm Orucunda olmadıkları halde, hücrelerdeler!)

1982'den 2002'ye...

Karanlığın ortasında, umudu yaşattılar, ışık oldular; zulme, teslimiyetçiliğe, tasfiyeciliğe barikat oldular...

“Demokratik sistem”de artık böyle şeyler olmaz değil mi?!

Deniyor ki yazıda:

“Diyarbakır tam bir cehenneme, kara bir zindana çevirildi... halkın örgütlülüğünü, umudunu ve insani olan her şeyi yok etmeyi; beton duvarlar arasına yeniden gömmeyi istiyordu. 'Devrimcilere güvenilemeyeceği, ordu eline so-payı aldı mı herkesi hizaya, getirir, aklını başına toplar, kimse devlete kafa tutamaz, hak-hukuk talep edemez' anlayışını kafalara kazımayı, devrimcileri davalarına ihanet ettirerek, ihanet ve güvensizliği onların şahsında halka dalga dalga yaymak istiyorlardı. Teslim almak yetmiyordu, ihanet ve tasfiye dayatılıyordu.”

Peki bunların hepsi, çeşitli biçimlerde bugün de geçerli değil mi? F tipleriyle amaçlananlar bunlardan farklı mı? Soruyoruz.

Zeki Akıl'ın tutarsızlığı, kendini inkarı işte burada başlıyor. Biraz gerçeğe sadakatı varsa, “Evet” diye cevap vermesi gereken bu soruya evet cevabı veremiyor o.

Çünkü **“sistem esas olarak DEMOKRATİK-TİR”**. Tabii sistem esas olarak demokratik olunca, böyle şeyler de olmaz.

Ya sistemin demokratik olduğu tesbitinden vazgeçeceksiniz, ya da gerçeğe gözlerinizi kapayacaksınız. Zeki Akıl ve Kürt milliyetçiliği ikincisini yapıyor. Apaçık gerçeklere gözlerini kapıyorlar.

Sadece kendileri gözlerini kapamakla yetin-seler, çok da önemli değil denilip geçilebilir. Ama onlar, kitlelerden de aynı şeyi istiyorlar. Her gün baskı, yasak, zulüm altındaki kitleleri **“olumlu gelişmeler var”** diye yanıltmak için ısrarlı bir çaba içindeler. **“İşte MHP'yi ‘çözüm’ için iktidara getirdiler”, AB şu kararı aldı... artık rantçılar daha fazla direnemezler...”** diye diye yıllar geçiyor. Kürt halkını beklenti içinde tutma politikası “ustalıkla” uygulanıyor.

Zeki Akıl, tasfiyeyi boşuna direnişin içinde arıyor. “Tasfiye” işte bu politikanın içinde. Halkın öz-lemleri, umutları, talepleri bir bir tasfiye edildi, ge-riye pek bir şey kalmadı. Direnişse, **bağımsızlık, de-mokراسي, sosyalizm** bayrağını dalgalandırmaya de-vam ediyor. Zulme ve fiziki, ideolojik tasfiyeciliğe karşı, aşılmaz bir barikat olmaya devam ediyor.

Yurtdışından

Avrupa’da Destek Açlık Grevi

TAYAD Komite'nin çağrısıyla Avrupa’da ölüm orucunu desteklemek için 12-15 Temmuz tarihleri arasında 3 günlük açlık grevi yapıldı.

Düzenlenen açlık grevine Avrupa ülkelerinde katılım olurken, dergi-mizin yurtdışı temsilciliği de katıldı.

Avusturya’da Anadolu Halk Kültür Merkezi’nde düzenlenen açlık grevinin ilk gününde aynı zamanda her cuma yapılan yürüyüş de gerçek-leştirildi. Türkiye Turizm Ateşliği önünde toplanan kitle **“TÜRKİYEDE ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR”** pankartıyla Viyana’nın merkezi meydanına kadar yürüdü.

12 Temmuz Şehitleri Anıldı

Viyana’da 14 Temmuz günü Anadolu Halk Kültür Merkezi’nde dü-zenlenen anmada saygı duruşunun ardından yapılan konuşmalarda, 12 Temmuz’un devrim tarihimizdeki yeri, bugünkü direnişle tarihsel, ide-olojik bağları anlatıldı, marşlar, türküler şehitler için söylendi.

Tanıklar Anlatıyor

Büyük direnişin tanıkları anlatıyor panelleri, direniş gazilerinin katı-lımıyla sürüyor. TAYAD Komite tarafından Berlin’de yapılan panele 100 kişi katılırken, direnişin geldiği aşama, yaşananlar anlatıldı ve müzik dinletisi verildi.

Avrupa hücrelerinde açlık grevi

Hollanda’da ırkçı-faşist lider Pim Fortuyn’i öldürdüğü iddiasıyla tu-tuklanan Vokert van der Graaf, hücresinin 24 saat kamerayla gözetlen-mesine, ışıkların sürekli yanık tutulmasına karşı çıkarak açlık grevine başladı.

Graaf’ın avukatı, bu uygulamaların müvekkilini yıpratmaya yönelik olduğunu belirtti.

Batasuna:

“sesimizi kısmak istiyorlar”

İspanya’nın Bask bölgesinin bağımsızlığı için mücadele eden ETA ile bağlantılı olduğu gerekçesiyle İspanya hükümeti tarafından malvarlıkla-rına el konulan ve kapatılma ile karşı karşıya kalan Herri Batasuna par-tisi, Madrid hükümetinin amacının seslerinin kısmak olduğunu açıkladı.

Bask ülkesinde yüzde 20’ye yakın oyu olan Batasuna’nın Pamplo-na kent konseyindeki üyelerinin atılması olasılığını değerlendiren par-lamento başkan ise, “Madrid’in bunun için tank göndermesi gerekece-ğini” söyledi.

İHD'de Volkan AĞIRMAN'ın ölümü ve tecrit üzerine açıklama

“HÜCRE BUNALIMA NEDEN OLUYOR”

19 Temmuz 2002 Cuma günü saat: 12.30' da İHD İstanbul Şubesinde İHD, TUAD, TAYAD, TUYAB ve TUHAD tarafından ortak bir basın açıklaması düzenlendi.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı basın açıklamasında "Hücre Bunalıma ve Ölüme Neden Oluyor" başlıklı ortak metin İHD İstanbul Şubesi çalışanları tarafından okundu. Açıklamada " Dünya'daki tüm örneklerinde olduğu gibi F Tipi Cezaevleri çıldırtmaya, intihara sürüklemeye devam ediyor. Kandıra F Tipi Kapalı Cezaevi'nde yaşamını yitiren Volkan Ağırman'ın durumu son derece çarpıcı ve F Tipi Cezaevi gerçeğini ve yarattığı sonucu gözler önüne seren bir olgudur. Volkan Ağırman ilk değildir, son da olmayacaktır. Tecrit ve izolasyon devam ettiği sürece F Tipi cezaevinde bulunan tüm mahpusların yaşamı ve psikolojisi tehdit altındadır. Bizler insan hakları savunucuları, mahpus aileleri, duyarlı insanlar olarak; tecrit ve izolasyonun biran önce sona erdirilmesi, sağlık durumu bozulan mahpusların serbest bırakılması gerektiğine inanıyoruz." denilerek duyarlı herkesin biraraya gelmesi, F Tiplerine ve tecrite karşı birlikte hareket edilmesi gerektiği vurgulandı.

Ortak açıklama metninin okunmasının ardından TUYAB'dan bir temsilci F Tipi hapishanelerde genel hastalık ve tedavi lerin önündeki ciddi problemlere değinildi. TUAD adına katılan konuşmacı da F Tipleri yanında diğer hapishanelerde de baskı, tehdit, tecrit koşulları ve rahatsızlığı olan tutuklu ve hükümlülerin yaşadığı ağır koşulları ve kendine bakamaz durumda olan tutuklulara bile idam cezası gibi cezaların verilebildiğine değindi.

Yapılan açıklamaların ardından Volkan Ağırman'ın babası Niyazi Ağırman oğlunu intihara götüren koşulları anlattı. 14 Aralık 2000'de Ümraniye Cezaevi'nde 3. Ölüm Orucu ekibinde ölüm orucuna başlayan Volkan'ın

19 Aralık Katliamı'nın ardından gördüğü baskı ve tehditlerin ardından ölüm orucunu bıraktığını ve psikolojisinin de bozulduğunu dile getirdi.

Kandıra F tipinde oğlunun yaşadığı koşullardan kaynaklı sürekli korkan, ürken durumda olduğunu, bir kez ziyarete gittiğinde oğlunun gardiyanlarla birlikte oradan geçen bir müdür var diye ayağa kalktığını, eğer bunu yapmazsa görüşten sonra işkence göreceğini anlattığını belirterek oğlunun bu durumdan çok utandığını aktardı. Geçtiğimiz hafta TAYAD'ın 100 binden fazla imzayı Ankara'ya Mecis İnsan Hakları Komisyonu Başkanı'na götürmelerinin, başka gençlerin de Volkan'ın yaşadıklarını yaşamaması için olduğuna değindi. Volkan'ın hapishane idaresi tarafından zaman zaman arkası sıvazlanarak zaman zaman da baskı ve tehditlerle itirafçılığa zorlandığını söyledi. Oğlunun cenazesinin kendilerinden habersiz otopsi yapılarak amcasına teslim

"CEZAEVLERİNDE TESPİT EDİLEN SAĞLIK SORUNLARI" FİZİKSEL SORUNLAR

19 Aralık Operasyonunda sakat bırakılan Mızrap Ateş (Kandıra F Tipi), Serdar Turan (Tekirdağ F Tipi), Birsan Kars (Bakırköy Kadın ve Çocuk Hapishanesi), Fevzi Saygılı (Edirne F Tipi), Okan Barış Ekinci (Edirne F Tipi)'nin hem tedavilerinin tam olarak yapılmadığı hem de kendi ihtiyaçlarını karşılayamayacak durumda olan bu tutsakların tahliyelerinin de gerçekleştirilmediği, bunun dışında çok ciddi kalıcı rahatsızlığı olan tutsakların da tedavilerinin yapılmadığı, ilaçların , ameliyat ve tedavi masraflarının devlet tarafından karşılanmadığı belirtiliyor.

PSIKOLOJİK VE NÖROLOJİK SORUNLAR

Yoğun tecrit ve psikolojik şiddet altında bir hücrede tek kişi olarak tutulan Volkan Ağırman'ın hücresinde şüpheli bir şekilde ölü bulunmasının dışında Kandıra F Tipi 'nde Sedat Hayta, Tekirdağ F Tipi'nde Ali Yalçın, Mesut DENİZ, Güldede Çeven, Gencali Karabulut, Ahmet Özdemir, Aziz Doğan'ın yoğun tecritten kaynaklı ciddi psikolojik sorunları var. 96 Ölüm Orucu sonrasında sakat kalan Yasemin İlter (Kartal Hapishanesi)'e ,Yusuf Kenan Dinçer (Edirne F Tipi), Kenan Günyel (Edirne F Tipi)'e Vernike Korsakoff tanısı konmasına karşın tahliye edilmiyorlar, ciddi nörolojik ve psikolojik rahatsızlığı olan tutuklulardan hiçbirinin tedavisi de gerçekleştirilmiyor.

İHD-İST. ŞUBESİ, TAYAD, TUAD, TUYAB Ortak Raporu"ndan

edildiğini otopsi raporlarının ise birkaç ay sonra çıkacağını, rapor ister intihar isterse katletme sonucunu ortaya çıkarsın her halükarda oğlunun ölümünün sorumlusunun devlet olduğunu anlattı. Niyazi Ağırman'ın konuşmasını tecritin kaldırılması için yaşamını feda edenler anısına "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" diyerek tamamlamasının ardından basın açıklaması alkışlarla sona erdi. Açıklamaya katılan basın mensuplarına ve ailelere İHD İstanbul Şubesi, TAYAD, TUAD ve TUYAB'ın hazırladığı "Cezaevlerinde Tespit Edilen Sağlık

Sorunları Ortak Raporu" dağıtıldı. Dağıtılan raporda hapishanelerde bulunan tutsakların fiziksel, psikolojik ve nörolojik sorunları belirtiliyordu.

Açıklamanın ardından İHD binasının önünde yapılan 5 dakikalık oturma eylemiyle de Tecrit ve izolasyonun, F Tiplerinde insanların çıldırarak ölmelerinin, sakat kalmalarının sorumlusu Adalet Bakanlığı başta olmak üzere tüm yetkililer protesto edildi.

İSTANBUL BELEDİYELERİNDE YİNE GREV KARARLARI ASILIYOR

iki yıl önce İstanbul büyükşehir Belediyesinde içinde bulunduğu Belediye-İş ve Genel-İş sendikalarında örgütlü bulunan belediye işçilerinin Toplu İş Sözleşme görüşmeleri işveren temsilcileri ve işçi temsilcilerinin görüşmeleri sonuç vermemiş ve işçiler greve gitmişti. Ancak daha grevin onuncu gününde işçilerin haklarını almaları için tek silahı olan Grev hakları MGK tarafından "ülke güvenliğini tehlikeye soktuğu" gerekçesiyle iki ay süreyle ertelenmişti.

Bu süreçte belediye işçileri oldukça kararlı bir şekilde haklarına sahip çıktılar. Mğk'nın erteleme gerekçesine yaptığı itirazları haklı bulunur ve Belediye işçileri grevlerine kaldıkları yerden devam eder. Ve çocuk çocuk belediye işçisi belediye önünü zaptederler.

Geçtiğimiz dönemde işçileri Greve çıkartan en önemli etken daha önceki TİS dönemlerindeki bedeller ödenerek kasanılmış olan sosyal hakların bu dönemde gazpedilmesi idi.

Bu seneki TİS görüşmelerinde yine aynı maddelerde tikanıklık yaşanıyor. Kazanılmış haklar gasp edilmek isteniyor. Ve işverenler bu konuda birleşmişler. Hepsini birlikte hareket ediyor.

Ancak işçi cephesinden baktığımızda yine belediyelerde örgütlü bulunan Belediye İş ve Genel-İş sendikalarının TİS görüşmeleri aynı döneme denk gelmesine rağmen yine ayrı ayrı hareket ediyorlar.

Hatta Belediye İş'te örgütlü olan işçilerden büyük bir çoğunluğunun bulunduğu Büyük Şehir belediyesinde Kazanılmış haklara bile sahip çıkılmayarak TİS görüşmeleri 10 Temmuzda Sendika başkanları tarafından masa başında hiçbir işçinin görüşü alınmadan bitirildi.

İlçe belediyelerinde ise Çalışmalar tamamen açlığa mahkum edilirken var olan hakları da ellerinden alınmak isteniyor. İlçe belediyelerinde Bugüne

kadar sürdürülen görüşmelerde 6 ay geçmesine rağmen sonuç alınamaması sırasıyla Güngören, bakırköy, zeytinburnu, bayrampaşa, Ümraniye, avcılar, Üsküdar ... Belediyelerinde grev kararlarının asılmasına neden olmaktadır.

18 temmuz 2002 perşembe günü ilk grev kararı; Güngören belediyesinde saat 13.00 da Güngören ve çeşitli belediyelerden destek için gelen işçiler ve Belediye -İş yöneticileri tarafından asıldı. Grev kararını asarken güngören belediyesinde bağlı bulunduğu Belediye-İş 2Nolu şb. başkanı hasan gülüm bir konuşma yaparak Geline süreci anlatan bir basın açıklaması okudu. Hasan Gülüm yaptığı açıklamada "Bizler sendika olark bütün iyi niyetimizi bugüne kadar kullanarak daha iyi yaşam ve çalışma koşullarının olabileceği bir toplu sözleşme hedefliyoruz. Bugün ise greve çıkmadan önce işverenleri uyarak, bundan sonra olabilecek olumsuzlukların yaşanmaması için uyarıyoruz." dedi.

Daha sonra Konfederasyon bölge Başkan temsilcisi Faruk EYVAN ve Belediye-İş genel yönetim üyesi Mustafa SOLMAZ'da birer konuşma yaptı. İşçilerin davulzurna eşliğinde çektikleri halaylar ve "Kahrolsun IMF Bağımsız Türkiye", "direne Direne Kazanacağız", "yaşasın sınıf Dayanışması" gibi atılan sloganlarla açıklama sona erdi.

Kahramanlar Ölmez

Mehmet TAYANÇ

Şehitlik tarihi:
25 Temmuz 1990
Şehit düştüğü yer:
Cenevre
Şehit düşme şekli:
Eskiden DY'li olan bir serseri tarafından bıçaklanarak öldürüldü.

Hatice ALANKUŞ

Şehitlik tarihi:
24 Temmuz 1973
Şehit düştüğü yer:
İstanbul
Şehit düşme şekli:
12 Mart'ın zorlu koşullarında kendisinden istenenleri yapmakta tereddüt etmedi. THKP-C taraftarları bir mi-mardı. 1972'de tutuklandı.

Gördüğü işkenceler, baskılar sonucu hastalandı, hapishanede tedavisi için gerekenlerin yapılması engellendi. Rahatsızlığının tedavi edilemesi sonucu şehit düştü.

Bir Anı: Cesaret ve fedakarlık

Hatice ne bir önderdi ne de militandı, ancak, hapishaneden kaçan Mahir'i, Ulaş'ı, Ömer'i, Cihan'ı ve Ziya'yı az bulunur bir cesaret ve fedakârlıkla evinde saklamayı kabul etti. Ama hapishanede öldü. Daha doğrusu ihmal sonucu öldürüldü...

Evlerini bize devretmeden önce bir süre birlikte kaldık. Evini ve hayatını altüst eden bir yığın insanın varlığına rağmen her zaman güler yüzlü ve kibardı...

Bir duruşma sırasında hastalandı. Karın ağrıların 'psikolojik' olduğu ileri sürüldü ve hiçbir şey yapılmadan hastaneden geri gönderildi. Sancısını büyük bir metanetle göğüsledi; ağlamadı, sızlamadı. Ağrı kesici iğneler, çocukça bir umutla kaynatılan nane limonlar işe yaramadı. Tanı konulduğunda artık çok geçti...

(Ülkü Sağır'ın anlatımından)

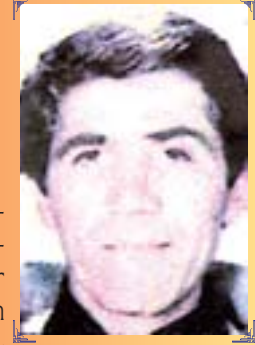

Ali Ekber TURAL

Şehitlik tarihi:
25 Temmuz 1992
Şehit düşme şekli:
Geçirdiği bir trafik kazası sonucu aramızdan ayrıldı.

Şehitlik tarihi:
23 Temmuz 1990
Şehit düştüğü yer:
İstanbul Küçükarmutlu
Şehit düşme şekli:

23 Temmuz'da, Küçük Armutlu'da bir direnişte Çevik Kuvvet polisi tarafından kurşunlanarak ağır yaralandı. Hastaneye kaldırılmasının polis tarafından geciktirilmesi sonucu yolda yaşamını yitirdi.

Hüsnü İŞERİ

Vedat DEMİRCİOĞLU

24 Temmuz 1968

Öğrenci gençliğin anti-emperyalist, anti-Amerikan eylem ve gösterilerinin yükseldiği günlerdi. Polis, 17 Temmuz sabaha karşı, İstanbul'da devrimci öğrencilerin bulunduğu Talebe Birliği ve yurt binalarını bastı. Yurtlar talan edilirken, öğrenciler dayaktan geçirildi. Vedat Demircioğlu yurdun ikinci katından aşağı atıldı; hastaneye kaldırılan ve komaya giren Vedat Demircioğlu bir süre sonra şehit düştü.